

[HP Đồng Nhân] Trở Về Quá Khứ

Contents

[HP Đồng Nhân] Trở Về Quá Khứ	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Biến Mất	2
3. Chương 2: Đến Hogwarts	3
4. Chương 3: Nghi Thức Phân Nhà	4
5. Chương 4: Severus Snape	6
6. Chương 5: Kế Hoạch	7
7. Chương 6: Bàn Bạc	9
8. Chương 7: Độc Dược	10
9. Chương 8: Bài Thi Đầu Tiên	11
10. Chương 9: Bài Thi Thứ Hai	12
11. Chương 10: Ma Pháp Huyết Thống	13
12. Chương 11: Sống Lại	14
13. Chương 12: Hỗn Loạn- Huyết Thống	16
14. Chương 13: Thay Đổi	17
15. Chương 14: Không Thể	18
16. Chương 15: Giáo Sư Umbridge	20
17. Chương 16: Lời Tiên Tri	22
18. Chương 17: Tâm Sự	24
19. Chương 18: Gặp Lại	25
20. Chương 19: Mất Tích	28
21. Chương 20: Cuộc Họp Tử Thần Thực Tử	31
22. Chương 21: Thay Đổi	33
23. Chương 22: Quyết Định	36
24. Chương 23: Bắt Đầu	40
25. Chương 24: Sở Bảo Mật	42
26. Chương 25: Nguy Hiểm	44
27. Chương 26: Thừa Nhận	46
28. Chương 27: Đoàn Kị Sĩ Walpurgis	48
29. Chương 28: Chia Tay	51
30. Chương 29: Những Ngày Sau Ấy	54
31. Chương 30: Kết Thúc	56

[HP Đồng Nhân] Trở Về Quá Khứ

Giới thiệu

Tên gốc: Kế hoạch xuyên việt hợp tác cha và mẹ. Bản dịch: LanshangyueThường trong các câu chuyện thì các nhận vật

1. Chương 1-1: Mở Đầu

“Lily mau đến đây!”, một thiếu niên khoảng mười hai tuổi nhìn em gái mình không ngừng thúc giục.

“Đến ngay, đến ngay!”, âm thanh thiếu nữ từ phía sau vang lên cùng tiếng giày chạy trên sàn.

“Hai em lại muốn làm gì đó?”, giọng nói trầm thấp từ cửa phòng đọc sách truyền ra.

“Chết, bị anh Rivaille phát hiện rồi.”, thiếu niên hoảng hốt hô một cái, xoay người vội vàng chạy trốn nhưng còn chưa kịp chạy đã bị người kia hạ chú trời buộc. Đứng ở cửa phòng đọc sách, thiếu niên tóc đen mắt đỏ gõ gõ đùa phép vào lòng bàn tay mỉm cười ôn hoà.

“Anh Rel, tụi em sai rồi! Tha lỗi cho Al đi!”, lên tiếng là thiếu nữ tên Lily có mái tóc màu nâu đỏ cùng đôi mắt xanh bích tuyệt đẹp.

“Tha lỗi tên nhóc đó bao nhiêu lần, nó có bao giờ thay đổi đâu.”, Rivaille thiếu kiên nhẫn nói.

“Em sai rồi, anh tha cho em đi nha!”, thiếu niên tóc xoăn màu đen cầu xin kia gọi là Alex.

“Được rồi.”, Rivaille thở dài mệt mỏi, “Lần này thôi nữa đấy nhé.” Nói xong liền hoá giải bùa chú. Chỉ đợi có nhiều đó Alex cùng Lily lập tức liền bỏ trốn mất dạng mà Rivaille cũng về lại phòng đọc sách.

Trong đại sảnh, một người đàn ông tóc đen ngồi trên ghế salon nhấp một ngụm trà đắng vẻ vô cùng điềm đạm, “Alex cùng Lily lại gây chuyện nữa rồi. Thật tội cho Rivaille mỗi lần như thế đều là nó dọn dẹp hậu quả.”

“Đừng lo, Harry. Rivaille trông coi mấy đứa nhóc kia tốt lắm hơn nữa chẳng phải còn thằng nhãi nhà Malfoy sao?” Ngồi bên cạnh Harry chính là chồng hợp pháp của cậu Tom Marvolo Riddle- Chúa tể Hắc ám đời thứ hai.

“Này anh là cha của tụi nhỏ đó, bởi vì anh không chịu quản thúc nên tụi nó mới quậy phá như thế đấy!” Harry liếc mắt nhìn Voldemort, kết quả liền bị ai kia nghiêng đầu hôn trộm một cái.

2. Chương 1-2: Biến Mất

“Đừng bao giờ chơi đùa với thời gian.”

“Lily nhanh lên! Hôm nay chúng ta mà bị bắt là toi đời đấy!”, Alex vội vã hét to với em gái mình.

“Biết rồi, chúng ta nhất định sẽ tìm được thứ đó sớm thôi!”, Lily tỏ ra cực kì hào hứng không hề sợ hãi.

Hai đứa trẻ nhanh chân chạy trốn, thành công tìm được căn phòng nghiên cứu bí ẩn của daddy mình.

“Ôi Merlin trên cao, nhìn các vật phẩm này xem!” Alex không kiềm chế được sự xúc động của mình.

“Đừng quên mục đích của chúng ta!”, Lily cẩn thận nhắc nhở, “Chúng ta cần phải nhanh tìm được chiếc đồng hồ dịch chuyển thời gian.”

“Thấy rồi, tầng thứ năm, kệ thứ ba bên phải, từ bên trái đếm qua!”, Lily hét lên đầy ngạc nhiên.

“Là nó! Accio! ”

“Hai đứa đang làm gì thế?” Một âm thanh trầm thấp vang lên, hai đứa trẻ vừa quay đầu lại liền thấy Rivaille cùng Scorpio đứng ngay cửa.

“Anh Rel, anh Scorpio.” Alex cười gượng, giấu đồng hồ về phía sau.

“Đừng giấu nữa, lấy nó ra đây!” Scorpio cau mày không vui nhưng khi Alex đưa đồng hồ ra Rivaille liền phát hiện một chuyện, “Chết tiệt, Alex em khởi động nó rồi hả?”

Bốn người đứng trong phòng cứ thế bị kéo vào cơn lốc thời gian. Khi Harry phát hiện sự dao động mà chạy đến thì trong căn phòng đã không còn ai nữa cả.

3. Chương 2: Đến Hogwarts

“Tương lai vì họ mà thay đổi!”

Sau một sự cố bất ngờ, bốn học sinh trẻ của Hogwarts cố gắng đứng dậy, ánh mắt tràn ngập cảnh giác quan sát xung quanh. Rivaille, Alex và Scorpio lập tức rút đũa phép ra tạo thành vòng tròn bảo vệ Lily đứng ở giữa.

“Nơi này là Hogwarts.”, Rivaille liếc nhìn cảnh vật lạnh lùng khẳng định.

Scorpio im lặng nhíu mày, đũa phép xẹt nhẹ qua không không khí, một dãy số ma thuật hiện lên, “Hiện tại chúng ta đang ở năm 1994.”

“Ôi Merlin, chúng ta cứ nhiên quay ngược về quá khứ tận 23 năm!” Lily không khỏi hoảng hốt hô lên, “Nói cách khác papa lúc này chỉ mới 14 tuổi?”

“Đúng thế, hơn nữa các cậu tốt nhất đừng làm lộ thân phận. Dù sao ở khoảng thời gian này thân thể chúng ta có chút hơi đặc biệt.” Scorpio cẩn thận nhỏ giọng nhắc nhở, đem Lily che chắn sau lưng mình.

“Năm 1994 có còn có giải đấu Tam Pháp thuật không?” Lily tò mò nghiêng đầu hỏi.

“Bây giờ mới chỉ là ngày một tháng chín thôi Lily.” Alex thở dài giải thích.

“Xem ra, nhóm bạn nhỏ du hành thời không đã tỉnh lại rồi nhỉ?” Giọng nói hiền hoà của Dumbledore vang lên thu hút sự chú ý của bốn người. Không biết vì sao khi nhìn thấy Rivaille, Dumbledore chợt nghĩ ngay đến Voldemort thời còn trẻ, điềm nhiên và lạnh lùng, “Không biết các con có thể tự giới thiệu về bản thân mình một chút hay không?”

“Tổ đề nghị mọi người đừng nên nói ra tên thật của mình!” Scorpio thấp giọng khuyên nhủ.

“Không cần, cứ nói ra đi! Chẳng có gì phải sợ cả!” Lily thản nhiên cười nhìn về phía chỗ ngồi của giáo sư Snape âm thầm dùng Bề quan bí thuật.

Snape ngẩng đầu vừa vặn chạm phải tầm mắt của Lily, hấn ngây ngẩn cả người thốt lên cái tên dường như đã ngủ quên trong tâm trí hắn, “Lily Evans!” Thiếu nữ tóc đỏ hoạt bát xinh đẹp tựa như ánh mặt trời tháng sáu đã từng thiêu đốt trái tim của hắn.

Rivaille cúi đầu chào, phong thái quý tộc ưu nhã đạt tiêu chuẩn của một Slytherin, “Rivaille Severus Potter.”

Phút chốc, cả toàn trường không khỏi ồ lên đầy ngạc nhiên, ánh mắt liên tục đảo về phía Harry đang yên tĩnh dùng bữa tại bàn.

“Chúng con đến từ tương lai khoảng năm 2017. Con cùng Alex và Lily đều là con của papa Harry Potter.”, Rivaille bổ sung thêm một câu, lập tức nhìn thấy bộ dáng trầm ngâm của Dumbledore.

“Alex Sirius Voldemort.”, Alex tinh nghịch nháy mắt đáng yêu

“Lily Remus Gaunt.”, Lily mỉm cười dịu dàng nhỏ nhẹ nói.

“Scorpio Blaise Malfoy.” Cái tên thứ ba vừa được nói ra, cả dãy bàn Slytherin liền trở nên xôn xao đầy tiếng bình luận nhưng rất nhanh liền biến mất.

Toàn bộ sảnh đường dần im lặng cho đến khi có một bùa chú từ dãy bàn ăn nhà Hufflepuff phóng ra nhắm đến chỗ bốn người.

“Bảo vệ Lily!”, Rivaille lạnh lùng quát.

“Protego!”, Alex tức giận vùng vẫy, đáy mắt như chứa cuồng phong bão táp.

Rivaille cùng Scorpio đảm đương vị trí tấn công chính, bắt đầu phản kích. Hai người cũng không sử dụng bùa chú hắc ám gì cùng lắm chỉ có bùa choáng cùng bùa hoá đá. Lily im lặng nhìn bởi cô biết bây giờ mình ra tay càng tăng thêm gánh nặng cho họ. Mà nhóm giáo sư trên kia cũng không quan tâm đến tình huống hỗn loạn dưới này thẳng đến lúc một bùa chú đánh thẳng vào Scorpio.

“A!”, Scorpio cắn răng cố nén âm thanh đau đớn của mình.

“Là Crucio!”, Lily hoảng sợ thất thanh hét lên.

Nàng vừa quay đầu lại liền thấy người vừa phóng ra bùa chú kia là một học sinh nhà Hufflepuff, hay tay cầm đũa phép tên kia vẫn còn run rẩy.

Lily tức giận trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ lạnh lùng vùng vẫy lớn tiếng nói, “Crucio!” Ngay tức khắc học sinh nhà Hufflepuff ngã xuống đất thống khổ lăn lộn trong đau đớn mà bùa chú trên người Scorpio cũng được hoá giải. Trong lúc đó không còn một học sinh nào dám phóng ra bùa chú nữa, chỉ còn tiếng thét thảm thiết của học sinh kia. Ước chừng một phút sau, Lily mới hoá giải nó. Mái tóc đỏ rực như lửa, đôi mắt màu ngọc bích điểm lệ xinh đẹp khiến Snape lại thoáng nhớ về chuyện xưa. Từng có một thiếu nữ bởi vì hai chữ “máu bùn” mà lộ ra vẻ mặt đáng sợ như thế.

“Tôi tuyệt không cho phép bất kì ai tổn thương bạn bè của tôi!” Lily mệt mỏi nói, bởi vì sử dụng lời nguyền không thể tha thứ mà năng lực dần cạn kiệt, cả người mềm nhũn dựa vào Alex chống đỡ. Thực ra lời nguyền tha thứ của Lily cũng không mạnh lắm, dài nhất cũng chỉ có khoảng ba mươi giây do đó học sinh nhà Hufflepuff kia vẫn còn có chút tỉnh táo. Cả sảnh đường hoàn toàn yên tĩnh, hiệu trưởng Dumbledore lúc này mới đứng dậy kêu người đưa cậu bạn xấu số kia vào phòng y tế.

Rivaille lạnh lùng nhìn Dumbledore đạm mạc nói, “Học trò của ngài tấn công người nhà của con, mà Lily mặc dù phản kích nhưng cậu bạn đó vẫn giữ được thanh tỉnh. Con nghĩ mọi chuyện tới đây cũng nên kết thúc được rồi chứ?”

Chiếc mắt kính hình bán nguyệt khiến Rivaille không rõ ý nghĩ trong mắt Dumbledore, “Ngài quản lí lại học sinh của mình còn con thì chăm sóc cho bạn của con, được chứ ngài Dumbledore. Dù sao trận đấu vô nghĩa này cũng nên kết thúc?”

“Điều kiện?”

“Xem ra giáo sư vẫn cẩn trọng như mọi khi nhỉ?”, Rivaille nhếch mép tiếp lời, “Để cho tụi con ở lại trường sinh hoạt chỉ thế thôi, tuy nhiên con sẽ không tiết lộ gì về tương lai đâu. Và con mong ngài đừng bắt Harry phải uống nước có pha Chân Dược hay bất cứ dược lạ nào khác.”

Dumbledore kinh ngạc sửng sốt nhưng vẫn gật đầu đồng ý, “Đương nhiên là được và ta mong con, trò Potter không cần phá bất kì nội quy nào trong trường học sắp tới.”

“Vâng thưa giáo sư.”

07.04.18

4. Chương 3: Nghi Thức Phân Nhà

“Tổ nghĩ mình nên ăn thứ gì đó để bình ổn trái tim bé nhỏ của mình.”

Vào lúc Lily hồi phục được sức khoẻ thì nghi thức phân nhà cũng đã bắt đầu. Alex ngồi kế bên Harry trong lòng tràn ngập chờ mong và hào hứng.

“Alex, sao trông cậu có vẻ phấn kích thế thế?”, Harry buồn cười nhìn bộ dáng đứng ngồi không yên của Alex.

“Tớ với Rivaille vừa cá cược với nhau, anh ấy nói con bé sẽ vào nhà Slytherin còn tớ thì đoán là nhà Gryffindor!”, Alex suy nghĩ rồi trả lời

“Em gái cậu mà cậu còn không rõ sao?”, Ron khó hiểu hỏi.

“Bởi vì hiểu rõ nên mới tớ mới không biết. Em ấy vừa giống daddy lại giống cả papa.”, Alex thở dài.

Đúng lúc này bọn họ liền nghe thấy mũ phân loại hô lớn một tiếng, “Gryffindor!”, sau đó Lily tung tăng nhảy xuống tươi cười.

“Lily em vào nhà sư tử?”, Alex có chút không tin mở to mắt, “Mũ phân loại nói gì với em vậy?”

“Nó nói với em là em vừa có dấu hiệu của Gryffindor vừa có mưu mô của Slytherin vì thế nó liền cho em tự quyết định.”, Lily mỉm cười tủm tỉm, “Em chọn Gryffindor bởi vì anh Scorpio và anh Rivaille đều vào Slytherin cả. Một mình anh Alex ở đây thì buồn lắm!”

Alex cảm thấy hơi xúc động, tai ửng hồng. Vừa xoay lại liền thấy cảnh tượng Scorpio đang cùng Draco nói chuyện hoà hợp. Scorpio cá tính vốn có chút trầm lặng hết như ông Lucius hơn là Draco, đôi mắt đen tựa như daddy của hắn Blaise Zabini. Hắn nhìn Rivaille tao nhã dùng bữa, im lặng không nhắc gì đến sự kiện khi này. Từ lúc nào mà người này bỗng trở nên hiền lành thế nhỉ? Alex quay đầu không quan tâm đến dây bàn nhà Slytherin nữa.

Tại khu vực nhà rấn, mặc dù vẻ mặt Rivaille vẫn luôn điềm thản nhưng không khí xung quanh lại dần thấp xuống tựa như vùng bắc cực lạnh giá không ánh nắng. Scorpio cũng lười để ý, tiếp tục vui vẻ nói chuyện cùng cha mẹ tương lai của mình.

“Xong rồi chứ?” Rivaille trang nhã cầm khăn lau miệng chậm rãi hỏi.

“Vâng thưa Lord.”, Scorpio trả lời, giọng nói mang theo chút ý tứ cung kính.

“Ở đây cứ kêu tên của ta đi, tránh phiền phức.”, Rivaille nhíu mày lập tức chỉnh sửa.

“Vâng Lor...à không Rivaille!” Scorpio có chút không quen đáp.

Đám rấn con xung quanh vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người kia không khỏi ngạc nhiên.

“Scorpio sao cậu lại gọi cậu ta là Lord thế?”, Draco nghiêng đầu tò mò hỏi.

Scorpio vươn cánh tay trái, nhẹ nhàng vén tay áo lên. Trên cánh tay trắng nõn của hắn xuất hiện một dấu hiệu đầu lâu cùng con rắn, so với dấu hiệu hắc ám của chúa tể Voldemort vẫn có nhiều chỗ khác biệt. Đó là một con rắn xà đang uốn cong mình, trên đầu và ở đuôi có một hình ảnh đầu lâu nhỏ. Tức khắc xung quanh đây bàn ăn cực kì yên tĩnh.

Ở bàn ăn Gryffindor, Harry, Ron cùng Hermione đương nhiên nghe thấy câu hỏi của Draco, cả ba dường như vô ý liếc nhìn về Alex đang chậm chạp ngồi ăn bên kia.

Alex bị nhìn chăm chú do đó liền ngừng ăn, vội ho khan vài tiếng kiên nhẫn giải thích, “Em cùng Lily không có dấu hiệu bởi nó tượng trưng cho thân phận thuộc hạ dưới quyền của anh ấy. Ở cổ tay của tui em chỉ có hai con rắn nhỏ thôi, nó đại diện cho thân phận huyết thống người thân. Thật ra papa Harry cũng có nhưng không phải bây giờ!”

“Nói cách khác, cậu ta là thuộc hạ của anh trai em?”

“Thực ra cũng không hẳn bởi anh ấy là vị hôn phu của Lily.”, Alex nhún vai, “Tuy nhiên do hiện tại bọn họ cũng chưa kết hôn nên cứ xem anh ấy là thuộc hạ của anh Rivaille đi!”

“Cái gì? Hôn phu?” Hermione kinh ngạc thấp giọng hô.

“Em xác định Harry để con gái mình kết hôn với nhà Malfoy?”, Ron gặm miếng gà cảm thấy mình cần bình tĩnh lại, cậu đã tiếp nhận quá nhiều thông tin kinh thế hãi tục trong một bữa ăn rồi.

Alex đương nhiên nhìn thấy biểu hiện ngốc đần của Harry vì thế lần nữa giải thích, “Thật ra đây vốn là quyết định của daddy nhưng mà papa Harry cũng đồng ý. Dù sao trong tương lai quan hệ các anh chị vẫn luôn rất tốt!”

Ngay tại thời điểm Harry muốn đặt câu hỏi thì Lily vốn đang yên lặng dùng bữa lại đột nhiên bỏ muỗng xuống đứng phắt dậy.

“Lily làm sao thế?”, Alex khó hiểu nhìn em gái mình.

“Không có gì chỉ là em chợt nhớ đến một việc trọng yếu phải làm!”, Lily nhìn qua bộ ba tam giác vàng Gryffindor, “Em không thể để ông ấy một mình gặm nhấm nỗi đau và chết trong cô độc nữa. Em nhất định phải giúp ông ấy!”

“Em nói ai thế Lily?”

“Giáo sư Severus.”, Lily trả lời

Ron há hốc mồm tròn tròn mắt, cánh gà vốn ở trên tay cũng rơi xuống trên bàn ăn. Hermione nhìn qua ghét bỏ hừ một tiếng, cầm cái đùi gà nhét vào miệng đang mở to của người nào kia. Đến khi phản ứng lại thì cậu đã thấy Lily chạy lên dây bàn ăn của các giáo sư mất rồi.

“Mione, bồ cũng nghe đúng không? Người mà em ấy nói đến chính là lão bóng nhờn kia đó hả?”, Ron xé gà nhai nhai nuốt ực một cái.

Và đáp trả lời Ron là cái gạt đầu chắc nịch của Hermione.

07.04.18

5. Chương 4: Severus Snape

“Em không muốn nhìn ông ấy đau khổ thêm một chút nào nữa.”

“Giáo sư Severus, con có thể nói chuyện với thầy không?”, Lily mỉm cười nhìn vị giáo sư độc được mặc cho ánh mắt khiếp đảm của mọi người xung quanh. Lần đầu tiên lại có một học sinh ngang nhiên chạy dây bàn ăn của các giáo sư.

Severus vẫn duy trì biểu cảm lạnh nhạt không quan tâm nhưng trong lòng lại không ngừng gợn sóng, cố gắng dùng Bế quan bí thuật để che dấu suy nghĩ của mình.

“Thầy không cần phải dùng Bế quan bí thuật đâu.”

Severus vẫn im lặng.

“Giáo sư!”, Lily có chút tức giận, “Chẳng lẽ khi thầy gặp bà ngoại Evans cũng sẽ dùng Bế quan bí thuật sao? Thầy không cần phải luôn tự trách mình như thế, bà sẽ không vui nếu biết thầy luôn tự làm khổ mình về cái chết của bà đâu!”

Nhìn thấy Severus thờ ơ, Lily triệt để nổi bão, “Giáo sư Severus Snape, thầy cho thầy là ai? Thầy lấy tư cách gì mà tự nhận lấy hết mọi hậu quả cùng trách nhiệm lên người mình? Thầy biết không, bà ngoại vốn chưa bao giờ dù chỉ một lần trách cứ thầy...”

“Làm sao mi dám chắc cô ấy chưa từng trách ta?”, Severus khàn khàn trả lời một mội.

“Thầy biết đến Viên đá Phục sinh chứ?”, Lily nhìn thẳng vào đôi mắt Severus mang theo chút thất vọng rồi dần nhỏ giọng.

“Con nghĩ có lẽ thầy biết một chút về nó, nếu thầy có thể tìm được chiếc nhẫn nhà Gaunt một trong số các Trường sinh linh giá của daddy Voldemort thì thầy sẽ có được đáp án thầy luôn mong muốn. Viên đá ấy có thể giúp thầy gặp được bà Evans. Con không biết bà ấy nói gì với thầy nhưng con nghe papa Harry từng kể,

sau khi thầy gặp bà ngoại xong thầy liền từ chức rồi bỏ đi viện có lẽ muốn nghỉ ngơi. Con nghĩ có lẽ bà ấy đã cho thầy một câu trả lời thoả đáng. Con chỉ nói tới đây thôi còn quyết định thuộc về thầy, thưa giáo sư. Nếu thầy muốn tìm viên đá hãy đến nhà của lão già Gaunt. Dù là con hay bà ngoại Evans đều luôn mong thầy hạnh phúc!”

Lily nói xong liền xoay người rồi đi về lại vị trí bàn ăn của mình, không quan đến sự kinh ngạc của nhóm giáo sư phía trên. Mà Ron kể bên cũng không khỏi tắc lưỡi gặm gà, “Tớ chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng khổ sở lão bóng nhờn, nay được chứng kiến quả nhiên là mù hai con mắt!”

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Lily cũng không lên tiếng nữa chuyên tâm dùng bữa. Dumbledore phía trên công bố tin tức quan trọng về giải đấu Tam Pháp thuật dẫn đến vô vàn sự kích động của lũ phù thủy nhỏ tuổi.

Tiệc tối kết thúc, các học sinh quay về kí túc xá. Scorpio cùng Rivaille tạm biệt Alex và Lily rồi trở về phòng của mình. Im lặng đi theo huynh trưởng nhà mình, hai người chợt phát hiện họ được xếp ở chung với nhau. Ở tại kí túc xá Gryffindor, Lily được phân riêng hẳn một phòng lớn hơn nữa có lẽ căn phòng này rất lâu rồi chưa từng có ai ở qua. Nhìn bụi bám bám trên đồ vật, cô chán ghét nhìn mặt lập tức dùng một bùa Scourgify để lau dọn sạch sẽ. Làm xong mọi thứ thì trời cũng đã khuya.

Bên Alex cũng rất thoải mái, hẳn cư nhiên được hiệu trưởng cho ở cùng với Harry và Ron. Ở cùng với papa, ai lại không vui vẻ.

Còn tại nhà Slytherin, Rivaille cùng Scorpio vẫn chưa ngủ, cả hai đều mệt mỏi nhưng vẫn thức để thay đổi cách bài trí gian phòng cho hợp với mắt thẩm mỹ của mình. Dù sao họ cũng là người kĩ tính và theo chủ nghĩa hoàn hảo.

Đương nhiên, trong buổi tối này cũng có nhiều việc xảy ra như Alastor Moody mất diên trở thành giáo sư dạy Phòng chống Nghệ thuật hắc ám mới, thực chất kẻ này lại là Bartemius Crouch cải trang. Hắn lẳng lặng bỏ tên Harry vào chiếc cốc lửa rồi nhanh chóng rời đi. Bởi dù bọn họ có đến đây cũng không thể ngăn được sự phát triển của lịch sử.

13.04.18

6. Chương 5: Kế Hoạch

“Cứu thế chủ thích Dark Lord là điều mà cả Hogwarts đều biết.”

Quỹ đạo của lịch vẫn sẽ không có khả năng thay đổi cho dù hiện tại đã có sự xuất hiện của bốn người bọn họ. Rivaille cùng Scorpio ở tương lai vốn cũng đã học tới năm thứ tư do đó ở đây điều này đồng nghĩa với việc hai người có thể học chung với Harry.

Lịch sử sẽ luôn đi tiếp dù có thêm vài kẻ xuyên thời gian lạ mặt, giống như trong lớp học môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám bây giờ. Bartemius Crouch bắt đầu giảng dạy về các lời nguyền không thể tha thứ và vật thử nghiệm vẫn là con nhện đáng thương.

“Vì sao người ta lại gọi nó là lời nguyền không thể tha thứ?”, Moody giả ngắc đầu nhìn xung quanh lớp học.

“Hermione Granger!”, Moody giả gọi tên.

“Bởi vì sử dụng chúng là điều không tha thứ trong thế giới pháp thuật.”, Hermione mỉm cười tự tin xuất sắc trả lời.

“Chính xác, vậy ai biết có bao nhiêu lời nguyền không thể tha thứ không?”, Moody tiếp tục hỏi, ánh mắt dừng lại ngay chỗ của Rivaille, “Rivaille Potter!”

Rivaille có chút hơi sững sốt nhưng vẫn đứng lên trả lời, “Lời nguyện độc đoán Imperio, lời nguyện tra tấn Crucio và lời nguyện chết chóc Avada Kedavra.”

Lúc này đến phiên Moody giả kinh ngạc, nhưng hắn nhanh chóng điều chỉnh lại sắc mặt tiếp tục bài giảng của mình. Tuy nhiên thực tế các học sinh xung quanh đã không còn chú tâm đến lời giảng của hắn nữa mà quan tâm đến Rivaille hơn. Bởi vì câu trả lời khi này mà mọi người ở đây dần bắt đầu tin tưởng cậu ta sẽ trở thành Chúa tể Hắc ám đời kế tiếp, trong đó nhất là học sinh Slytherin. Mà bên Gryffindor cũng không còn tin tưởng Harry gì mấy bởi Rivaille đã từng nói mình là con của Harry.

Sau tiết học, có nhiều con sử tử đã bắt đầu bắt hoà với Harry ngoại trừ Ron cùng Hermione, cả hai người đều tỏ vẻ dù thế nào cũng sẽ luôn ủng hộ và tin tưởng cậu.

Tình bạn chính là như thế dù có khó khăn đến mấy thì họ sẽ luôn đồng cam cộng khổ ở bên nhau cho đến phút cuối cùng. Rivaille mỉm cười có lẽ cậu đã hiểu rõ tại sao papa Harry lại luôn quý trọng và yêu thương cô chú Weasley nhiều đến thế trong tương lai.

Mà bên Slytherin lại càng có nhiều người nguyện trung thành với Rivaille hơn. Hơn nữa thời điểm đám rắn con thấy Harry cũng sẽ tự động nhường đường không giống như mấy năm trước mà dừng lại khiêu khích Harry vài câu. Do đó hai em song sinh nhà Weasley bắt đầu thường gọi Harry là .

Thời điểm Halloween càng cận kề thì giải đấu Tam Pháp thuật cũng sắp mở màn. Hai trường học phép thuật khác cũng đã đi đến chào hỏi ở Hogwarts và kế hoạch của đám nhóc xuyên thời gian cũng sắp thực hiện.

Tối hôm đó, Alex, Lily cùng Rivaille hẹn nhau gặp mặt ở Rừng Cấm. Bọn họ từng nghe rất nhiều người kể lại câu chuyện tình yêu của Harry và Voldemort do đó bọn họ biết rằng papa mình từ khi còn đi học đã rất thích daddy, chỉ cần thấy daddy ở đâu sẽ liền thấy papa mình ở đó, hoàn toàn chói mù mắt chó độc thân. Do đó trong cuộc thi Tam Pháp thuật lần này, nhất định phải để họ gặp mặt và ràng buộc họ lại, đương nhiên là với sự giúp đỡ của Moody giả.

“Em nghĩ thế này là ổn rồi, chúng ta nên làm nhanh đi để lâu là chết chắc!”, Lily hưng phấn nói

“Chúng ta tuyệt đối không được để papa phát hiện cũng tuyệt đối không được thay đổi tương lai quá mức.”, Rivaille nhíu mày nghiêm trọng trả lời, “Thực tế mà nói, con đường chúng ta đang đi không dễ như chúng ta nghĩ đâu!”

“Đúng thế, một sai lầm nhỏ thôi cũng có thể khiến trong tương lai chúng ta không được sinh ra đâu!”, Alex lần đầu tiên không hề nao động mà cực kì nghiêm túc phân tích, bộ dáng hệt như Voldemort sắc bén và trầm ổn.

“Vậy nói lại kế hoạch lần nữa đi. Phải đảm bảo được mức độ thành công của nó!”, Lily nghĩ ngợi đề nghị.

“Nếu em nhớ không lầm lời cô Hermione kể thì đầu tiên là Bartemuis Crouch sẽ quăng tên papa vào chiếc cốc lửa sau đó papa liền tham gia cuộc thi mà vào khoảng khắc cuối cùng thì chiếc cốc lại biến thành một cái khoá còng.”, Alex nhăn mày cố gắng nhớ lại lời của Hermione tương lai.

“Sau đó papa sẽ bị đưa đến ngôi làng Hangleton Nhỏ và tại nơi đó daddy sẽ sống lại. Tuy nhiên trong lúc papa bị lấy máu chúng ta nhất định phải có mặt ở đó. Nói toàn bộ về thế giới tương lai cho daddy, có như thế mới có thể có cơ hội thay đổi mối quan hệ một mất một còn của cả hai người.”, Rivaille nói tiếp.

“Daddy biết về một loại ma pháp huyết thống, chúng ta có thể dùng nó để chứng minh!”, Lily tự tin đề cử.

“Cứ thế mà làm. Đã đến giờ giới nghiêm rồi, hai đứa mau chóng trở về đi! Nhớ đừng để ai phát hiện ra!”, Rivaille cẩn thận nhắc nhở.

Sau đó cả ba người nhanh chóng trùm mũ áo choàng rồi lặng lẽ rời đi trả lại sự yên tĩnh cho khu rừng cấm.

13.04.18

7. Chương 6: Bàn Bạc

“Lễ thi đấu Tam Pháp Thuật sẽ được diễn ra tại Hogwarts trong năm nay!”

Ngày lễ Halloween tất cả các học sinh đã bị triệu tập đến Đại sảnh Đường từ sáng sớm để nghênh đón hai trường học pháp thuật khác Durmstrang và Beauxbatons.

Mỗi nhà đều cử ra khoảng mười mấy học sinh để nghênh đón các đại biểu. Đương nhiên là bộ ba tam giác vàng và Lily đều có mặt trong đội ngũ nghênh đón của nhà Gryffindore và Scorpio cùng Rivaille cũng có mặt ở đội hình nhà Slytherin.

Vào lúc nhìn thấy đại biểu nhà Durmstrang cầu thủ Viktor Krum thì toàn bộ học sinh đều trở nên phấn khích và hào hứng muốn chạy tới để xin kí tên. Harry cũng đứng đó tìm ra một cây viết rồi đưa cho Ron đang kích động kể bên.

Sau khi cả toàn bộ đại biểu đã đến đông đủ, Dumbledore cũng bắt đầu giải thích quy tắc trong giải đấu Tam Pháp thuật. Chỉ có học sinh đã thành niên và có sự đồng ý của người giám hộ mới được phép tham gia thi đấu. Do đó nếu không được người giám hộ chấp thuận và dưới 17 tuổi sẽ không phép đăng kí tên. Tuy nhiên Fred cùng George vẫn cố gắng âm thầm lách luật bằng cách dùng độc dược lão hoá và hậu quả là trên gương mặt hai người xuất hiện bộ râu dài trắng xoá.

Buổi tối, Dumbledore bắt đầu công bố kết quả của Chiếc cốc lửa. Không ngoài dự kiến của đám người Rivaille, cái tên của Harry được nêu lên đầu tiên. Cũng từ lúc này, có rất nhiều người hoài nghi Harry thậm chí là cả Ron. Nhưng sau khi được Alex giáo huấn tư tưởng, Ron lập tức khôi phục bình thường đứng cùng chiến tuyến và bảo vệ Harry.

Ở bên Slytherin thì lại không có kẻ nào dám lên tiếng bởi dù sao Rivaille vẫn còn ngồi ở nơi này. Nhưng những nhà kia thì khác, có rất nhiều kẻ sau bữa ăn đã tìm Harry mà gây sự.

Trước khoảng thời gian thi đấu, tâm trạng Harry cực kì không tốt. Là một người bạn tốt của Harry, Hagrid đã chỉ cho cậu biết cách thức bí mật để đối phó với bọn rồng, đây có lẽ là điều tuyệt nhất từ sau hôm công bố đến giờ.

Rivaille nói cho Harry biết trong trận đấu này để tránh bị thương, tuyệt đối đừng nên quá ỷ vào các vật dụng phép thuật trừ đùa phép của mình. Chủ dù là Firebolt cũng không được bởi vào thời điểm Harry học năm thứ hai suốt chưa nửa đã bị thương vì nó.

Là một chuyên gia thích đùa giỡn, Alex khuyên Harry hãy lấy một quả trứng thật của con rồng dụ nó rời đi rồi hãy quay lại tìm quả trứng vàng.

Cách thức này cũng có chút thú vị, nhưng Harry lại không có cách để che dấu thân thể mình. Lily không hề ủng hộ Harry sử dụng áo khoác tàng hình bởi dù sao nó cũng là một món đồ quý hiếm không thích hợp dùng ở chốn đông người. Tuy nhiên vẫn còn một cách khác đó là dùng độc dược. Có một loại thuốc một khi uống vào có thể che dấu hết toàn bộ hơi thở và bản thân người đó nhưng nó chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian khá ngắn.

Xui xẻo ở một chỗ là bọn họ muốn chết thuốc này thì phải cần ít nhất một tháng trong khi ngày mai là đã bắt đầu giải đấu. Cho nên họ chỉ còn một cách duy nhất là đi đến văn phòng giáo sư Snape để trộm thuốc mà thôi, nhưng nghĩ đến viễn cảnh phải đột nhập vào phòng vị xà vương kia Harry cảm thấy thả mình tự thân oánh nhau với rồng còn cảm thấy khả thi hơn.

“Để em đi cho!”, Lily bóp trán tự ứng cử.

“Em chắc chứ?”, Ron nhướn mày nghi ngờ, dù sao giáo sư Severus cũng không phải là kẻ tầm thường.

“Lily có thể làm được mặc dù có hơi khó khăn.”, Rivaille gật đầu, “Dung mạo của Lily khá giống với bà Evans nên chắc có thể lợi dụng điểm đó!”

“Tớ lại dám thấy không thể để Lily mạo hiểm như thế!”, Hermione khuyên ngăn, “Dù sao Severus sẽ không bỏ qua nếu ông ta phát hiện mấy đứa lừa đảo đâu!”

“Nhưng chúng ta không còn thời gian, chẳng lẽ trơ mắt nhìn Harry dâng dầu bồ ấy vào miệng rồng?”, Ron trợn mắt kiên quyết ủng hộ cách của Lily.

“Cứ thế quyết định đi!”, Rivaille hít một hơi sâu nói.

Tất cả mọi người lúc này nhìn về phía Lily chờ mong, “Cơ hội chỉ có một tuyệt đối phải thành công!”

Lily gật đầu, ôm chồng sách của mình đứng lên rồi rời khỏi thư viện.

16.04.18

8. Chương 7: Độc Dược

“Lão dơi già mà có phát hiện cũng sẽ không đập chết Lily như lúc chúng ta vi phạm nội quy đâu!”

Nửa đêm, Lily vội vã tìm hai anh em song sinh Fred và George để mượn một ít độc dược lão hoá, sau đó liền hoá trang lại một ít để giống với bà ngoại Evans. Nhìn chính mình trong gương, cô hít một hơi thật sâu tự cổ vũ chính mình rồi cầm đũa phép rời khỏi phòng ngủ.

Hành lang vắng vẻ không một bóng người, Lily thuận lợi đến văn phòng của Snape, bên ngoài Rivaille cùng Scorpio cẩn thận canh chừng. Cô sử dụng bùa truyền âm đem âm thanh của mình vào trong đầu của giáo sư Snape.

“Severus, cậu có nghe thấy tớ không?” Lily nhẹ nhàng nói, cố gắng điều chỉnh giọng của mình.

Vào khoảnh khắc Snape nghe thấy âm thanh đó, hắn liền bất cẩn làm rơi lọ độc dược khác vào trong nôi, thành công huỷ đi thành phẩm của mình.

“Lily?” Snape vô thức đi ra bên ngoài.

“Sev, cậu có thể mở cửa cho tớ không?” Giọng Lily có chút hư ảo như gần như xa quanh tâm trí Snape.

Ngay khi vị xà vương vừa mở cửa, Lily không hề do dự mà chìa đũa phép về phía ông, “Imperio!”

“Xin hãy mang độc dược ẩn mình đến đây giúp con!”

Hai mắt Snape trống rỗng tựa như rối gỗ, đem một bình độc dược có màu trong suốt giao cho Lily. Nhiệm vụ thành công, Lily liền cấp tốc rời đi không quên cho giáo sư Snape một cái Obliviate.

“Thành công.”, Lily cao ngạo bước vào phòng Cần Thiết, hất tóc cười vui vẻ.

“Thật sự?”, Ron há hốc mồm kinh ngạc.

“Đương nhiên.”, Lily lay nhẹ cái bình độc dược trong tay.

“Việc làm thật sự có chút không tốt.”, Hermione nhíu mày.

“Lấy cũng đã lấy rồi chẳng lẽ giờ bỏ muốn trả lại?”, Ron trề môi nhún vai.

“Em có chắc đây là độc dược ẩn thân?”, Harry ngắm nghía cái bình một chút rồi hỏi.

“Chắc chắn với papa luôn!”

“Nếu bị phát hiện thì chúng ta phải làm sao?”, cái tính lo xa của cô nàng Hermione lại lần nữa bộc phát.

“Đơn giản!”, Alex cười nói, “Nếu có người hỏi thì cứ bảo là có một người lạ mặt tặng nó cho Harry.”

“Được không đấy anh Alex?”, Lily nghi ngờ hỏi.

“Sau đó dùng Imperio cho người kia là xong! Trộm một cái đũa phép là được!”, Alex tự tin trả lời.

“Nhưng như thế là phạm pháp!”, Hermione trách cứ, “Dùng lời nguyền không thể tha thứ là một điều sai trái!”

“Ngày hôm qua em cũng đã phải dùng Imperio mới có thể lấy được độc dược.”, Lily nhún vai, “Nếu không chị Mione còn cách hữu dụng nào khác không?”

Hermione im lặng, quả thật cô cũng không còn cách khác

“Dù sao cũng đã lấy về rồi, cứ thử đi!”, Alex nhếch mép xua tay.

Harry cùng Ron đều tỏ vẻ đồng ý do đó Hermione cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

16.04.18

9. Chương 8: Bài Thi Đầu Tiên

“Tất thối Merlin, cư nhiên là con rồng nguy hiểm nhất, cậu nên đi giải xui đi Harry!”

Ngày thi đầu tiên cuối cùng đã tới, Harry vừa dùng xong bữa sáng đã nhanh chóng bị triệu tập cùng với các quán quân khác. Còn nhóm người Rivaille lại tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình.

Lily sử dụng Áo choàng tàng hình của Harry tìm một học sinh nhà Ravenclaw, sau khi ếm Imperio thì bắt hắn đem độc dược ẩn thân gia tận tay cho Harry. Hơn nữa đồng thời cũng bắt hắn lập lời thề Bất khả bại để khiến hắn giữ bí mật về chuyện này.

Harry đứng trong lều bắt đầu rút thăm và kết quả khiến cậu lập tức muốn chửi thề, cư nhiên lại là con rồng hung bạo nhất trong bốn con- Rồng Đuôi Gai Hungary và là người thứ ba bước ra sân. Trước khoảng thời gian thi đấu của mình, Harry liền nhận được một lọ độc dược từ tay một sinh Ravenclaw.

Học sinh kia vừa rời khỏi chưa lâu, Rita Skeeter liền ngay lập tức tới quấy rầy Harry. Mặc cho Harry đã cố gắng giải thích mình hoàn toàn không biết vì sao tên mình xuất hiện trong chiếc cốc lửa nhưng cô ta vẫn cứ liên tục xuyên tạc trên tờ giấy da dê.

Rivaille sớm đã đoán được việc này vì thế vừa kịp lúc đuổi kịp Rita Skeeter mới phỏng vấn Harry xong. Hắn nhếch môi tuy tay quàng một cái Conjuring Spells làm biến mất toàn bộ giấy và viết của cô ta.

“Này cậu đang làm gì đó?”, Rita Skeeter nhất thời không kịp phản ứng.

“Có những thứ không nên viết bậy đâu cô Skeeter.”, Rivaille mỉm cười nguy hiểm, đôi mắt đỏ loé lên tia sát khí, “Hay là cô muốn tôi nói bí mật của cô cho Bộ Phép Thuật, thưa cô bộ cánh cứng?”

“Cậu...cậu...”, Rita Skeeter tức giận đến dậm chân nhưng bởi vì uy hiếp nên chỉ có thể trừng mắt rồi xoay người bỏ đi.

“Papa về sau nếu gặp cô ta thì cứ dùng cách này!”, Rivaille cười cười, ánh mắt đỏ ầu ầu khiến Harry chột nhót đến một người, “Đến giờ rồi, con cũng không thể ở đây nữa. Papa cố lên!”

Harry gật đầu, mỉm cười rạng rỡ rồi chạy ra ngoài sân. Cậu cầm bình độc dược một hơi uống hết, thuốc này chỉ có hiệu lực khoảng mười phút nên cậu phải nắm chặt thời gian.

Lúc Ludo Bagman tuyên bố trận đấu bắt đầu, tất cả khán giả xung quanh lại không hề thấy bóng dáng cậu đâu, mọi người đều cho rằng Harry có lẽ vì quá sợ nên đã chạy đi.

Harry dùng một cái bùa bay ếm lên quả trứng rồng nâng nó lên không trung, thành công dẫn dắt con rồng mẹ rời khỏi. Sau đó cậu liền dùng bùa triệu tập để lấy quả trứng vàng rồi đem quả trứng rồng trả về chỗ cũ. Rồng mẹ nhìn quanh thấy không có gì bất thường liền nằm úp xuống.

Xung quanh còn chưa kịp phản ứng thì thời gian độc được phát huy cũng hết, Harry cũng bại lộ trước mặt mọi người. Cả khán đài không khỏi hoan hô, vỗ tay không ngớt. Người kiểm tra đi đến xem lại đĩa phép của Harry, về cách ẩn thân cậu cũng thành thật trả lời là nhờ có độc được trợ giúp.

Cuối cùng giám khảo cũng chấm điểm và không ngoài dự kiến điểm số cậu nhận về rất cao.

17.04.18

10. Chương 9: Bài Thi Thứ Hai

“Muốn giải quyết? Được thôi, lên giường! Anh liền tặng em chocolate!”

Vòng thi thứ hai tới tận ngày 24 tháng 2 mới diễn ra vì thế Harry quyết định ở lại dự lễ Giáng sinh với Rivaille, Alex cùng Lily. Scorpio thì đi đến trang viên nhà Malfoy cùng với Draco. Gia đình Weasley như mọi năm đều luôn đi thăm họ hàng của mình còn cha mẹ Hermione lại dẫn cô nàng đi du lịch.

Nhóm người Lily tiếp tục bàn kế sách đối với vòng thi thứ hai của Harry.

“Vòng thứ hai không có gì phải lo lắng cả. Chỉ cần dùng Cỏ mang cá là mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.”, Lily nằm dài trên ghế tại phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin.

“Đúng thế, vòng thi thứ ba mới là điều chúng ta phải lưu ý.” Rivaille nghiêm túc trả lời.

“Mà chúng ta đã có khoá cảng chưa? Nếu chưa thì chúng ta tính đi đến đó bằng cái gì? Lỡ daddy dùng bùa chống độn thổ thì sao?”, Alex hỏi.

“Anh đã đi tìm một người làm chiếc khoá cảng đi đến làng Hangleton nhỏ.”, Rivaille trả lời, “Tốn khoảng 50 đồng vàng Galleon.”

“Được rồi, vậy còn về ma pháp huyết thống thì sao?”, Lily nhún mày.

“Anh chưa từng thử qua.”

“Em thấy tốt nhất chúng ta phải ngăn chặn không cho anh Cedric đụng vào chiếc cúp cùng với papa nếu không là kế hoạch đổ vỡ hết đấy!”, Lily nhắc nhở hai người anh trai của mình.

“Vậy chúng ta cứ thay đổi đường đi mê cung là được!”

“Lễ tình nhân trôi qua rồi mới vòng thi thứ hai, chúng ta tốt nhất nên giám sát chặt chẽ papa miễn cho có sự tình phiền toái nào đó xảy ra.”, Lily ngáp ngáp dài, nhằm chán chơi đùa với cuốn sách.

“Chắc chắc không nghĩ đến bây giờ chúng ta phải thay daddy canh chừng papa.”, Rivaille nhún vai.

“Chúng ta cũng nhanh trở về Gryffindor thôi. Nếu không papa sẽ lo lắng đấy!”, Alex kéo Lily nhanh chóng rời khỏi đó vẫy tay tạm biệt Rivaille.

Kì nghỉ giáng sinh chấm dứt, toàn bộ học sinh lại lần nữa chuẩn bị chào đón lễ tình nhân. Mà đích nhắm chính là tổ bốn người kia.

Harry bởi vì biểu hiện xuất sắc trong trận đấu vừa rồi cùng cái danh Kẻ được chọn nên cũng bị bám riết không buông.

Hôm vũ hội Giáng sinh, Hermione hoàn toàn làm toàn bộ nam sinh Hogwarts bị kinh diễm với vẻ đẹp của mình. Tuy nhiên do cô nàng đi với Viktor Krum nên không ai dám tiến lên mời nhảy, vì thế Ron đã giận cô rất lâu.

Harry nhận được rất nhiều thư tình trong đó có cả của Ginny, Ron đối với vấn đề này cũng đã nhiều lần đề cập với Harry. Rivaille nhờ vào sự di truyền sắc đẹp của hai người cha mình nhanh chóng chinh phục vô số trái tim thiếu nữ, không những thư tình ở Slytherin mà các nhà khác cũng có. Tuy nhiên ngay trong tối hôm đó hắn đã thiêu huỷ hết số bức thư cùng chocolate có bỏ tình được. Lily ngược lại thì được Scorpio

bảo vệ rất chu toàn, đối thủ chưa tới hẳn đã nhanh chóng tiêu diệt. Alex mặc dù ham ăn nhưng cũng chưa ngu đến mức ăn mở chocolate tình được đó, vì thế hẳn cũng đã nhanh chóng tiêu huỷ còn Scorpio thì lại được đích thân nhìn cảnh tượng vị hôn phu mình cười man rợ xé và đốt thư.

Ba người gắt gao quan sát Harry không để bất kì nữ sinh nào có thể tiếp cận ngay cả đối với Ginny. Có lẽ Voldemort sau này sẽ phải rất cảm ơn bọn nhóc vì đã bảo vệ vợ của mình đây.

Lễ tình nhân qua đi cũng là lúc trận đấu thứ hai chuẩn bị bắt đầu. Lily vì Harry mà đem Cỏ mang cá về. Đối với nội dung thứ hai, Alex chỉ cho Harry các đối với người cá tránh vì bọn họ mà thùng màng nhĩ.

Nhưng có một điều mà tất cả mọi người không ngờ rằng đó là người quý giá nhất với Harry lại không phải Ron mà là Lily, con gái tương lai của cậu. Lily cũng không biết gì về điều này cho tới khi cô bị gọi lên văn phòng hiệu trưởng

Ngược lại Rivaille khá điềm nhiên, hẳn biết đây chính là sức mạnh của huyết thống, ở tương lai Harry cực kì yêu thương và chiều chuộng Lily so với hẳn và Alex càng nhiều hơn bởi một phần Lily cực kì giống với bà ngoại Evans, không nghĩ đến tại quá khứ cũng thế. Dù có ra sao có một điều chắc chắn sẽ không bao giờ thay đổi, đó chính là Lily vẫn luôn là đứa con mà Harry yêu thương nhất.

Trước lúc nhảy xuống Hồ Đen, Alex đã từng dặn qua Harry không cần cứu những người khác bởi tro thời gian quy định nếu thí sinh chưa kịp cứu người lên thì đám người cá sẽ mang họ lên bờ.

Harry cố gắng nuốt hết Cỏ mang cá, thật sự mùi vị của thứ này so với mùi chuột chết còn tởm hơn rất nhiều. Harry chịu đựng cảm giác buồn nôn nhảy xuống hồ. Ở trong nước, Cỏ mang cá phát huy tác dụng, Harry liền có thể hô hấp dưới nước. Né tránh các sinh vật biển cuối cùng cậu cũng đến được chỗ của người cá.

Nhìn thấy Lily, Harry nhanh chóng đi qua, tháo gỡ toàn bộ xích sắt, lúc cởi dây thùng Lily liền tỉnh lại.

Harry bởi vì lo lắng nên đã cho một cái bùa chú bảo vệ lên chỗ Hermione, Cho Chang cùng em gái của Fleur Delacour.

Sau đó cậu liền mang Lily nổi lên mặt nước. Nhiệm vụ hoàn thành, cậu nhận được số điểm vô cùng cao. Người trôi lên mặt nước tiếp theo là Cedric sau là Viktor. Fleur không tìm được địa điểm vì thế không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Vòng thi thứ hai kết thúc, tổng số điểm Harry là 92 điểm

Vòng thi thứ ba ngày càng cận kề.

Khoảnh khắc Cứu thế chủ cùng Chúa tể Hắc ám gặp nhau bắt đầu đếm ngược.

17.08.18

11. Chương 10: Ma Pháp Huyết Thống

“Nếu sau khi gặp nhau mà daddy ăn hiếp papa, em cứ cho ông già đó ăn Crucio!”

“Harry à bồ thiệt là sung sướng quá đi!”

Tổ hợp tam giác vàng Gryffindor ngồi trong phòng sinh hoạt chung bắt đầu chương trình ôn tập để chuẩn bị cho bài kiểm tra sắp tới, Ron úp mặt xuống cuốn sách dày cộm không ngừng than vãn, “Tại sao các quán quân lại không cần tham gia kì thi cuối...”

“Im lặng Ron!”, Hermione cầm cuốn sách hung hăng gõ vào đầu ai kia, “Bồ có biết giải đấu Tam Pháp Thuật này cực kì nguy hiểm không? Thậm chí nếu không cẩn thận là mất mạng như chơi ấy!”

“Không thi không có nghĩ là tớ không phải làm bài tập!”, Harry thở dài, day day hai bên thái dương, “Tớ thà thi còn hơn phải ngồi đây viết luận văn cho giáo sư Snape, tớ chỉ cần viết sai là y như rằng lão dơi già ấy lại lập tức phun nọc độc vào người tớ và bắt tớ viết lại. Đây đã là tờ thứ tư trong tuần rồi đấy!”, Harry

bùng nổ, siết chặt cây viết trong tay như muốn bẻ nó làm đôi. Ron liếc sang mớ giấy trên bàn của Harry cũng triệt để cảm lạnh, gãi gãi đầu tiếp tục học bài.

Cùng lúc đó trong phòng Cần Thiết, nhóm của Lily vẫn chuyên tâm bàn bạc kế hoạch sắp tới.

“Anh đã đi sửa lại cái khoá cổng rồi.”

“Ừ, mớ bài tập phiên phức.”, Lily không ngẩng đầu vẫn cắm cúi ngồi làm luận văn.

“Về ma pháp huyết thống thì thế nào? Anh đã thử qua chưa?” Alex nhú mày, “Nếu không thành công là chúng ta toi đời đấy!”

“Vậy bây giờ chúng ta thử đi.”, Lily đóng cuốn sách kế bên rồi ngẩng đầu mỉm cười.

“Được thôi!”, Rivaille nhún vai rút đũa phép ra.

Rivaille nhắm mắt khê niệm một loạt chú ngữ cổ xưa, đũa phép trên tay vẽ lên mặt sàn một ma trận cực kì phức tạp và rối loạn. Ngay sau đó Lily, Alex cùng Rivaille bắt đầu lần lượt nhỏ máu của mình vào trung tâm ma trận. Từ dưới chân mỗi người hiện lên một đường thẳng màu vàng nối với nhau tạo thành một hình tam giác cho thấy mối quan hệ huyết thống chặt chẽ của cả ba người.

“Thành công?”, Lily nghi ngờ hỏi.

“Đúng thế.”, Rivaille hài lòng trả lời, “Xem ra trận pháp này hoàn toàn bình thường.”

“Nhưng mà cái ma trận này giờ phải làm sao?”, Khoé miệng Alex hơi run rẩy chỉ tay vào mớ hoa văn hỗn độn trên sàn.

“Lau nó đi thôi!”, Lily nhún vai, “Scourgify!”

“Được rồi, mau rời khỏi đây đi nếu không papa sẽ lo lắng đấy!” Rivaille nhanh chóng thúc giục hai đứa em của mình.

Dọn dẹp sạch sẽ căn phòng, ba người đeo ba lô lên lập tức rời đi.

Ngày 24 tháng 6, vòng thi thứ ba sẽ được diễn ra vào buổi tối. Những người giám hộ của các quán quân đã đến từ sớm và ở một căn lều gần ngay chỗ thi đấu. Sirius Black trong hình thái hoá thú cũng lặng lẽ đi theo đoàn người. Địa điểm thi đấu lần này là một mê cung khổng lồ xây trên sân Quidditch.

Buổi chiều, ngay khi các học sinh vừa thi xong, họ đã lập chạy đến khán đài giành lấy chỗ ngồi tốt nhất để xem giải đấu. Hermione lôi kéo Ron lên chỗ cao nhất để cổ vũ cho Harry. Rivaille, Alex cùng Lily cũng đến cổ vũ Harry nhưng một lát sau họ lại lặng lẽ rời đi, phủ lên mình áo choàng tàng hình tiến vào mê cung trước giờ thi đấu.

Sau một bài diễn văn của Ludo Bagman, giải đấu Tam Pháp Thuật vòng cuối cùng cũng tuyên bố bắt đầu.

18.04.18

12. Chương 11: Sống Lại

“Dark Lord is coming back!”

Bởi vì Harry là người có điểm số cao nhất sau hai vòng thi nên cậu tiến vào mê cung đầu tiên, tiếp theo là Cedric, Viktor và cuối cùng là Fleur.

“Point me!”, cây đũa phép quay một vòng rồi quay về bên phải. Hướng đó là hướng bắc, và nó biết là nó cần phải đi theo hướng tây bắc để đến trung tâm của mê lộ. Điều tốt nhất mà nó có thể làm là đi theo con đường bên trái và khi nào có thể thì quẹo mặt quay trở lại.

Đầu tiên Harry đụng phải một con Quái Tôm Đuôi nỏ, cũng may cậu không tốn nhiều thời gian với nó lắm. Kế tiếp cậu gặp phải Ông Kẹ biến thành Giám ngục, Harry lập tức dùng một cái Expecto Patronum. Sau đó cậu liền đụng phải nhên nhện và Nhân sư.

Không biết tại sao cậu càng lúc càng cảm thấy mê cung càng kì quái, dường như có ai đó đang thay đổi đường đi nó vậy.

Và Harry hoàn toàn chắc chắn điều đó khi cậu nhìn thấy Cedric chuẩn bị chạm chiếc cúp với mình biến mất và con đường phía trước thay đổi hình dạng. Do đó chỉ có một mình Harry bị đưa đến làng Hangleton Nhỏ như mong muốn của nhóm Rivaille.

Thời điểm Harry mở mắt, cậu liền thấy mình đã ở trong một khu nghĩa trang, toàn thân bị bất động bởi bùa tê liệt. Trước mặt cậu là một cái vạc lớn và Đuôi Trùn đứng kế bên đang nấu cái gì đấy.

“Xương của cha, cho đi vô tình, sẽ hồi phục con!”

Nắm mộ dưới chân Harry nứt toạc ra. Kinh hoàng, Harry ngó theo một luồng bụi mỏng bốc lên theo lời khẩn vái của Đuôi Trùn và nhẹ nhàng rơi vô trong vạc. Mặt nước nam kim cương rít lên và vỡ ra thành những tia lửa văng khắp nơi rồi đổi thành một màu xanh chói lọi, rợn người.

Và bây giờ Đuôi Trùn đang rên rỉ khóc. Hắn rút từ trong áo choàng ra một con dao găm mỏng và dài bằng bạc sáng choang. Hắn vừa nói vừa nức nở, nghẹn ngào:

“Thịt... của kẻ bày tôi... tự nguyện dâng cho... Chủ nhân... người sẽ hồi sinh.”, hắn xòe bàn tay phải ra trước mặt - bàn tay thiếu một ngón. Tay trái của hắn nắm chặt con dao găm và vung lên.

“M... máu kẻ thù... lấy bằng sức mạnh... mi sẽ... hồi sinh kẻ thù.”

Harry không thể làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ, nhìn Đuôi Trùn khó nhọc bước đến rạch tay của cậu lấy máu đi rồi cho vào cái vạc lớn phía bên kia. Qua làn sương mù trước mặt, cùng với một nỗi khiếp sợ lạnh buốt trào lên trong người, Harry thấy bóng một người đàn ông, cao lớn, xương xẩu, từ trong cái vạc đang hiện dần lên.

“Khoác áo cho ta!”

Giọng nói sắc lạnh vang lên sau màn sương, và Đuôi Trùn, vừa thẫn thức vừa rên rỉ, vẫn còn ôm cánh tay cụt, bò tới lượm mấy cái áo choàng đen trên mặt đất lên, đứng dậy, nhón lên và dùng một tay kéo áo choàng lên trên đầu chủ của hắn.

“Harry Potter, kẻ thù của mi, ta Lord Voldemort đã trở lại!”, ánh mắt đỏ rực của hắn nhìn chăm chăm vào Harry tựa như kẻ đi săn khi tìm được con mồi của mình.

Hắn cười lạng lừng bước đến chỗ Đuôi Trùn, ấn ngón tay trở trắng nhách lên cái dấu hiệu Hắc ám trên cánh tay gã chuột nhắt kia.

Cái thẹo trên trán Harry lại nhói lên một cơn đau kịch liệt, Đuôi Trùn thốt lên một tiếng tru thảm khốc. Voldemort rút ngón tay ra khỏi cái dấu hiệu trên cánh tay gã và Harry nhìn thấy nó đã hóa đen. Một vẻ thỏa mãn tàn bạo hiện ra trên gương mặt Voldemort, hắn đứng thẳng lưng lên, hất đầu ra sau, trừng mắt nhìn quanh khu nghĩa địa tối đen.

Hắn thì thầm, đôi mắt đỏ long lên quắc nhìn những vì sao, “Bao nhiêu kẻ có đủ can đảm trở lại sau khi cảm nhận được nó? Và bao nhiêu kẻ sẽ đủ ngu dại để mà tránh xa?”

Rivaille đang im lặng quan sát đột nhiên cảm thấy một trận đau rất ở phía cổ tay của mình. Không khí bỗng nhiên tràn ngập tiếng sột soạt của những tấm áo trùm. Giữa các ngôi mộ, đằng sau những cây thủy tùng, trong mọi góc tối, vô số pháp sư đang độn thổ hiện lên. Tất cả bọn chúng đều trùm đầu, đeo mặt nạ. Và từng người một, chúng đi tới. Rivaille cố gắng muốn kiềm chế lại tiếng rên của mình nhưng bởi vì đau đớn mà thất bại.

“Ai ở nơi đó?”, Voldemort hiển nhiên là nghe được thanh âm của Rivaille.

Rivaille biết rõ bây giờ có trốn cũng không thể vì thế bọn họ liền cởi áo choàng tàng hình ra, bại lộ trước nhiều người.

“Rivaille, Alex, Lily!”, Harry mở to hai mắt, hoảng sợ và lo lắng nhìn ba người kia, “Tại sao mấy đứa lại ở đây? Rivaille, cổ tay cậu sao thế, cậu bị thương?”

“Hoá ra là những người bạn tốt của Cứu thế chủ.”, Voldemort mĩa mai và trào phúng nhìn bọn họ, ánh mắt không một tia tình cảm khiến tim họ có chút khó chịu, dù sao họ cũng đã quen thấy ánh mắt yêu thương của daddy mình trong tương lai.

Rivaille buông bàn tay trái xuống, dấu hiệu con rắn lập tức đập vào mắt Voldemort, ngay khi Rivaille ngẩng đầu lên, đôi mắt hắn đã lập tức biến thành màu đỏ hệt như Voldemort.

Voldemort nhìn dấu hiệu kia hoàn toàn kinh ngạc, hắn nhớ rõ mình chưa từng để lại dấu hiệu này cho bất cứ một đứa trẻ nhỏ tuổi nào. Hơn nữa dấu hiệu này căn bản cũng không phải dấu hiệu Hắc ám.

“Anh Rivaille!”, Alex và Lily vội càng chạy đến.

“Daddy!”

Một từ này lập tức khiến xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

22.04.18

Dành tặng cho bạn @CallMeMsYuya2002 và bạn @Sharika1609, những người đã đợi sắp từ những chương đầu tiên

13. Chương 12: Hồn Loạn- Huyết Thống

“Papa cũng được nhiều người thích lắm! Cho Chang, Ginny... Ể sao mặt Daddy đen quá vậy?”

Tại sao ta lại không nhớ mình có một đứa con trai? Nội tâm Voldemort cực kì hoảng loạn, cố gắng lục lọi trong mớ kí ức hỗn độn của mình về thông tin của Rivaille.

Nhưng không khí quỷ dị trầm mặc này kéo dài chưa được lâu đã bị Harry lên tiếng phá vỡ, “Rivaille Sirius Potter, cậu đang nói nhảm gì thế?”

“Papa...”, Rivaille nắm chặt tay, thấp giọng gọi. Hắn muốn thay đổi quan hệ của papa và daddy, họ sinh ra vốn không phải dành cho quan hệ kẻ thù, họ là một nửa của nhau là mảnh ghép còn lại trong cuộc đời họ. Lily và Alex không dám lên tiếng mà Tử thần Thực tử vừa mới tới cũng bị tin tức làm cho choáng váng đến câm lặng.

Vì sao con của Lord lại mang họ Potter? Tử thần Thực tử mắt to mắt nhỏ nhìn nhau khó hiểu.

Kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ? Kế hoạch thay đổi rồi!, Alex và Lily xoắn cả lên, không biết nên làm gì tiếp theo cuối cùng chỉ có thể đưa ánh mắt cầu cứu về Rivaille.

“Con của ta mang họ Potter?”, Voldemort nheo mắt, đưa phép gõ nhẹ vào lòng bàn tay.

“Nếu daddy không tin con có thể dùng ma pháp huyết thống để chứng minh.”, Rivaille mỉm cười ôn hoà không hề lo lắng, nhướn mắt ra hiệu cho hai đứa em đứng phía sau mình.

Voldemort trầm ngâm suy nghĩ sau đó liền gật đầu, “Được thôi, nhưng nhai con nhớ kĩ đừng có hòng mà qua mặt Dark Lord! Mi không trả nổi cái giá đó đâu.”

“Con biết.”, Rivaille tự tin trả lời.

Rivaille cầm đũa phép bắt đầu vẽ ra một ma trận hệt như trong phòng Cần Thiết ngày trước, miệng không ngừng niệm một loạt chú văn cổ xưa cực kì phức tạp và rối loạn. Hắn đem máu của mình, Alex, Lily và

Harry lần lượt nhỏ vào trung tâm sau đó liền nhìn về phía Voldemort đầy chờ đợi. Ngay lập tức Voldemort cũng bắt đầu dùng bùa chú cửa nhẹ ngón tay mình, để máu rơi xuống trận pháp.

Máu của cả năm người dần hoà quyện vào nhau thấm vào mặt đất chứa ma pháp, nháy mắt một sợi chỉ màu vàng sáng rực nhanh chóng xuất hiện quấn quanh Harry và Voldemort và ngay dưới chân họ cũng xuất hiện ba sợi chỉ khác phóng đến chỗ nhóm người Rivaille tạo thành một hình ngũ giác hoàn chỉnh. Liên kết huyết thống, mối ràng buộc rõ ràng nhất về quan hệ mật thiết của bọn họ. Voldemort ngạc nhiên nhìn trận pháp quen thuộc trước mắt, chú ngữ đọc không sai, hình vẽ cũng không có nét dư thừa mà ngay cả máu cũng là do hắn tự tay cấp vì thế hắn tin tưởng vào độ chính xác của phép thuật này. Nếu như thế, chẳng lẽ ba đứa nhóc này cư nhiên là con ruột của hắn?

{Nếu daddy vẫn không tin lời con nói,} Rivaille chậm rãi phun ra xà ngữ quen thuộc.

{Con nghĩ chúng con có thể,} Alex bình thản tiếp lời.

{Dùng xà ngữ để chứng minh mối quan hệ của chúng ta!} Lily tinh nghịch nháy mắt.

{Mấy đứa rớt cuộc đang nói cái quỷ gì vậy?} Harry không tự giác mà cũng dùng xà ngữ ngờ ngạc hỏi lại.

Kể được chọn cũng có thể nói xà ngữ? Hơn nữa đám nhóc này cũng có thể? Từ khi nào xà ngữ trở nên thông dụng vậy? Nhóm Tử thần Thực tử trực tiếp hoá đá câm lặng, bọn họ cảm thấy hôm nay đã tiếp nhận quá nhiều thông tin đáng sợ rồi.

Voldemort hoàn toàn sững sốt, dường như có quá nhiều thứ đã thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn, quá nhiều lỗ hổng trong kế hoạch hoàn hảo mà mấy ngày nay hắn đã dựng nên.

“Không thể nào! Ta và Harry chính là tử địch!”, Voldemort gần như lập tức phủ nhận, hắn vẫn không thể tin được mình và thằng nhãi ngu ngốc kia lại có thể có con.

“Dù daddy không tin thì đó vẫn là sự thật và chúng con đến từ tương lai 23 năm sau!”, Rivaille nhếch môi tung quả bom cuối cùng.

24.04.18

14. Chương 13: Thay Đổi

“Ta sẽ chấp nhận ngừng chiến nếu các người giao Harry Potter cho ta!”

Voldemort im lặng không nói thêm lời nào, bởi vì qua ma pháp huyết thống hắn hoàn đã có thể chắc chắn được thân phận của ba đứa trẻ kia, tuy hắn vẫn không muốn tin mình lại có con với thằng nhãi Potter.

Lily nhân lúc không ai để ý âm thầm vung đũa phá bỏ bùa chú cho Harry, Voldemort đương nhiên nhìn thấy nhưng hắn lại không nói gì cũng chẳng quăng Crucio ra như mọi khi khiến bầu không khí hết sức quỷ dị. Harry vì đã lâu không cử động nên tay chân tê rần, gần như không còn cảm giác. Cậu cố gắng nhấc đũa phép mình lên, ếm cho bản thân mình một cái Protego rồi khó khăn đi đến chỗ nhóm Rivaille. Lily nhanh tay đỡ lấy Harry dần kiệt sức sau đó liền nghe thấy âm thanh tê tê tức giận của Voldemort.

{Chết tiệt, nếu chưa muốn chết thì lũ ranh tụi bây nhanh cút về Hogwarts trước khi ta đổi ý!}

Harry cũng quá mệt để quan tâm đến Voldemort, cậu nghĩ mình sẽ phải có một cuộc nói chuyện nghiêm túc với nhóm Rivaille khi trở về trường, “Accio!”, chiếc cúp đang nằm lẫn lóc dưới đất nhanh chóng bay vào tay cậu.

{Hiện tại tụi con cũng phải trở về Hogwarts nếu không với tính cách của giáo sư Dumbledore, ông ấy sẽ nghi ngờ ngay. Tạm biệt daddy, chúng ta sẽ gặp lại sớm thôi!} Rivaille cúi đầu kính cẩn sau đó liền độn thổ rời đi.

Chờ cho nhóm bốn người biến mất, toàn bộ Tử thần Thực tử lúc này mới đồng loạt run rẩy quỳ sụp xuống, bò về phía Voldemort, và hôn lên cái lai áo chùng đen của hắn một cách tôn kính cùng hoảng sợ. Voldemort lạnh lùng nhìn hết thấy, ánh mắt trống rỗng của hắn khiến chúng cảm thấy rợn người như nhìn thấu mọi suy nghĩ tội lỗi mà chúng cố gắng che giấu.

“Chủ nhân, xin hãy tha thứ cho sự tò mò của bề tôi nhưng tại sao ngài lại không giết Harry Potter?”, một tên Tử thần quỳ gối cả gan hỏi.

“Ta tạm thời vẫn chưa muốn giết nhãi ranh đó hơn nữa thân phận của ba đứa nhóc kia khiến ta hơi hoài nghi!”, Voldemort lạnh lùng trả lời.

“Còn bây giờ, ta thấy các người, những kẻ luôn thề nguyện trung thành với ta nên có một vài lời giải thích chứ?”, Voldemort nheo đôi mắt đỏ rực, ngẩng gương mặt khủng khiếp của hắn lên và khịt mũi, hai lỗ mũi giống hai cái khe nở lớn ra.

“Chào các Tử thần Thực tử, mười ba năm đã trôi qua, mười ba năm kể từ ngày ta gặp các người lần cuối cùng. Vậy mà các người vẫn đáp lại lời hiệu triệu của ta như thể chỉ mới hôm qua. Thật là một điều đáng mừng! Tuy nhiên ta vẫn luôn tự hỏi trừ bỏ những kẻ đã bị nhốt vào Azkaban thì những kẻ khác, những kẻ may mắn sống sót tại sao chưa bao giờ chúng đến giúp chủ nhân của chúng?”

Không một ai dám lên tiếng cũng không ai dám cử động ngoại trừ Đuôi Trùn vẫn đang quần quai trên nền đất.

“Và ta đã tự trả lời. Có lẽ chúng cho rằng Dark Lord đã bại trận, không có khả năng trở mình lần nữa vì thế chúng liền gấp rút về phe địch nhân nói rằng chúng ngu muội, dốt nát, bị phép thuật không chế, bị uy hiếp đúng không?”, Voldemort rít từng chữ một, giọng điệu của hắn so với gió trời còn lạnh hơn gấp nhiều lần, Tử thần Thực tử vẫn cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng mặt lên.

“Điều gì khiến chúng nghĩ ta đã thua cuộc? Chẳng phải ta đã từng nói Dark Lord không gì là không thể sao?”

“Bởi có lẽ chúng tin rằng có một quyền lực còn lớn hơn nữa, một quyền lực có thể làm tiêu tan chúa tể Voldemort chẳng hạn như lão già ngu ngốc Albus Dumbledore chẳng?”

Một trong số Tử thần quăng mình tới trước. Hắn run rẩy từ đầu đến chân, và gục xuống chân Voldemort rít lên, “Chủ nhân! Thừa chủ nhân, hãy tha thứ cho tôi! Hãy tha thứ cho tất cả chúng tôi!”

Voldemort cười lạnh bước tới, tàn nhẫn dẫm lên thân xác đáng thương của kẻ hầu cận kia, “Không cần nhiều lời Mulciber. Dark Lord luôn biết ai thật tâm ai giả dối.”

Một lần nữa cơn run rẩy lan truyền trong vòng tròn bọn Tử thần Thực tử đang đứng lắng nghe. Voldemort để cho sự yên lặng căng đến mức khủng khiếp rồi mới tiếp tục, “Lucius và Yaxley, Bộ Pháp Thuật đã yên bình quá lâu rồi và ta mong các người sẽ hiểu mình nên làm gì mặc dù cái trò nhện ở trận Quidditch tranh Cúp thế giới khá vui đấy nhưng như thế vẫn chưa đủ đối với ta. Và gia đình nhà Lestrage hẳn nên bây giờ đứng ở đây chứ không phải là ngục Azkaban bởi sự trung thành tận tụy của họ đối với Chúa tể. Và Carow, hai anh em các người hãy đem Karkaroff về đây cho ta và ta mong hắn vẫn còn sống để đến gặp ta. ”

Đêm nay một lần nữa mọi thứ lại xảy ra, không gì có thể cản được dòng chảy của lịch sử nhưng không một ai hay biết tương lai đã sớm thay đổi.

Kẻ được chọn và Chúa tể Hắc ám, mối quan hệ của họ rồi sẽ phải thay đổi.

30.04.18

15. Chương 14: Không Thể

“Ta chỉ cần em ở đây. Đừng đi đâu cả!”

Harry rơi phịch xuống bên rìa của mê cung, mặt đập vào mặt cỏ xanh rì. Đầu cậu đau buốt và choáng váng như đang say tàu, cậu cảm thấy mọi sức lực như bị rút cạn, cậu quá mệt mỏi để ngồi dậy hay làm một tín hiệu kêu cứu nào đó, bàn tay gầy yếu vẫn vô thức nắm chặt cái quai lạnh lẽo của chiếc cúp. Cậu mong có một ai ở đây dù là lão dơi già đáng ghét Snape cũng được. Và rồi cậu nghe thấy tiếng hét, tiếng bước chân và cả tiếng mưa nặng trĩu hạt.

Dumbledore vội vàng chạy tới, quỳ xuống và lật xốc cậu lên, giọng điệu tràn ngập sự quan tâm và lo lắng, “Harry, đã có chuyện gì xảy ra?”

“Vol...Voldemort đã quay trở lại!”, ánh mắt Harry dần vô định và trống rỗng, cậu thì thào trong vô thức, tay còn lại nắm chặt tay áo choàng của Dumbledore như thể ông là cọng rơm cứu mạng duy nhất của cậu vậy.

Cụ Dumbledore cúi xuống, và với một sức mạnh phi thường, so với một người già như vậy và ốm như vậy, cụ nhắc Harry lên khỏi mặt đất và dựng nó đứng lên. Harry lắc lư thân hình, cái đầu động bưng bưng. Đám đông chung quanh xô đẩy chen lấn nhau, tranh giành nhau một chỗ gần nó hơn, chồm lên nó một cách bí ẩn.

Nhóm ba người Rivaille bị truyền tống đến một nơi cách khá xa mê lộ, khi họ quay trở lại nơi thi đấu thì Harry đã được đưa đi.

“Kế hoạch sao rồi?”, Scorpio tiến đến tò mò hỏi.

“Anh biết hả?”, Lily mở to đôi mắt ngọc lục bảo kinh ngạc nói.

“Đương nhiên, ngay từ đầu đã biết rồi!”, Scorpio cười bất đắc dĩ trả lời.

“Coi như thuận lợi một nửa nhưng không biết kế tiếp sẽ ra sao?”, Alex nhanh nhẩu đáp mà Rivaille đứng kế bên thở dài thườn thượt.

Harry nằm ở bệnh thất trong sự quan tâm và phàn nàn của bà Pomfrey, có lẽ bà đã thật sự lo lắng khi cậu đột nhiên mất tích. Tuy nhiên cậu nghĩ mình nên nhắc nhở bà đây đã là chai Miên dược thứ ba bà bắt cậu uống này giờ rồi, cậu muốn một liều thuốc ngủ không chiêm bao hơn. Cậu muốn ngủ và quên hết những gì đang xảy ra với mình, một giấc ngủ ngon và khi tỉnh dậy có thể Voldemort vẫn chưa sống lại cũng như cậu có con với hắn ta.

Hermione và Ron có ghé ngang qua hỏi thăm và cả hai người hoàn toàn im lặng khi cậu nhắc đến sự trở lại của Chúa tể Hắc ám nhưng họ vẫn nguyên ý tin tưởng cậu vì họ biết cậu sẽ không điên tới mức lấy việc này ra làm trò đùa. Nhưng có một số người lại không nghĩ như thế tựa như Bộ trưởng Bộ pháp thuật, lão già bướng bỉnh và ngu ngốc, lần đầu tiên trong cuộc đời cậu mong Voldemort có thể gây khó dễ cho lão ta một trận.

“Papa, sao người lại nói việc đó ra?”, Lily hùng hổ tiến vào bệnh thất, hai bên má phồng ra tay khoanh lại trước ngực r về mình cực kì bất mãn.

“Em biết anh không thể nói dối với giáo sư Dumbledore mà!”, Harry thở dài.

“Nhưng như thế sẽ ảnh hưởng đến papa rất nhiều, papa có quyền giữ im lặng mà!”, Lily nhẹ giọng buồn bã, “Con không muốn papa và daddy chia đũa phép vào nhau! Papa thật sự ghét daddy lắm sao?”

“Anh...”, Harry không biết nên trả lời thế nào, nói ghét thì cũng không hẳn.

“Thôi được rồi, anh Rivaille có tìm thầy Dumbledore để thương lượng về chỗ ở của papa trong kì nghỉ hè đợt này rồi.”, Lily xua tay mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn có chút buồn.

“Anh đương nhiên là sẽ về đường Privet.”

“Thật ra cũng không cần. Papa có thể nghỉ hè cùng tụi con!”

“Thật sao?”, Harry mở to hai mắt kinh ngạc.

“Đương nhiên, giáo sư đã cho phép rồi! Hiện tại con phải đi, có gì papa cứ bắt đầu thu dọn hành lí từ từ đi!”, Lily tinh nghịch nói rồi nhanh chóng xoay người đóng cửa rời khỏi.

Harry nhìn theo bóng dáng Lily, nhớ đến gương mặt buồn bã của Lily khi này mà tim có chút đau.

Nhưng cậu và Voldemort thật sự vẫn sợ là không được.

Người kia căn bản là vô tâm vô phể.

03.05.18

16. Chương 15: Giáo Sư Umbridge

“Cậu ở phòng ngủ của Voldemort? Cậu tính bán thân trao đổi hòa bình à?”

Kì nghỉ hè năm nay của Harry cuối cùng cũng giống được một kì nghỉ. Không bùng nổ phép thuật, không có gia đình quấy rối cũng không phải gặp mấy người họ hàng xấu tính, chỉ có vui chơi, yên ổn làm bài tập và đọc sách phép thuật cùng với nhóm người Rivaille và gia đình Weasley. Nhưng tất cả những điều tuyệt vời ấy đã chấm dứt vào ngày khai giảng đầu tiên.

Từ lúc ngồi trong tàu tốc hành Hogwarts nhìn những đám mây đen dày đặc giăng kín cả bầu trời, Harry đã có một dự cảm không lành về năm học năm nay. Và khi nhìn thấy người kia Harry đã không khỏi cảm thấy bội phục suy nghĩ của chính mình. Nghi thức khai giảng vừa kết thúc, một con cóc à không một quý bà mặc bộ đồ hồng chói mù mắt đã được giới thiệu sẽ trở thành giáo sư dạy Phòng chống Nghệ thuật hắc ám năm nay. Nếu như không tính đến việc con cóc này làm trong Bộ Pháp Thuật thì cậu sẽ rất vui mừng vỗ tay chào đón.

“Quả nhiên vẫn sẽ xảy ra mà!”, Lily nhin không được nhần mặt thở dài, tay với lấy chiếc bánh bí đỏ buồn bực cắn một miếng to.

“Xảy ra cái gì?”, Harry khó hiểu hỏi ngược lại.

“Liên quan đến Bộ Pháp Thuật.”, Alex chống cằm ngáp ngáp dài giải thích, “Papa ở tương lai có từng nói qua về sự kiện bi thảm của năm học thứ năm cho tụi con nghe!”

“Bi thảm ra sao?”

“Về điều này thì con không thể nói ra được dù sao tiết lộ chuyện tương lai là một việc cực kì cấm kị. Không ai biết rõ liệu khi nói ra có bị phạt hay không?”, Lily lắc đầu nhún vai từ chối.

{Tóm lại là có liên quan đến con cóc hồng này!} Alex cẩn thận lấy khăn lau vụn bánh trên mép miệng Lily, tổng kết lại vấn đề.

{Papa có muốn dọa con cóc này một chút không?} Lily duỗi tay cười ranh mãnh, ánh mắt lục bảo loé lên tia lém lỉnh

{Em lại muốn quây gì nữa?}

“Merlin trên cao, hai người làm ơn đừng nói xà ngữ nữa!”, Ron mặc dù thường xuyên nghe Lily, Alex và Harry dùng xà ngữ nói chuyện nhưng cậu vẫn không thể không cảm thấy sợ, tiếng rít lạnh lạnh sượt qua tai thật sự khiến cậu cảm thấy nổi da gà vô cùng.

“Em xin lỗi! Mà anh có muốn chơi khăm cóc hồng ở trên đó không?”, Lily cười hời hởi nhỏ giọng. Ba anh em bọn họ từ khi còn nhỏ đã rất thích dùng xà ngữ bởi vì sự an toàn và bảo mật của nó đối với nội dung trò chuyện, hơn nữa mọi người xung quanh cũng chẳng bao giờ để ý vì thế thói quen này không phải ngày một ngày hai là có thể thay đổi được.

“Chà chà anh cảm nhận ở đây đang có một mùi kế hoạch quấy phá!”, Fred và George từ đâu xuất hiện thoải mái ngồi kế bên Lily đùa giỡn.

“Hai người các anh nhanh trở về chỗ đi! Thật là chật chỏi!”, Ron bởi vì bị ép qua Hermione mà hơi ngại ngùng, vội vàng xua tay đẩy hai người kia ra.

{Papa có thể dùng xà ngữ dọa bà ta. Đảm bảo bà ta sẽ hoảng sợ khiếp vía!} Alex nghĩ ngợi một hồi sau đó liền đề xuất ra gợi ý.

{Alex, Lily đừng có mà xúi bẩy papa làm mấy cái trò xấu của mấy đứa! Papa đã gặp đủ phiền phức rồi!} Rivaille chậm rãi cắt miếng thịt bò trong đĩa, không hề quay đầu lại, lạnh lùng dạy dỗ hai đứa em của mình.

Alex lập tức cứng người làm sao cậu có thể quên mất Rivaille đang ngồi phía sau mình cơ chứ, mặc dù khuôn mặt anh trai cậu vẫn điềm nhiên nhưng từ động tác siết chặt con dao bạc thì đã đủ chứng tỏ anh ấy đang cực kì không hài lòng rồi. Lily vừa nghe âm thanh lạnh lẽo như băng kia liền sắc nước bí đỏ liên tục vuốt ngực ho khan.

Mặc dù âm thanh của Rivaille không lớn nhưng với hoàn cảnh toàn sảnh đường đang cực kì yên lặng thì tất cả mọi người ở đây kể cả bàn của các vị giáo sư có thể nghe được khá rõ ràng. Umbridge đang dùng bữa cũng ngẩng đầu nhìn xuống chỗ của Harry phía dưới, trước kia là một học sinh của nhà Slytherin làm sao bà không hiểu rõ về xà ngữ, đó chính là thứ chứng minh cho huyết mạch cao quý nhất.

{Rivaille, đừng có mà lớn tiếng với Alex và Lily!} Harry không vui trả lời, vừa nhìn thấy đôi mắt ngập nước của cô con gái nhỏ tương lai của mình cậu lại cực kì đau lòng. Rivaille từ tốn lau miệng không khỏi thở dài thườn thượt, cái tính bênh con gái bất chấp đúng sai của papa chắc chắn là bắt đầu từ đây đi.

“Harry ngu ngốc, bỏ xem bỏ vừa làm cái gì này?”, Hermione tức đến nghiêng răng cố gắng kiềm chế bản tính hung dữ muốn dạy dỗ của mình lại.

Harry ngơ ngác nhìn xung quanh, phát hiện toàn bộ ánh mắt trong đại sảnh lại lần nữa nhắm đến người cậu, “Tớ...tớ không...”

“Người anh em, cậu hay lắm! Coi bộ ngày hôm nay toàn trường kể cả cóc hồng kia cũng sẽ biết cậu nói xà ngữ rồi.”, Ron bắt lực vỗ vai Harry, liếc mắt nhìn lên bàn giáo sư. Cô McGonagall lắc đầu ngán ngẩm, thầy Snape cau mày không vui, thầy Dumbledore cười cười hóa ái và cô Umbridge khiếp sợ kinh hoàng.

“Chúc mừng papa, papa đã rất thành công trong việc dọa cô Umbridge!”, Lily lấy tay che mặt chịu thua.

Harry biết điều không nói gì nữa, cầm đầu ăn tối bỏ ngoài tai mấy lời ác ý về mình.

Nhưng cậu không biết ác mộng bây giờ mới chân chính bắt đầu

Ngày hôm nay có tiết Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đầu tiên của quý bà áo hồng Umbridge và Harry đã hoàn toàn không có một chút xíu tia hy vọng nào kể từ lúc bà ấy bắt tất cả mọi người cắt đầu phép và ngồi đọc chương một của cuốn sách. Không biết vì sao cậu chợt nhận ra mặt răn của Voldemort ít ra còn dễ nhìn hơn quý bà cóc hồng đáng ghét này.

Nhiều phút im lặng trôi qua. bên cạnh Harry, Ron lơ đãng xoay qua xoay lại cây viết lông ngỗng giữa mấy ngón tay của cậu, mắt đăm đăm nhìn mỗi một điểm nào đó trên trang giấy. Harry nhìn qua bên phải và bị một trận ngạc nhiên lay cậu ra khỏi cơn lơ đãng chán ngán. Hermione thậm chí không thèm mở sách Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ ra. Cô nàng chăm chăm ngó giáo sư Umbridge với cánh tay giơ cao trong không trung nhưng tiếc thay cóc hồng lại không quan tâm.

Và sau vài phút tranh đấu quyết liệt, cuối cùng giáo sư Umbridge cũng phải giơ cờ trắng đầu hàng, “Có vấn đề gì thể hả em yêu quý?”

“Thưa giáo sư, con cho rằng đối với Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám chúng ta phải học thực hành chứ không phải là những mớ lý thuyết sáo rỗng này!”, Hermione thẳng thắn bộc lộ ý kiến không hề sợ hãi.

“Bộ Pháp Thuật hiện nay đã lập ra một chương trình học mới cho chúng ta. Trò sẽ được học về bùa chú phòng vệ một cách an toàn, không mạo hiểm và đầu tiên chính là tìm hiểu nguyên lý căn bản pháp thuật phòng thủ.”, Bà Umbridge nhướn mày thông thả nói.

Hermione còn muốn lên tiếng đã bị giáo sư yêu cầu ngồi xuống. Nhìn gương mặt có chút ảm ức của cô nàng, Ron như bị ma xui quỷ khiến lớn tiếng nói, “Thưa giáo sư, em cho rằng Hermione nói đúng!”

“Trò Weasley không tôn trọng giáo sư, trừ nhà Gryffindor năm điểm.”, Bà mỉm cười hòa ái cứ thế lạnh lùng trừ điểm.

“Sao cơ?”, Harry trợn mắt không thể tin được vừa chuẩn bị đứng lên đã bị Rivaille bàn kế bên âm thầm kéo xuống.

“Làm gì thế?” Harry nhỏ giọng hỏi, giọng điệu vẫn rất bất bình và tức giận.

{Nếu papa không muốn bị phạt và nhà mình bị trừ thêm điểm thì tốt nhất nên im lặng đi.} Rivaille mắt vẫn chăm chú cuốn sách, cẩn thận nhắc nhở.

“Trò Potter, trò muốn hỏi gì sao?”, Giáo sư Umbridge lập tức quay sang nhìn Harry.

“Không có, thưa giáo sư.”, Harry gượng cười ngồi xuống.

Ron ngạc nhiên nhìn Harry, với sự hiểu biết của cậu về người bạn này, đáng lẽ khi này phải đứng lên cãi tay đôi với bà cóc hồng kia chứ không phải ngoan hiền yên phận thế này, “Harry, bồ sao thế?”

“Hiện tại không phải là lúc thích hợp gây sự với bà ấy!” Harry chỉ nói một câu như thế rồi tiếp tục đọc sách.

Tiết học kết thúc, các học sinh nhà sư tử như trút được gánh nặng thở phào một hơi. Harry nằm dài ra bàn triết để gục ngã, thà cứ để cậu nghe giáo sư Snape phun độc cậu còn thấy thoải mái hơn là ngồi đây đọc ba cái thứ chán ngắt và buồn tẻ này.

“Từ đó đến giờ tớ chỉ thấy mỗi giáo sư Lupin là người dạy có tâm nhất!”, Hermione đeo ba lô tức giận nói.

“Đúng thế!”, Ron gật đầu đồng tình.

Lúc đi vào phòng sinh hoạt chung Harry nghe được vô số tin đồn về mình. Có kẻ thì nói cậu là người thừa kế của Chúa tể hắc ám, có người thì bảo cậu là Tử thần Thực tử mà quá đáng hơn chính là lại có tên dám nói cậu là bạn tình của Voldemort. Harry cảm thấy thật sự rất phiền, bước chân cũng nhanh hơn.

“Harry, chờ tụi tớ với!”, Hermione với Ron vội vã đuổi theo sau.

“Cậu sao thế?”, Hermione lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là không thích nghe đám người kia bàn luận.”, Harry cười cười xua tay.

“Người anh em đừng buồn! Chúng tớ vĩnh viễn luôn tin cậu!”

“Cảm ơn mấy bồ!”, Harry vui vẻ ôm chầm lấy hai người bạn tốt nhất của mình.

Có một số thứ dù có tác động bên ngoài cũng không thay đổi tựa như tình bạn của Harry, Hermione và Ron. Rất nhiều năm về sau, họ vẫn như thế, tin tưởng và yêu quý lẫn nhau khiến người khác phải ngưỡng mộ mối quan hệ của họ.

06.05.18

17. Chương 16: Lời Tiên Tri

“Chẳng phải lời tiên tri sinh ra là để phá vỡ sao?”

Đối với ba đứa nhóc tự xưng là con của mình, Voldemort vẫn không thể buông sự cảnh giác xuống. Hẳn tin vào độ chính xác của ma pháp huyết thống nhưng không có nghĩa hắn sẽ không nghi ngờ. Cùng Harry Potter kết hôn và có con, hắn cảm thấy chắc chắn là não mình đã hỏng hoặc bị ai ếm lời nguyền độc đoán rồi.

Voldemort ngồi trên ghế trầm tư suy nghĩ, có quá nhiều thứ đã vượt khỏi những dự tính ban đầu của hắn và hắn buộc phải tự vẽ lại một kế hoạch mới cho mình ngay bây giờ. Nếu tương lai hắn và thằng nhãi kia cưới nhau vậy lời tiên tri năm xưa có thay đổi? Voldemort kinh ngạc đứng đây, hắn dường như đã quên mất sự việc này. Hẳn cần một lời tiên tri hoàn chỉnh để chứng thực bởi tương lai mà đám nhóc kia kể cùng với tiên tri của Severus nói lúc trước chính là hai khung cảnh khác nhau.

Cùng lúc đó, ở trường học Hogwarts, Harry trần trở trên giường. Tay cậu gác lên trán, cố gắng nhắm mắt ngủ nhưng lại không thể. Quá nhiều việc xảy ra gần đây khiến cậu phải suy nghĩ. Xung quanh mọi người đều đã ngủ thậm chí cậu còn nghe được tiếng ngáy nho nhỏ của Ron.

Harry thở dài thườn thượt. Khi ở nghĩa địa, cậu vẫn không hiểu rõ rốt cuộc vì sao Voldemort lại tha một mạng cho mình. Dù không lãnh Avada Kedavra cũng ít nhất phải ném vài cái Crucio chứ không thể nào mà tên mặt rắn kia lại dễ dàng buông tha cậu vậy được. Có ma pháp huyết thống thì thế nào, kết hôn và sinh con với tử địch dù là cậu cũng không tin tưởng nổi huống chi là kẻ đa nghi như Chúa tể Hắc ám. Harry lăn qua lăn lại, càng nghĩ càng nhức đầu, dứt khoát nhắm mắt cố gắng ngủ tuy nhiên không thành công.

“Đây là đâu? Mình lại nằm mơ nữa sao?”, Harry thì thào phát hiện mình đang đứng trong một căn phòng ngủ mang đậm hơi thở quý tộc, từ cách trang trí cũng có thể đoán được chủ nhân nơi này chắc hẳn là một Slytherin.

Tấm rèm màu xanh lục thêu hình rắn khê lay động ở cửa sổ. Các góc giường lớn được thiết kế với hình trụ gỗ cùng phía trên là các tấm màn đen rủ xuống che khuất đi cảnh vật bên trong. Đối diện là một chiếc bàn làm việc kiểu cũ chất đầy vô số các cuốn sách phép thuật hắc ám và văn kiện. Harry cẩn thận bước đến vừa nhướn mắt nhìn liền hoảng sợ, trên tờ giấy đỏ chữ kí Voldemort hiện lên hết sức rõ ràng.

Hóa ra Voldemort cũng rất bận!, Harry thầm nghĩ vô cùng tự nhiên ngồi lên cái ghế gần đó, đột nhiên nghĩ đến vấn đề gì đó cậu hốt hoảng đứng lên. Khoan đã nếu vậy hiện tại mình đang ở phòng ngủ của tên mặt rắn?

Ngay sau đó cậu liền nghe thấy tiếng cửa chậm chạp bị đẩy vào. Harry vội vã chạy đến sau tấm rèm trốn tránh và không may nghe được cuộc đối thoại của một người một rắn đang bước vào đây.

{Voldy, người rất tin tưởng ma pháp kia?}

{Không hẳn, tuy nhiên hiện tại ta muốn nghe một lời tiên tri hoàn chỉnh.} giọng điệu lạnh lùng và uy quyền này chỉ có thể là người kia {Nó đang ở trong Sở Bảo Mật...Xuất hiện đi Potter!}

Harry biết mình đã bị phát hiện, cậu kéo tấm rèm rồi bước ra gỡ gỡ mái tóc rối của mình {Sao ông biết tôi ở đây?}

{Dark Lord không gì là không biết Potter.} Voldemort cười lạnh khoanh tay trả lời, hẳn rất không hài lòng vì sự xuất hiện của tên nhãi này ở đây.

{Hóa là mi, hai người cứ ở lại nói chuyện ta đi đây!} Nagini cực kì tức giận trườn ra ngoài, cái đuôi quấn lấy chốt cửa đóng lại.

{Potter, ta mong mi hiểu thế nào gọi là riêng tư! Ta không biết mi vào đây bằng cách nào nhưng bây giờ ra ngoài ngay cho ta!} Voldemort nhíu mày ra lệnh.

{Tôi không biết cách để ra ngoài! Tôi ngủ một giấc và mở mắt ra đã thấy mình ở đây!} Harry oán giận cãi lại, cậu căn bản cũng không có điều mà đêm hôm khuya khoắt đột nhập vào không gian của Chúa tể Hắc ám {Vừa nãy ông cùng con rắn kia nói cái gì thế? Lời tiên tri gì mang liên quan tới tôi và ông?}

{Mi không biết?} Voldemort nhếch môi, đưa phép vung ra liền xuất hiện hai chiếc ghế gỗ, {Xem ra lão già Dumbledore cũng bảo vệ mi rất kĩ!}

{Tôi không biết thì sao? Liên quan tới ông?} Harry trợn mắt hỏi ngược lại, thông thả ngồi xuống ghế

{Được rồi, ta sẽ cho mi biết lời tiên tri::Người có sức mạnh đánh bại được Chúa Tể Hắc Ám sắp xuất hiện, sinh ra bởi những người đã ba lần thách thức hắn, sinh ra khi tháng thứ bảy chết đi và Chúa Tể Hắc Ám sẽ đánh dấu người này như một kẻ tương đương với hắn:: tuy nhiên đây chỉ là một nửa ta biết mà thôi còn nửa kia thì ta không rõ....} Voldemort nheo đôi mắt đỏ tươi lại, hẳn không ngờ sẽ có lúc hắn lại cực kì bình tĩnh ngồi nói chuyện với kẻ thù của mình.

{Cho nên, con mẹ nó ông liền lên cơn đi giết tôi?} Harry siết chặt tay, đôi mắt ngọc lục bảo bùng lên ngọn lửa tức giận {Nếu ông không tin lời tiên đoán chết tiệt đó, ba mẹ tôi đã không phải chết oan uổng! Chẳng phải lời tiên tri sinh ra là để phá vỡ sao?}

Voldemort nghe thấy lời nói cuối cùng của Harry bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

11.05.18

18. Chương 17: Tâm Sự

“Có lẽ tương lai của cậu cùng mặt rắn cũng không tệ nhỉ?”

“Harry, Harry! Tỉnh dậy đi! Cậu sao thế?”

Âm thanh vang vọng không ngừng quấy nhiễu bên tai, Harry cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau buốt, khung cảnh xung quanh cũng dần biến đổi trở nên mơ hồ. Mí mắt run rẩy khó nhọc mở ra, Harry nhìn thấy gương mặt hoảng hốt cùng lo lắng của Ron.

“Ron?”, Harry mơ mơ màng màng hỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

“Cuối cùng cậu cũng tỉnh!” , Hermione thở một hơi nhẹ nhõm vui mừng như vừa trút bỏ được sự lo âu.

“Có chuyện gì sao?” Harry chống tay ngồi dậy dựa vào thành giường, không rõ vì sao phòng ngủ của mình lại biến thành bệnh thất ở Hogwarts.

“Sáng nay tớ gọi hoài thế nào bỏ cũng không dậy hơn nữa còn liên tục lằm bằm cái gì đó bằng xà ngữ nữa. Làm tớ và Hermione sợ chết khiếp!” , Ron kể lại mọi chuyện.

“Vậy cậu đã mơ thấy gì thế Harry?”, Hermione tò mò hỏi, trong giấc mơ mà cũng dùng xà ngữ chẳng lẽ là mơ đến Kẽ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

“Voldemort!”, Harry ngừng lại, nhìn ánh mắt dần mở lớn của Hermione cùng cái miệng há hốc của Ron, “Tớ thấy mình ở trong phòng ngủ của ông ta.”

“Bồ tào cậu nói sao? Cậu ở phòng ngủ của Voldemort? Cậu tính bán thân trao đổi hòa bình à?”, Ron vuốt mặt mình cố gắng hạ thấp tiếng hét nhất có thể, không ổn rồi cậu cảm thấy giống như mình vừa biết một bí mật động trời nào đó. Có lẽ cậu nên đến chỗ bà Pomfrey xin ít được, cứ thế này có khi nào cậu sẽ thấy cảnh tượng bạn thân nhất của cậu kết hôn với Chúa tể Hắc ám trong tương lai không.

“Cậu nói cái quái quỷ gì thế?” Harry trừng mắt nhìn Ron, thật muốn kiếm một cây chổi đập tên tóc đỏ này một trận, “Tớ với Voldemort đã nói chuyện, ông ta kể cho tớ nghe về lời tiên tri.”

“Lời tiên tri? Nó nói về cái gì?”, Hermione tò mò hỏi, giọng nói có chút sốt ruột cùng thúc giục.

“Lời tiên tri là ::Người có sức mạnh đánh bại được Chúa Tể Hắc Ám sắp xuất hiện, sinh ra bởi những người đã ba lần thách thức hắn, sinh ra khi tháng thứ bảy chết đi và Chúa Tể Hắc Ám sẽ đánh dấu người này như một kẻ tương đương với hắn:: nhưng đó chỉ là một nửa. Nửa còn lại nằm ở một nơi khác...”, Harry thở dài trả lời.

“Đúng thế, nó nằm ở trong Sở Bảo Mật. Xin lỗi vì đã nghe lén papa.”, Lily chậm rãi bước vào mà theo sau là Alex.

“Đó là một căn phòng chứa vô số quả cầu tiên tri.”, Lily đáp, đôi mắt cô lấp lánh một chút niềm vui, nếu như mọi chuyện không thay đổi thì thời khắc quan trọng mà papa từng kể có lẽ sắp đến rồi. Lily nắm chặt tay, cô nhất định phải dốc toàn sức để tác hợp cho papa và daddy mới được, “Con chỉ có thể nói tới đó thôi.”

“Anh hiểu.”, Harry gật đầu vẫy tay, “Không sao.”

“Vậy cậu muốn đến đó sao?”, Hermione lo lắng hỏi, “Cậu không tính nói cho giáo sư Dumbledore biết?”

“Đúng thế.”, Harry cúi đầu nói, “Thầy ấy đã giấu tớ quá nhiều việc quan trọng liên quan giữa tớ với Voldemort. Tớ không rõ vì sao thầy ấy luôn nói dối tớ nhưng ngay lúc này tớ thực sự không muốn để thầy biết.”

“Nhưng Harry dù có thế, cậu không thể nào hiện tại đột nhập vào đó được!”, Ron nóng nảy nói, Sở Bảo Mật chứ không phải là Hogwarts mà đám học sinh như họ muốn vào là được. Nếu kinh động đến Bộ Phép Thuật chắc chắn họ sẽ lại lãnh đủ với lão già Fudge kia.

“Tớ biết mà nhưng chỉ cần có cơ hội tớ liền sẽ đi.”, Harry chỉ để lại một câu như thế rồi ngay lập tức bước xuống giường vội vã đi ra ngoài.

“Harry...!”, Hermione vừa tính nói gì đó đã bị Alex kéo tay lại lắc đầu khuyên ngăn.

“Nên để papa im lặng suy nghĩ đi chị Hermione.” Lily vô vô bả vai thành thật khuyên nhủ, xem ra có lẽ daddy đã nói gì đó khiến papa phải ngẫm nghĩ rồi.

“Được rồi.”, Hermione gật đầu, “Có gì nhớ nhắc Harry giúp chị là anh chị ở phòng sinh hoạt chung đợi anh ấy.”

“Em biết rồi.”, Lily đáp ứng, đợi Alex kéo Ron cùng Hermione đi cô liền lập tức bám theo Harry.

Lily đứng ở góc phòng Cần Thiết nhìn Harry ngồi yên lặng trên ghế có chút ngán ngẩm, cái tính lơ là ngán ngơ của người này hình như vẫn chưa thay đổi được. Thảo nào sau này lúc nào cũng bị daddy trêu chọc dụ dỗ.

“Papa, con biết ngay là người ở đây mà.” Harry nghe thấy âm thanh của Lily giật mình quay đầu lại.

“Daddy đã nói gì với papa thế?” Lily ngồi xuống, hai tay chống cằm mở to đôi mắt màu xanh lục tuyệt đẹp chớp chớp cười hỏi, “Hay đúng hơn là người đã nói gì với daddy thế?”

“Ông ta rõ ràng không tin lời tiên tri giữa chúng ta!”

“Bình thường, dù sao bất cứ ai nghe thấy tương lai mình cùng tử địch kết hôn, sinh con thì làm sao có thể còn tin được cái lời tiên tri kia.”, Lily nhún vai đáp.

“Vì thế anh nói với ông là ::Chẳng phải lời tiên tri là để phá vỡ sao?:.”, Harry xoắn xuýt nói, không biết vì sao lúc ấy mình lại xúc động lỗ mãng đến thế.

“Như thế càng tốt!”, Lily nở nụ cười hưng phấn đập bàn, “Nếu daddy và papa có thể giải quyết mọi chuyện trong hòa bình thì chẳng phải toàn bộ giới phép thuật sẽ yên bình sao? Daddy ngốc lắm nên papa phải khuyên daddy nhiều vào!”

Harry ngẩng đầu nhìn dáng vẻ con mẹ nó rất oai hùng của Lily không khỏi ngưỡng mộ.

“Đừng nhìn con như thế. Con chẳng qua do đến từ tương lai nên biết nhiều hơn papa mà thôi.”, Lily giả bộ ho vài tiếng, “Giáo sư Dumbledore quả thật giấu papa rất nhiều chuyện cho nên nếu muốn biết người phải tự thân tìm hiểu nha.”

Harry nhìn Lily, bất chợt cả hai cùng mỉm cười.

“Anh phải trở về đây. Hermione cùng Ron có lẽ đang đợi anh ở phòng sinh hoạt chung.”, Harry đeo ba lô lên.

“Tạm biệt papa! Đừng quên chiều nay có khóa huấn luyện Quidditch đó!” Lily nhanh chóng nhắc nhở rồi rời đi.

Harry nhìn bóng dáng nhỏ nhắn biến mất mỉm cười, có thể nuôi ra một cô con gái hiểu chuyện cùng vô tư như thế. Có lẽ tương lai của cậu cùng mặt rấn cũng không tệ nhỉ?

17.05.18

19. Chương 18: Gặp Lại

“Tuy nhiên đầu phải giết mi là biện pháp duy nhất?”

Từ lúc được Rivaille nhắc nhở, chỉ cần có cơ hội Harry liền tận lực tránh mặt giáo sư Umbridge. Tuy nhiên dù có nhẫn nhịn thế nào thì bản tính của cậu vẫn là một con sư tử nóng tính. Do đó nhóm ba người Rivaille không hề ngạc nhiên khi Harry cuối cùng vẫn phải chịu phạt.

Đây đã là đêm thứ ba cậu ngồi trong văn phòng của giáo sư để chép phạt. Cậu cắn răng cố gắng kiềm tiếng kêu đau lại. Những con chữ xuất hiện trên tấm giấy da bằng một thứ gì đó giống như là mực đỏ tươi. Cùng lúc ấy, những con chữ ấy cũng xuất hiện trên mu bàn tay phải của Harry, cứ sâu vào da nó như thể được khắc vào đó bằng dao mổ. Chịu đựng cảm giác đau rát cùng tê nhức ở cánh tay, Harry tự nhủ sau này mà thấy Umbridge cậu liền nhất định phải đi đường vòng. Sau một thời gian dường như nhiều tiếng đồng hồ, cuối cùng cốc hồng cũng chịu buông tha cho cậu. Khép cánh cửa gỗ lại Harry thở hắt ra một hơi, cố gắng chịu đựng cơn đau bởi hình phạt vừa này, vội vã trở về phòng sinh hoạt chung.

Ron nằm dài trên ghế một mình chơi cờ phù thủy, thích thú nhìn quân cờ ồn ào cãi nhau. Vừa nghe tiếng cửa mở Ron liền ngẩng đầu lên hỏi, “Harry, về rồi hả? Cậu sao thế?”

“Mình bình thường!”, Harry hơi giật mình mỉm cười có chút gượng gạo, vô thức giấu cánh tay bị thương ở phía sau những hành động nhỏ nhặt ấy lại bị Ron chú ý.

“Tay cậu bị gì à?”, Ron nhướn mày nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Không...không có gì...”

Harry trả lời nhưng gương mặt nhăn nhó đã hoàn toàn bán đứng cậu. Ron nghi ngờ đứng dậy muốn bước đến nhìn thử cánh tay giấu phía sau của Harry thì bị hành động phá cửa cực kì thô lỗ của Hermione phá ngang.

“Harry, bỏ thế nào rồi?”

“Mione, sao cậu lại tới đây?”, Harry kinh ngạc, một mình Ron cậu còn có thể lấp liếm lừa gạt chứ nữ vương này mà ở đâu là thế nào cũng lộ.

“Mình nghe Lily nói cậu lại bị giáo sư Umbridge phạt nên mới chạy đến đây.”

Hermione hai tay chống xuống đầu gối liên tục thở dốc không ngừng, mái tóc xù ướn đẫm bởi mồ hôi mà dính bết hai bên má. Sau đó bỗng nhiên cô nàng chột nhứ mày tầm nhìn rơi vào cánh tay phải đặt ở phía sai của Harry.

“Tay cậu bị gì vậy?”

“Không có gì đâu. ”, Harry nuốt ngụm nước miếng giữ bình tĩnh trả lời nhưng thân thể không khống chế được hơi run lên.

“Đưa tay ra đây cho tớ xem nào!”, Hermione đương nhiên hoàn toàn không tin lời của Harry, cô nàng mạnh mẽ ra mệnh lệnh.

“Thật sự không có gì...”

Chưa kịp để Harry nói hết câu, cô nàng đã hung hăng bước tới kéo lấy cánh tay của Harry. Trên làn da trơn mịn hiện lên vô số vết thương nhỏ chồng chéo nhau rướm máu thoát nhìn cực đáng sợ.

“Harry rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”, Hermione hoảng sợ nhìn tay bạn mình, trong giọng nói tràn ngập lo lắng cùng quan tâm. Bàn tay vốn đang nắm chặt cánh tay Harry cũng hơi buông lỏng, trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Giáo sư Umbridge kêu tớ chép phạt, bà ấy đưa tớ một cây viết chỉ cần mỗi lần viết thì trên tay tớ liền xuất hiện những chữ tớ viết...”, Harry cúi đầu thành thật trả lời.

“Chết tiệt, vết thương thế này mà cậu còn về đây? Sao không xuống bệnh thất? Không được, tớ nhất định phải nói với giáo sư Dumbledore!”, Hermione và Ron đồng thời lên tiếng.

“Giờ này cũng đã trễ rồi.”, Harry do dự trả lời.

Xem ra Kể Được Chọn không còn tin tưởng Dumbledore rồi nhỉ? Đầu Harry chợt có chút đau buốt, giọng nói mĩa mai lạnh lùng cực kì quen thuộc vang lên trong tâm trí của cậu.

Đủ rồi Voldemort! Harry khó chịu gắt gỏng chặn ngang Voldemort, không muốn ai kia tiếp tục bài diễn thuyết nói xấu giáo sư Dumbledore.

“Harry cậu phải đi với tớ ngay!”, Hermione vội vã kéo cậu ra khỏi phòng hướng đến chỗ bệnh thất.

Harry ngoan ngoãn ngồi trên giường im lặng để phu nhân Pomfrey xem vết thương. Bà nhúu mày không vui bước đến tủ gỗ gần đó kiểm thuốc.

“Potter, có chuyện gì vậy?”

“Thưa phu nhân là do giáo sư Umbridge.”, Harry còn chưa kịp lên tiếng đã bị Hermione cướp lời, cô nàng trừng mắt nhìn cậu đối với cá tính của Harry cô chắc chắn rằng tên này sẽ không dám nói thật.

“Hừm, trò nói rõ hơn nào?”

“Hôm nay Harry lại bị cấm túc với giáo sư Umbridge. Lúc cậu ấy trở về phòng thì bàn tay đã có vết thương như thế!”, Hermione sốt ruột kể lại sự việc.

Ta có thể chữa lành vết thương này cho mi Potter. Giọng nói của Voldemort lần nữa vang lên trong đầu cậu nhưng lúc này đã có phần nhẹ nhàng hơn.

Hiện tại tôi không muốn tiếp chuyện với ông. Harry mệt mỏi trả lời, ba ngày cấm túc với cốc hồng khiến cậu thật sự rất đau đầu không muốn đôi co với Voldemort một chút nào nữa.

Loại bùa chú này đối với ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Được rồi, tôi không cần ông giúp!

Mi muốn uống thứ thuốc ghê tởm này thay vì để ta giúp? Chỉ cần một ít bùa chú mọi chuyện liền được giải quyết! Sao mi cứ thích rước khổ vào người vậy?

“Tất thối Merlin, tôi đã bảo là không cần giúp!”, Harry khê quát, đương nhiên trong bầu không khí đang cực kì tĩnh lặng này thì Hermione hoàn toàn nghe rõ lời của Harry.

“Harry cậu đang nói với ai vậy? Không cần giúp cái gì?”

Đều tại ông đấy bị phát hiện rồi!

“Harry cậu có nghe tớ nói gì không vậy?”, Hermione vẫy vẫy tay trước mặt Harry lo lắng hỏi, có khi nào mấy bữa cấm túc vừa rồi Harry bị bà giáo sư áo hường kia tẩy não rồi không, số lần耿耿 ngơ của cậu ngày càng có xu hướng tăng lên.

“A...a có có.”, Harry bắt đầu dĩ cười bàn tay gãi gãi sau ót xấu hổ đáp.

“Được rồi, đối với thuốc này thì trò mỗi ngày cứ uống đều đặn ba lần còn các bình dược còn lại thì trò cứ thoa lên chỗ vết thương. Sau vài ngày sẽ khỏi hẳn.”, Phu nhân Pomfrey cầm vài bình nước thuốc ra cẩn thận nhắc nhở.

Harry nhìn mấy bình thuốc trên mặt bàn có chút choáng váng, đối với mùi vị thuốc của giáo sư Snape làm ra cậu thật không dám khen tặng chút nào. Ôm lấy thuốc, Harry, Ron cùng Hermione tạm biệt phu nhân Pomfrey rồi nhanh chóng trở về kí túc xá.

Nửa đêm sau khi quan sát thấy mọi người đã ngủ say, Harry rón rén lấy áo khoác tàng hình đi ra ngoài.

Không nghĩ Kẻ Được Chọn lại có sở thích lượn đêm.

Không có, tôi chỉ là muốn tìm một nơi để ông chữa trị thôi. Harry quan sát cẩn thận xung quanh, cố gắng tránh đến mấy bức tranh ở dãy hành lang.

Nơi này không được!

Sao thế? Harry chột khựng lại.

Bởi vì ta hiện tại ta chỉ có thể nói chuyện với mi qua tâm trí chứ không thể hiện nguyên hình được hơn nữa xuất hiện ở Hogwarts quá nguy hiểm!

Vậy mấy lời nói ông muốn giúp tôi là lừa đảo hả? Con mẹ nó, ông đâu có muốn trị liệu cho tôi chứ gì? Harry thật muốn trợn mắt bóp chết kẻ lừa đảo kia, hại cậu tổn mất giấc ngủ ngàn vàng.

Ta có thể độn thổ đến Lều Hết, mi chỉ cần lấy đũa gõ nhẹ lên vết sẹo là đến được đó.

Ông cũng biết chỗ đó nữa hả?

Đừng có mà khinh thường ta quá Potter! Voldemort nghiêng răng đáp.

Harry cùng Voldemort cứ thế nói chuyện trong suốt quãng đường và cậu khá bất ngờ khi Chúa tể Hắc Ám cũng có thời gian từng đi làm phục vụ cho người khác và hẳn cũng rất ngạc nhiên coi như là thế đi khi biết quãng thời gian thơ ấu đau khổ của cậu. Và đương nhiên cậu cũng không dám mong tên kia an ủi mình, hẳn ta không khiến cậu tức hộc máu chết là được rồi.

Đến Lều Hết, Harry liếc nhìn xung quanh thấp giọng hỏi, “Ông ở đâu rồi?”

{Ta ở đây Potter.} Tiếng rít lạnh trong không khí từ phía sau truyền đến khiến Harry xoay người lại. Voldemort đứng đó, vẫn chiếc áo choàng đen rộng, làn da sần như vảy rắn cùng đôi mắt đỏ rực nhưng nó không đáng sợ như lúc trước. Cậu nghĩ vậy và cậu cảm thấy mình không run rẩy và sợ hãi khi đối diện với Chúa tể Hắc ám nữa.

{Vươn tay ra!} Voldemort lạnh lùng ra lệnh.

{Ông không sợ tôi nói cho giáo sư biết ông ở đây à?} Harry nhướn người đến phía trước một chút, tay đặt phía sau, mỉm cười trêu đùa đôi mắt màu ngọc lục bảo lấp lánh trong màn đêm.

{Mi có thể thử Potter?} Voldemort chậm rãi rút đũa phép ra {Ta muốn nhìn xem là mi nhanh hay đũa ta nhanh hơn?}

{Tôi cũng chưa có ngu đến thế.} Harry bĩu môi đáp, đùa với tên này chả vui tí nào cả.

Voldemort bực bội duỗi tay kéo bàn tay Harry đến phía mình Quả nhiên là sư tử nhà Gryffindor, cứ thế ngu ngốc chạy đến chỗ của tử địch.

{Đây là ông muốn giúp tôi mà!} Harry nhướn mày cảm tức, cái tên này lật mặt còn nhanh hơn lật mâm.

{Và ta cũng không nghĩ mi nghe lời đến vậy.} Voldemort nhếch môi cười và Harry chợt nhận ra, nụ cười ấy hệt như nụ cười thường thấy ở Rivaille. Thật sự rất giống như một bản sao vậy.

{Ông sẽ không giết tôi!} Harry khoanh tay kiêu ngạo nói.

{Điều gì khiến Kẻ Được Chọn tự tin đến thế nhỉ?}

{Thứ nhất ông cần phải làm rõ thân phận của đám Lily. Thứ hai tôi vẫn còn giá trị lợi dụng, ông cần tôi lấy cho ông quả cầu tiên tri.} Harry tự tin không để ý thấy tia cười thoáng qua trong mắt Voldemort.

{Mi cũng có lúc khôn ra rồi đấy! Tuy nhiên đâu phải giết mi là biện pháp duy nhất?}

{Cái gì?} Harry kinh ngạc còn chưa kịp phản ứng đã thấy Voldemort bước đến ôm lấy eo mình nhanh chóng độn thổ rồi đi.

20.05.18

20. Chương 19: Mất Tích

“Ông không đuổi thì tôi không đi!”

“Không tìm thấy Harry? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hermione khoanh tay ngồi xuống ghế hỏi Ron, cố gắng giữ cho giọng điệu mình bình tĩnh nhất có thể nhưng âm lượng vẫn đủ hù chết anh chàng tóc đỏ nhà Weasley. Ron run rẩy đứng kế bên nuốt nước bọt, càng lúc

cậu cảm thấy Hermione có phong phạm của một nữ vương nhà sư tử, nhìn bản mặt giận dữ của cô nàng cậu cảm thấy nếu mình dám nói dối một câu đảm bảo cô sẽ hóa thành sư tử nhai sống cậu liền.

“Tớ cũng không biết. Ngày hôm qua tớ với Harry cùng nhau về kí túc xá thậm chí cậu ấy còn ngủ trước tớ. Vậy mà buổi sáng hôm nay lúc tớ gọi cậu ấy dậy lại không thấy đâu hết!”

“Không được! Chúng ta phải báo cho giáo sư Dumbledore!”, Hermione hấp tấp đứng dậy, đôi mắt lúc này đã ngập nước cơ hồ như sắp khóc đến nơi. Đạo gần đây Harry đã luôn kì quái cô thật sự rất lo lắng cho cậu, không biết vì sao cô lại có linh cảm sự mất tích của Harry liên quan đến Kẻ-chớ-gọi-tên-ra.

“Xảy ra chuyện gì thế?”, không biết từ lúc nào hai anh em song sinh hay chọc ghẹo người khác đã xuất hiện, Fred vỗ vỗ bả vai Ron hỏi.

“Tụi anh có thể giúp đỡ.”, George đứng kế bên tiếp lời.

“A đúng rồi, hai anh có mang bản đồ Đạo Tặc không? Cho tụi em mượn dùng với!” Ron đột ngột nhớ tới, quay lại vội vàng hỏi.

“Mấy ngày trước đã cho Harry rồi.”, Fred nhún vai trả lời.

“Nếu vậy có lẽ nó còn ở trong ký túc xá. Ron nhanh lên chúng ta đi nào!”

Hermione cầm tay kéo Ron chạy lên lầu không để ý gương mặt có chút đỏ của ai kia. Cô nàng đứng trước cửa phòng nhanh chóng rút chìa phép ra hô lên.

“Accio!”

“I solemnly swear that I am up to no good!”

Ron niệm chú ngữ mở tấm bản đồ ra. Cả hai cúi đầu cẩn thận quan sát từng ngõ ngách và lối đi trong Hogwarts nhưng rõ ràng không tìm thấy được tên của Harry. Ngay cả phòng Cần Thiết mà Harry thường đến cũng không thấy.

“Còn một chỗ chúng ta chưa tìm?”, Hermione nói trong khi Ron đóng lại tấm bản đồ.

“Chỗ nào?”

“Là mật thất Slytherin.”, Hermione nghi ngờ trả lời, “Tuy nhiên tớ cảm thấy bồ ấy sẽ không đi đến đó.”

“Harry không phải là Slytherin hơn nữa cậu ấy chẳng có lí do gì để đến đó cả. Ngoài ra nếu Harry có ở đó tụi mình cũng không vào được, không biết xà ngữ làm sao mà vào?”, Ron hiếm khi thông minh đột xuất bĩu môi nói chuyện.

“Nếu thế chúng ta cứ đi tìm giáo sư Dumbledore trước vậy!”

Hermione thở dài một hơi quyết định mà Ron kế bên cũng từ chối cho ý kiến dù sao trong mấy trường hợp như thế này cậu tốt nhất cứ nghe theo lời cô nàng. Cả hai chạy lên lầu ba hướng đến phòng của hiệu trưởng, ngay lúc bọn họ chuẩn bị gõ cửa thì liền thấy giáo sư McGonagall đang mở cửa đi ra kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Hai trò ở đây làm gì thế?”

“Thưa giáo sư, Harry mất tích rồi, tụi con tìm khắp Hogwarts mà không thấy bạn ấy đâu cả!”, Hermione gấp gáp như muốn khóc, bây giờ cô chỉ có thể trông mong vào giáo sư Dumbledore mà thôi, nếu thầy ấy không thể giúp nữa cô đành sẽ phải tự đi tìm Harry trong âm thầm.

“Sao cơ?”, McGonagall nhú mày, “Hai đứa theo ta.”

Bà đẩy cánh cửa dẫn Hermione và Ron vào phòng hiệu trưởng, ra hiệu chúng ngồi xuống ghế. Dumbledore im lặng không nói gì mà Hermione cũng rất vội, không cần sự cho phép của ông cô đã hấp tấp kể lại mọi chuyện. Ông không nói gì chỉ chậm rãi bỏ viên kẹo đường vào trong miệng, vị ngọt thấm dần vào lưỡi khiến ông thỏa mãn. Hermione nhìn thấy mọi hành động của ông, cô muốn tìm một chút cảm xúc lo lắng trong đôi mắt kia nhưng không có gì cả. Đôi mắt ấy vẫn chứa đầy ý cười ôn hòa ẩn sau cặp kính hình bán nguyệt.

“Vậy là hai trò đã không tìm thấy Harry?”

“Vâng thưa thầy, tụi con ờm có một cái bản đồ Đạo Tặc và sau khi đã kiểm tra kĩ một lượt tụi con vẫn không nhìn thấy Harry nhưng mà rõ ràng ngày hôm qua cậu ấy còn về kí túc xá chung với Ron.”

“Ta hiểu rồi. Hai trò cứ trở về trước đi về sự việc của Harry ta nhất định sẽ nghĩ cách.”

Ông đứng dậy mỉm cười hòa ái, giọng nói hiền lành cố gắng làm dịu đi nỗi lo của Hermione và Ron. Vài phút sau, lấy cốc sắp đến giờ lên lớp cả hai nhanh chóng xin phép Dumbledore ra về sau khi bị ông dụ dỗ uống hai ly nước chanh và theo như lời Ron khẳng định với cô bạn mình đó là nước đường không phải nước chanh.

“Cậu có chắc thầy ấy tìm được Harry không?”, Ron vừa đi vừa hỏi.

“Tớ không dám chắc nhưng thầy ấy là hy vọng duy nhất. Dù sao giáo sư Dumbledore cũng là vị phù thủy trắng mạnh nhất hiện giờ.” Hermione thở dài buồn phiền lắc đầu.

Nếu ở bên Hogwarts đang loạn một đoàn vì sự mất tích của Harry thì ở trang viên nhà Voldemort, kẻ đầu sỏ vẫn cực kì vô tư nhắm mắt ôm gối ngủ ngon lành không biết trời trăng mây gió gì cả.

Harry mơ mơ màng màng dần tỉnh giấc, cậu chậm chạp mở mắt và đập vào mắt cậu đầu tiên chính là rèm lụa đen cùng một chiếc giường rộng lớn. Harry hoảng hốt lập tức ngồi dậy sau đó chợt phát hiện trên người mình không phải là bộ đồ ngủ quen thuộc mà là một bộ quần áo mỏng màu trắng lạ hoắc. Cậu ngu ngơ gõ đầu vài cái cố gắng nhớ lại mọi chuyện, sau khi nhờ Voldemort giúp đỡ cậu liền bị hắt bắt cóc về trang viên, rồi hắt dẫn cậu đến một căn phòng ngủ để nghỉ ngơi. Và nếu cậu nhớ không lầm đây là phòng ngủ của Voldemort mà cậu từng mơ qua.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”, Harry luống cuống kéo tấm chăn lên khăn khăn nói.

Một con gia tinh nhanh chóng tiến vào, trên tay nó là một bộ quần áo mới cùng đồ lót cũ của cậu đã được giặt sạch. Nó đặt lên tủ đầu giường, quay đầu sang nhìn cậu lễ phép cúi đầu mở miệng.

“Ngài Potter, chủ nhân yêu cầu ta chuyển lời rằng trừ phòng này cùng dãy lầu này và cả nhà ăn, còn lại đừng đi loạn. Ngoài ra hiện tại đã đến giờ cơm trưa, mời ngài xuống dùng bữa.”

Harry không rõ vì sao mình không được đi đến phòng khác nhưng cậu vẫn gật đầu, vội vã tắm rửa sơ, thay quần áo rồi đi theo gia tinh xuống lầu. Ở trong phòng ăn, không hề có một bóng dáng ai khác ngoài Voldemort và rắn nhỏ Nagini.

{Đêm qua ngủ ngon chứ?}

{Rất tốt!} Harry thành thật đáp {Ông dẫn tôi tới đây là vì cái gì? Muốn biến tôi thành con tin sao? Nếu thế tại sao ông không tịch thu đũa phép của tôi?}

{Mi muốn biết?} Voldemort hỏi trong khi tiếp tục cắt miếng thịt bò trong đĩa.

{Đúng thế.} Cậu gật đầu nhìn về phía hắt chờ đợi.

{Một khi đã thế nói với mi cũng không sao. Ta không ép mi phải thành con tin nhưng nếu mi nghĩ mi đang là con tin ta cũng không ý kiến. Đũa phép của mi ta cũng không cần phải tịch thu dù sao mi vẫn cần một thứ gì đó để phòng thân. Trang viên này cũng chưa chắc đã an toàn và ta không mong Kẻ Được Chọn phải chết vì lí do xàm xí nào đó. Và đem mi về đây chỉ vì ta muốn nhìn phản ứng của lão già Dumbledore kia thôi chắc hẳn sẽ rất là thú vị.”, Voldemort cười lạnh trả lời, buông nĩa xuống lấy khăn lau miệng.

{Nói tóm lại chỉ là để thỏa mãn cái sở thích quái dị của ông!} Harry không chế được giọng điệu bắt đầu xù lông, cậu không hiểu vì sao mình lại tức giận khi nghe câu trả lời của Voldemort kiểu như cậu đang mong chờ một đáp án khác của hắt vậy.

{Mi cứ ở đây tạm một thời gian đi coi như là một kì nghỉ ngắn hạn cũng được không cần phải học tập gì đâu. Dùng bữa ngon miệng, Potter.}, Voldemort lơ câu hỏi của Harry, đứng dậy cùng Nagini rời khỏi phòng ăn để lại Harry vẫn ngơ ngác chưa kịp tiêu hóa mọi chuyện.

Sau khi dùng bữa xong, Harry trở về phòng ngủ nhưng dù sao cậu vẫn chính là một Gryffindor chính cống, hết sức tò mò tại sao Voldemort lại không cho mình đi xung quanh do đó cậu liền lấy áo khoác tàng hình mình giấu bên người bắt đầu chuyến hành trình tham quan trang viên của Voldemort.

26.05.18

21. Chương 20: Cuộc Họp Tử Thần Thực Tử

Lầu 3 hoàn toàn không có gì đặc biệt cả, chỉ có một thư viện sách khổng lồ, một căn phòng ngủ trống không và một phòng tắm rộng mặc dù Harry chẳng hiểu nổi chỉ sống một mình mà tại sao Voldemort lại xây cái bồn tắm to tới vậy. Harry mong mình có thể tìm được vài thứ thú vị như phòng tra tấn chẳng hạn nhưng thất vọng thay chẳng có gì cả. Cậu thật sự thắc mắc rốt cuộc đây có phải là nhà của Chúa tể Hắc ám độc ác nhất mọi thời đại mà người ta thường nói hay không.

Trên hành lang cũng không treo bất kì bức tranh chân dung nào, chỉ đặt một cái tủ gỗ và giá nến được thắp sáng bằng phép thuật mà thôi.

Harry bấu môi tẻ nhạt, cậu trầm ngâm suy nghĩ rồi quyết định đi xuống tầng trệt để tiếp tục thám hiểm. Ở đầu dãy bên kia hành lang là một cái cầu thang. Toà tháp phía đông mà Harry đứng chỉ có ba tầng. Ngoài ra ở đây cũng có một con đường thông qua toà tháp phía tây bên kia. Ở giữa là một gian phòng rộng rãi và một căn phòng ăn.

Harry đi dạo ở tầng trệt, nhưng cũng chẳng có phát hiện gì. Tầng hai cũng chỉ có một phòng thí nghiệm nhưng đã bị hạ bùa chú không mở được, một thư viện nhỏ và dưới tầng hầm là một nhà tù. Nhưng tiếc cho Harry rằng ở đó chẳng có gì ngoài mấy con chuột nhỏ nhẩn đang ngủ trong xó. Vì thế cuối cùng Harry cất bước đi chuyển qua toà tháp phía tây.

Từ phía dưới tầng hầm đi lên lầu một, Harry chợt nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Cuộc họp lần trước, tên phản bội Snape đã không đến.” Nếu Harry không nhầm thì đây là giọng của một người phụ nữ.

“Đúng thế và chủ nhân không hề phạt hẳn!” Lần này lại là giọng nam trầm và đục.

“Bella, ta nghĩ chủ nhân tự có sắp xếp của ngài. Cho nên cô không cần để ý thế đâu!”

Bella? Bellatrix? Là tên Tử thần Thực tử mới vừa thành công trốn khỏi ngục giam Azkaban đợt trước? Harry thầm nghĩ, nhìn lên về phía bọn họ Bọn họ sao lại ở đây? Còn hai kẻ còn lại là ai?

“Lord hôm nay triệu tập chúng ta xem ra là có việc quan trọng.”

“Rabastan, ta cảm thấy Lord muốn quét sạch lại nội bộ Tử thần Thực tử lần nữa.”, Bellatrix cười quái dị và thích thú.

“Cũng có khả năng, dù sao nhiệm vụ kia Lord cũng đã chỉ điểm chỉ có người gia tộc Lestrangle chúng ta thực hiện mà thôi.”

Bọn họ đi đến cầu thang, Harry vội vàng chạy theo nhưng lại hậu đậu vấp phải chân tủ gỗ mà phát ra âm thanh gây chú ý xung quanh.

“Ai ở đó?”, Bellatrix nhú mày xoay người chìa đèn phép về hướng của Harry.

Harry cực kì sợ hãi, nếu bị phát hiện chắc chắn quý cô điên khùng kia sẽ không do dự mà ném lời nguyên chết chóc về phía cậu đâu. Cậu hít hơi sâu cố gắng bất động không dám mạo hiểm di chuyển.

“Kẻ nào dám ở trang viên của Lord do thám?” Bellatrix quát một tiếng, cùng lúc đó từ đèn phép của ả phát ra tia sáng đỏ rực đánh lên tường, chỉ cách đầu Harry vài xăng ti mét.

“Bella có phải cô nghe nhầm không?”

“Đúng thế, Bella nhanh lên, chủ nhân không thích đến trễ đâu.”, Rabastan cũng khuyên nhủ.

Bellatrix cẩn thận quan sát xung quanh, cảm giác ánh mắt ma quái kia nhìn đến mình khiến Harry sợ toát mồ hôi hột nhưng vẫn không dám động đậy. Không thấy bất kì dị thường nào nữa, ả mới hừ lạnh yên tâm rời đi.

Harry nhẹ nhàng thở hắt ra, mặc dù cách đây vài phút trước cậu mới bị đe dọa nhưng như thế cũng không đủ thắng sự hiếu kì của Harry. Cậu vội chạy theo muốn nhìn xem cuộc họp của Tử thần Thực tử là như thế nào.

Lên đến lầu hai, cậu liền thấy một căn phòng vô cùng rộng lớn, ở hai cánh cửa đá khắc hình xà quái cực kì hoa mỹ và tinh xảo. Harry cũng không có thời gian thưởng thức vẻ đẹp đó, thừa lúc cửa đá chưa đóng hấp tấp chạy vào.

Harry liếc mắt liền thấy Voldemort đang lạnh lùng ngồi ở vị trí đầu bàn, ở tay ghế là Nagini đang cuộn tròn xoắn ốc nằm ngủ. Hai bên là các Tử thần Thực tử, có kẻ cậu nhận ra cũng có kẻ lạ hoắc cậu không biết. Khi tất cả đến đông đủ cuộc họp bắt đầu.

“Bella, ta mong rằng nhiệm vụ ta giao cho các người đã hoàn thành.”, Voldemort lên tiếng, đưa phép gõ nhẹ vào lòng bàn tay giống như cảnh cáo nếu đối phương dám trả lời tiếng không chắc chắn sẽ phải lãnh Crucio.

“Vâng, thưa chủ nhân. Thứ ngài muốn đã có.”, Bella trông có vẻ rất kích động, ả rời khỏi chỗ bước đến vị trí của hắc quỷ xuống, hai tay dâng lên một cái cốc.

“Tốt lắm Bella.”, Voldemort ra hiệu ả về chỗ, dường như hắc quỷ rất vui vẻ và hài lòng.

Harry đột nhiên thấy có chút khó chịu. Cậu chợt suy nghĩ, có phải tên Chúa tể Hắc ám đã lên giường với nhiều người rồi chăng? Nhìn quý cô cuồng nhiệt kia nếu mà nói chưa có gì xảy ra cậu không tin đâu!

Mẹ nó, khoan mình lại nghĩ cái gì nữa vậy? Harry nhận ra suy nghĩ bất thường của mình, khẽ vỗ mặt cho tỉnh táo.

{Voldy, dường như nhóc Harry đang ở đây!} Nagini chợt ngóc đầu dậy rít lên vào tiếng nhìn vào một khoảng không trong góc.

{Không sao, cho tên kia ở đây cũng được.} Voldemort không quan tâm trả lời tiếp tục cuộc họp như bình thường nhưng trong lòng đã dậy sóng Mi sẽ làm gì đây, Harry thân yêu của ta.

Từ chỗ Harry căn bản không nghe rõ được cuộc đối thoại của Voldemort và Nagini thậm chí cậu cũng không hề giới Chiết tâm bí thuật để biết hắc quỷ ta đang nghĩ gì. Cậu bất đắc dĩ mím môi, nhưng không dám lại gần chỗ Voldemort vì sợ bị phát hiện.

Cuối cùng cậu lấy hết sự can đảm, xích tới đáng sát chỗ của Chúa tể Hắc đang ngồi, im lặng quan sát.

Mặc dù Voldemort không nhìn thấy nhưng hắc quỷ vẫn cảm giác được kẻ bên mình có thêm sự xuất hiện của một người. Đầu đưa phép vốn đang nằm trong lòng bàn tay đột ngột hướng ra chỗ Harry chợt chợt vài cái. Tử thần Thực tử xung quanh không ai để ý, mà dù có để ý họ cũng chẳng có gan lên tiếng. Harry tức giận cắn môi cố gắng nhịn cười bởi vì cây đưa phép kia cứ liên tục đụng vào eo cậu. Nếu bây giờ không có ai cậu đảm bảo sẽ cởi áo khoác tàng hình ra rồi đánh ông ta một trận.

Nagini: “...”

Vì thế trong không khí căng thẳng này lại có hai con người “đùa giỡn” nhau rất vui vẻ.

Tử thần Thực tử nghiêm túc báo cáo. Voldemort lần này cũng không sử dụng Crucio tùy ý nhưng vẫn khiến đám tôi tớ phía dưới run rẩy đến đổ mồ hôi hột mỗi khi có ai nói không hoàn thành nhiệm vụ.

Tử thần sợ hãi đến mức không ai dám ngắt đầu lên trừ Bellatrix đang say mê cuồng nhiệt nhìn Voldemort.

Báo cáo kết thúc, ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng Voldemort lại không hề ra lệnh giải tán gì cả chỉ im lặng khiến đám tử thần lại bắt đầu quần quáo lo lắng.

“Hôm nay chúng ta đón chào một vị khách đặc biệt ghé thăm.”, Voldemort cười nhìn về phía khoảng không kẻ bên.

Harry cảm thấy da gà nổi cả lên, cậu không dám di chuyển dù chỉ một chút Chẳng lẽ mình đã bị phát hiện?! Sau đó cậu cảm thấy trên vai mình như có thêm một vật gì đó đè nặng xuống, cậu quay sang nhìn thì thấy là Nagini. Cô nàng đang ngoe nguẩy cái đuôi vui vẻ.

{Harry, mi không chịu cởi áo khoác tàng hình à? Voldy phát hiện ra rồi.}

Harry biết mình đã bại lộ nhưng vẫn không muốn cởi {Không cần!}

{Xem ra vị khách nhỏ của chúng ta rất thận trọng.} Voldemort không biết từ khi nào đã đến phía sau mạnh mẽ giật tấm áo choàng trên người Harry xuống.

{Ông làm gì thế?} Harry tức giận nhìn người đàn ông, sau đó chợt phát hiện toàn Tử thần Thực tử lúc này đang khiếp sợ nhìn cậu.

“Làm sao thế, Cứu thế chủ của ta?” Voldemort cúi sát người thì thầm vào tai Harry.

“Ông ngay từ lúc đầu đã biết tôi trốn ở đây rồi đúng không?” Harry thăm mắng mặt đỏ bừng lên, nhớ lại cảnh tượng cây đu đưa chợt vào người mình khi nãy.

“Chẳng phải ta đã kêu mi không nên chạy loạn?”

“...” Harry muốn giả chết.

“Buông tay ra!”, Harry dùng dằng muốn thoát khỏi tay Voldemort.

“Buông ra để mi lại chạy hửm?” Voldemort trêu đùa.

“Lord, đây là Harry Potter?” Bellatrix cuối cùng cũng lên tiếng phá tan bầu không khí đáng sợ này, chúng tử thần xung quanh thực muốn quỳ lạy tung hô ả.

“Bellatrix từ khi nào người trở nên ngu xuẩn như vậy?” Voldemort liếc mắt lạnh lùng.

“Xin lỗi chủ nhân.”

“Relashio!” Voldemort thành công khiến chân Harry mềm nhũn, ngoan ngoãn ngã dựa vào người mình. Harry mất điểm tựa theo phản xạ ôm lấy cổ Voldemort.

“Ông...” Harry vô lực, mệt mỏi đến mức không nói ra tiếng.

“Phòng ngừa mi phản kháng thôi!” Voldemort cười trả lời.

“Giải tán!” Hắn quay sang đám Tử thần Thực tử ra lệnh. Như chỉ chờ có câu này, bọn chúng lập tức đi ra khỏi căn phòng nhanh nhất có thể.

Nếu hỏi có gì đáng sợ hơn Voldemort thì xin thưa đó là cảnh Chúa tể Hắc ám và Kẻ được chọn ôm ôm ấp ấp với nhau như tình nhân!

“Ông khiến tôi lộ mặt trước họ là có ý gì?”

Voldemort không trả lời, bỗng nhiên khom người xuống bế Harry lên.

“Ông...ông làm gì đấy?” Harry đỏ mặt lắp bắp nói.

Voldemort thuận tay cầm lấy chiếc cúp trên bàn xoay người đi đến chỗ phòng thí nghiệm ở lầu hai.

09.06.18

22. Chương 21: Thay Đổi

“Là do Harry quá xui xẻo hay sao mà tương lai lại sinh ra ba đứa con sao hỏa thế này?”

“Đây là nơi nào?” Harry ngơ ngác hỏi, trên mặt vẫn còn chút ửng đỏ dù sao bị kẻ thù của mình bế kiệu công chúa đi nghênh ngang ra ngoài thật sự rất xấu hổ. Cậu cúi gầm mặt không dám ngẩng lên, quần bách áp chế sự kì lạ trong lòng mình xuống.

“Phòng thí nghiệm ở tòa tháp phía tây.” Voldemort cẩn thận đặt Harry lên giường thí nghiệm “Mi trước hết cứ nằm ở đây đi, bùa chú ít nhất phải cần một tiếng đồng hồ mới biến mất!”

“Sao cơ?” Harry cả người vô lực tức giận, bắt đầu xù lông yêu cầu Voldemort phải chỉnh lại tư thế cho mình, cái giường này không có chỗ dựa thực sự là đau lưng chết đi được. Nhưng chính là Voldemort lại không hề để tâm đến yêu cầu của Harry, hắn chỉ ra lệnh Nagini canh chừng cậu còn mình thì tiến vào phòng thí nghiệm kín cùng với chiếc cúp được Bellatrix tìm về.

{Nagini mi nói xem Voldemort cầm chiếc cúp đó vào để làm gì?} Lòng hiếu kì của Harry lần nữa khơi dậy, trong đầu không ngừng suy nghĩ vô số giả thiết kế hoạch người kia muốn làm.

{Ta cũng không biết. Voldy chỉ nhờ ta trông coi mi thôi.} Nagini lười biếng cuộn mình bắt đầu dĩ trả lời.

{Được rồi...} Harry biết mình không thể moi được tin tức từ con rắn nhỏ này lập tức ỉu xiu xuống, chuyển sang đề tài khác thảo luận {Tại sao đám Tử thần Thực tử lại sợ mi như vậy Nagini?}

{Voldy luôn bắt ta ăn những kẻ không vâng lời nhưng bọn chúng thật sự rất khó ăn. Mùi vị gớm chết đi được, chẳng lẽ Voldy không thể giúp ta nướng chúng lên trước rồi cho ta ăn sao?} Nagini chột ngắc đầu dậy rít lên vài tiếng bày tỏ sự bất bình của mình. Harry nghe rắn nhỏ nói xong có chút đỏ khốc đỏ cười đột nhiên cảm thấy Nagini rất đáng yêu.

{Tuy ta không hiểu ngôn ngữ của đám người các ngươi nhưng ta biết khi còn bé Voldy chịu rất nhiều khổ cực. Hắn thường xuyên bị người ở cô nhi viện cấm túc thậm chí là còn bị bỏ đói. Sau này vào Hogwarts lại bị mọi người ghét bỏ cho đến khi việc hắn là người thừa kế Slytherin lộ ra mới được nhiều kẻ kính trọng, ngoài ra...}

Nagini ủy khuất kể lể, cô nàng trườn đến phía trước dụi đầu vào lòng bàn tay Harry. Cậu im lặng ngăn người, không ngờ quá khứ của Voldemort lại bị thảm như vậy trách không được người kia lại căm ghét Muggle nhiều như thế, nếu như mình còn may mắn có được bạn bè quan tâm, cha đỡ đầu luôn thương yêu thì hắn chỉ có sự đề phòng từ giáo sư, sự căm ghét của mọi người xung quanh. Đám người Lily cũng chưa từng bao giờ nhắc qua chuyện này với cậu.

[Đúng rồi! Đám Lily cùng với Hermione! Mình thế nhưng quên mất không báo cho họ một câu. Không chừng bây giờ họ đang rất lo lắng!] Harry mở to mắt nhớ ra chuyện quan trọng, hối hận sao lần đó mình lại gấp đi theo Voldemort như vậy.

...

Bên này Hogwarts vẫn lặng im không sóng gió vì tin tức Harry mất tích vẫn chưa bị lộ ra. Hermione đi qua đi lại trong phòng, gương mặt chau lại lo lắng, cô nàng thỉnh thoảng cứ đứng lại lầm bầm gì đó rồi lại đi tiếp khiến Ron đang chơi cờ phù thủy kể bên chóng mặt cả lên.

“Mione, bỏ đừng có đi như thế nữa, đầu mình quay mòng mòng theo cậu rồi đó!” Ron hạ một quân cờ xuống rầu rĩ lên tiếng.

“Tại sao ngay cả giáo sư Dumbledore cũng không thể tìm thấy Harry? Cậu ấy rốt cuộc đang ở đâu?” Hermione mệt mỏi thở người xuống ghế.

“Harry mất tích?” Lily cùng Alex đột nhiên từ phía sau lên tiếng khiến Hermione giật nảy người, “Thảo nào từ sáng đến giờ em không thấy papa đâu cả.”

“Kiểu này chắc là bị daddy bắt trời tha đi rồi.” Lily không hề có vẻ mặt gì lo lắng, hết sức nhàn nhã. Trên đời này người dám bắt papa của cô cũng ít lắm, đám Tử thần kia mà thủ đưng vào xem không bị daddy và anh Rivaille cạo đầu mới là lạ.

“Em nói sao cơ?” Ron kinh ngạc hỏi “Bị Kẻ thần bí tha đi? Sao em chắc?”

“Vì tương lai đây là chuyện hết sức bình thường.” Rivaille lúc này cũng đã cùng với Scorpio đi tới.

“Chuyện bình thường?”

“Đúng thế có đôi khi daddy sẽ xuất hiện rồi mang papa đi đâu đó mất tiêu. Riết tụi em cũng quen rồi.” Lily âm thầm khinh bỉ tính cuồng vợ của daddy mình, sau này nhắc đến Voldemort ai lại nghĩ Chúa tể Hắc ám ác độc một thời nay lại là kẻ cuồng vợ, sợ vợ cơ chứ.

“Thói quen này coi bộ là bắt đầu từ đây đi?” Alex ngáp một cái “Thôi em về phòng đây. Còn một mớ luận văn phải làm nữa!”

“Vì thế hai người đừng lo lắng. Papa ở với daddy sẽ không có chuyện gì đâu dù sao ai lại có gan cướp vợ của Voldemort cơ chứ?” Rivaille bình tĩnh nói chuyện, mặt không hề đổi sắc.

“Cái này cũng gọi là an ủi sao...?” Ron run rẩy dở khóc dở cười, cậu không biết nên nói là do Harry quá xui xẻo hay sao mà tương lai lại sinh ra ba đứa con sao hỏa thế này, papa của chúng nó bị bắt đi mà một đứa thì lạc quan về phòng làm bài, một đứa ngồi ung dung đọc sách còn một đứa thì bình tĩnh về đắp chăn đi ngủ sớm.

“Tóm lại, hai anh chị không cần lo lắng! Papa vẫn an toàn, em có thể đảm bảo!” Lily ngẩng mặt lên khỏi cuốn sách cười một cái, đáng vẻ khi cười này không khác gì Harry Potter thu nhỏ lại đội thêm bộ tóc giả.

Hermione và Ron nhìn nhau không khỏi đồng loạt thở dài một cái.

...

{Không biết Ron và Hermione thế nào? Chắc bọn họ lo lắng cho ta lắm.} Harry thở dài lo lắng, cậu không biết liệu Voldemort có cho mình viết thư về cho hai người kia không. Lỡ đâu bọn họ vì lo lắng lại chạy đến tìm giáo sư Dumbledore thì phiền toái.

{Hermione và Ron là ai? Là bạn của mi sao?}

{Đúng thế, là những bạn tốt nhất của ta.} Harry vui vẻ trả lời {Giống như mối quan hệ giữa người và Voldemort vậy.}

{Hóa ra là thế!} Nagini giống như phát hiện thế giới mới, cái đuôi ngoe nguẩy phấn khích.

Ngay lúc Harry lại muốn nói tiếp điều gì thì cửa phòng lại mở ra, Voldemort thong dong bước ra khỏi phòng thí nghiệm.

{Voldy người rớt cuộc cũng ra đây rồi!} Nagini lập tức dùng tốc độ ánh sáng đu bám lên Voldemort.

Harry nghiêng đầu, bị đáng vẻ hiện tại Voldemort dọa cho há hốc mồm, không phải gương mặt rắn đáng sợ như mọi khi mà là một gương mặt cực kì điển trai, mặc dù sắc màu hơi tái nhợt nhưng vẫn không thể phủ nhận rằng trông hấn ta vẫn ngon cơm cả ra. Đáng người cao gầy, mũi cao thon, mắt đỏ, đệt mợ sao cùng là con người với nhau mà lại có sự phân biệt về nhan sắc thế này.

{Voldy biến về bộ dáng cũ rồi!} Nagini tỏ vẻ phấn khích

“Mau giúp ta giải bùa chú.” Harry đánh chết cũng không thừa nhận mới này cậu vừa khen tên kia đẹp trai đâu.

“Bùa chú sớm đã hết hiệu nghiệm, mi là nằm lâu quá nên mất hết cảm giác rồi sao?” Voldemort lạnh lùng liếc nhìn.

“Thật sao...” Harry lí nhí nói, vừa muốn bước chân xuống đã mất thăng bằng thiếu chút nữa ngã sấp mặt.

“Mi đây là ngu ngốc à?” Voldemort nhanh tay đỡ lấy Harry tức giận mắng một cậu.

“Ông nói ai là ngu ngốc? Tôi ngu ngốc nhưng còn trở thành đối thủ ngang cơ của ông đấy!” Dưới việc mỗi phút đều bị Voldemort phun độc, Harry cơ hồ bây giờ đã có bản lĩnh vẫn lại câu nói của người kia.

“Ồ biết đáp trả rồi đấy!” Voldemort nhướn mi cười lạnh “Đã đến giờ dùng bữa tối rồi! Đi thôi!”

Harry không hề biết mình mới vừa bỏ qua khuôn mặt dịu dàng của Voldemort bởi vì cậu đang còn bận tranh cãi với Nagini về việc lí do hấn trở về gương mặt đẹp trai để làm gì.

23. Chương 22: Quyết Định

“Chết rồi có khi nào con nói xấu ông nhiều quá nên ông tính giết con không?”

Harry nằm cuộn mình trên giường, bởi vì cửa sổ đóng không kĩ nên khí lạnh của buổi sớm không ngừng tràn vào phòng. Cậu run lên bàn tay nhỏ nhắn mò mẫm tìm kiếm cái chăn quen thuộc. Voldemort mở cửa bước vào nhìn thiếu niên không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, hất ngùi xuống giường, bàn tay vỗ nhẹ mặt Harry.

“Potter, Potter...”

Từ lúc Voldemort trở về hình dáng lúc đầu, thân nhiệt của hắn gần như đã không còn lạnh như lúc trước, đối với Harry mà nói lúc này nó không khác gì máy sưởi ấm cả. Cậu nhích đến gần hơn một chút, dụi đầu vào bàn tay người kia hết như con mèo nhỏ.

{Còn sớm mà...}

“Qua mấy ngày nữa mi theo ta đi đến chỗ này.” Voldemort nâng Harry ngồi dậy, cậu nhóc mơ mơ màng màng dụi mắt, cơn buồn ngủ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

{Đi đâu cơ?} Những ngày ở đây Harry gần như đã hình thành thói quen nói xà ngữ theo bản năng.

“Mấy ngày nữa mi sẽ biết. Còn giờ thì dậy đi!” Voldemort đứng dậy, nhếch môi cười lạnh lùng, hung hăng đạp Harry xuống giường.

“Ồi!” bởi vì không kịp phòng bị, Harry cứ thế lăn xuống hết như trái bóng. Cậu rên rỉ đau đớn, bàn tay chống xuống đất từ đứng dậy liếc mắt nhìn người đàn ông đang khoanh tay đứng kia “Ồn..Anh không thể nhẹ tay hơn được chút nào sao?”

Cậu vừa đầm lưng vừa đi đến tủ quần áo, hoàn toàn bình tĩnh thay đồ trực tiếp bỏ quên Chúa tể Hắc ám đứng ngay cửa phòng. Harry rất gầy, so với những người trạc tuổi thì cậu có một vóc dáng khá nhỏ con, nhưng bởi vì thường xuyên tập luyện Quidditch nên thân thể lại hết sức săn chắc, vòng eo mảnh khảnh cùng đường cong tinh tế, hấp dẫn. Voldemort không thể không thừa nhận Harry thoát nhìn có chút quyến rũ, tuy nhiên hắn cũng không có hứng thú xuống tay với con nít ranh.

{Dạo gần đây chẳng phải anh rất rảnh sao? Ngày mai được không?}

{Tùy mi...} Voldemort bày ra bộ dáng không muốn tranh luận với cậu.

{Vậy ngày mai nhé!} Harry mặc thêm một chiếc áo len màu đen thật dày, cậu chỉnh lại góc áo rồi nhanh chóng bước vào nhà tắm đánh răng.

{Cũng được, nhưng hôm nay mi phải hoàn thành xong luận văn về Độc được, Lịch sử phép thuật và Phép biến hình.}

{Cái quần gì cơ?} Harry chút nữa sặc nước khi đang súc miệng, cậu vội lấy khăn lau mặt rồi chạy ào ra đứng ngay trước mặt Voldemort, hai mắt mở lớn trừng trừng tức giận {Này thưa quý ngài, là anh lúc đầu nói với tôi là tôi không cần phải học hay làm bất cứ bài tập gì khi ở đây, hãy xem đây là MỘT-KÌ-NGHỈ đấy!}

{Tháng sáu năm nay có cuộc thi OWLs, ta không mong rằng mi sẽ đạt bất kì con điểm T nào.} Voldemort xoa mái rối như tổ quạ của cậu, {Là học trò của ta, mi cũng không nên tệ đến mức đó chứ?}

{Đây là cái lí do củ chuối gì vậy?} Harry bày ra dáng vẻ ta đây đếch thèm tin vào lí do của người.

{Mi nói nhiều quá! Nhanh đi rửa mặt rồi xuống ăn sáng!}

{Được rồi...} Harry xụi mặt xuống, tại sao đi đâu cậu cũng không tránh được chữ “học” là thế nào vậy.

Harry cứ thế ngây ngốc ở trang viên của Voldemort hơn một học kì. Lễ Giáng sinh sắp đến, thế nhưng cậu vẫn không trở về Hogwarts dù chỉ một lần. Nhóm người Lily bởi vì nhận được thư và khóa cổng từ cú mèo của cậu nên cũng nhanh chóng thu xếp mọi chuyện di chuyển đến trang viên của Voldemort. Lily không nói cho Hermione và Ron về lá thư, dù sao đi nữa hai người kia đang quá phụ thuộc vào giáo sư Dumbledore nếu để ông ấy biết Harry đang ở đâu thì mọi kế hoạch mà họ sắp xếp sẽ đổ vỡ mất.

Đối với nơi này, Rivaille, Alex và Lily đều là ngựa quen đường cũ. Tuy nội thất và cách bài trí có chút khác so với tương lai nhưng dù sao đây cũng là mái nhà mười mấy năm của họ, nếu bị lạc đường cũng quá vớ vẩn trí nhớ họ rồi. Trang viên Voldemort từ ngày có sự xuất hiện của Harry đã có sự cải biến, không còn một không gian chết chóc và rợn gáy như trước nữa. Đặc biệt khi nhóm Lily đến thì càng mang lại không khí gia đình hơn.

Harry vội vã đi xuống lầu, đã thấy Voldemort ngồi yên tĩnh trên bàn ăn.

“Xin lỗi đã khiến anh đợi lâu!”

“Không sao, dùng bữa đi.” Voldemort phát tay tỏ vẻ không để ý, hất quay sang sai con gia tinh đứng kế bên mang phần ăn của cả hai người ra bàn.

“Ngày mai tôi với anh sẽ đi đâu thế?” Harry thắc mắc hỏi.

“Nói cho mi biết cũng chẳng sao.” Voldemort ngừng lại một chút, hất đặt dao xuống bình tĩnh giải thích “Ta muốn hướng Dumbledore tuyên chiến ở Bộ Phép Thuật, thuận tiện đi đến Sở Bảo Mật để lấy quả cầu tiên tri.”

“Tuyên chiến? Có làm hay không?” Harry hoảng hốt nuốt nghẹn miếng thịt, cậu vội uống một ngụm nước không thể tin nổi nhìn người đối diện vẫn đang ung dung dùng bữa. Mấy ngày nay chẳng phải mọi chuyện đều rất tốt đẹp sao, tất cả đều đang diễn ra như tương lai mà Lily nói với cậu cơ mà, không chiến tranh không chết chóc, cậu và hân hòa hợp sống với nhau.

Vì sao cậu vẫn không thể ngăn chiến tranh xảy ra? Harry siết chặt góc áo, hơi cúi gầm mặt.

“Chiều hôm nay ta sẽ kêu cú mèo truyền tin đến cho Hội Phượng Hoàng.” Voldemort vẫn bình thản nói chuyện giống như cuộc chiến sắp tới đây không liên quan đến hân vậy.

“Vì sao tôi phải đi theo?” Harry không muốn mình phải chĩa dũa phép vào Hội Phượng Hoàng, nơi đó có những người mà cậu luôn yêu thương và dùng tính mạng để bảo vệ, nếu bắt cậu đánh nhau với họ thà bảo cậu đi tự sát còn tốt hơn.

“Mi đương nhiên phải đi, chỉ có mi mới có thể giúp ta lấy được lời tiên tri trong Sở Bảo Mật. Mi cũng rất muốn biết phần sau của lời tiên tri là gì mà đúng không?” Voldemort lấy khăn lau miệng, kêu gia tinh đem dao nĩa trên bàn dọn hết xuống.

“Được rồi...” Harry gần như là nghiêng răng mà phát ra mấy từ này.

“Mi chẳng phải rất muốn thấy đám bạn ngu ngốc của mi sao?” Voldemort đứng lên chuẩn bị hướng đến phòng làm việc.

“Thứ nhất, bạn tôi không ngu ngốc, thứ hai anh muốn nói cho giáo sư biết tôi ở đây sao?” Harry cũng đi theo sau Voldemort, biểu cảm không vui với cách dùng từ của hân.

“Không có, nhưng nếu lão ta vô tình đoán được rồi buộc mi trở về, mi sẽ đi sao?” Voldemort đột ngột xoay người lại, từ phía cầu thang nhìn Harry ở phía dưới, gương mặt hân vẫn điềm nhiên như trước nhưng bàn tay đặt sau lưng đã siết chặt đến run rẩy.

Hở? Sao mình lại có cảm giác câu hỏi này kiểu như mẹ và bạn gái cùng nhảy xuống nước bạn sẽ cứu ai vậy? Harry bỗng ngăn người có chút không tiếp thu được câu nói của Voldemort.

“Với cái cái tâm lòng anh hùng chính trực của mi, xem ra là sẽ trở về đi...” Voldemort cười lạnh một tiếng “Nếu mi trở về ta sẽ không cần nhưng hãy nhớ lần thứ hai gặp lại, ta và mi chính là tử địch. Chỉ cần gặp mi ta tuyệt đối sẽ không nương tay cho mi một cái lời nguyên chết chóc đâu.”

“Anh nói vậy là sao?” Harry nhìn Voldemort rời đi mà thấy hoảng loạn, dáng vẻ vừa nãy của hắn là dáng vẻ cậu không muốn thấy nhất, đó không phải là Voldemort cậu ở chung suốt mấy tháng nay, cậu không muốn đánh nhau với Hội Phượng Hoàng nhưng cậu biết hiện tại mình cũng không thể giờ đưa phép về phía Voldemort được nữa. Cậu cắn chặt môi, nhất thời cảm thấy cậu phải nói cho hắn biết điều gì đó nếu không tương lai sẽ không còn cơ hội mở miệng ra nữa mất.

“Đó là do anh tự suy nghĩ thôi, tôi cũng không nói như thế. Ai nói tôi sẽ trở về? Cùng lắm tôi ngốc cả đời ở đây...chỉ cần anh đồng ý ngưng chiến!”

Đòe mòe mình nói cái quần gì thế này? Harry lấy tay che mặt, hai lỗ tai ửng đỏ cả lên.

“Nói phải giữ lời?” Voldemort nhướn mày trêu đùa nói.

Harry máy móc gật đầu. Voldemort cười cười liếc mắt nhìn Harry một cái rồi rời đi. Chỉ là trong một thoáng xoay người, Harry đã không biết đôi mắt người kia dịu dàng đến như thế nào.

Harry nếu mi đã quyết thì đừng mong cả đời này trốn khỏi ta!

...

“Tớ thật sự không thể tin được. Harry đã mất tích hơn một học kì rồi đấy!”

Hermione lo lắng nói, hai mắt đỏ hoe vì khóc quá nhiều. Kể Được Chọn mất tích là chuyện động trời nhưng vì Dumbledore đã tìm được một người tạm thời đóng giả nên cả thế giới phép thuật vẫn chưa hay tin chuyện ấy. Ngoại trừ cô, Ron và cha đỡ đầu của Harry- chú Sirius thì hầu như không một kẻ nào biết cả. Chú Sirius đã nhiều lần gần như nổi điên lên muốn đi tìm Harry nhưng đều bị giáo sư Dumbledore cản lại, bảo rằng vẫn chưa đến lúc thích hợp.

“Tớ vẫn không hiểu giáo sư nói chờ đến thích hợp là gì? Thích hợp xây mồ cho cậu ấy à!” Ron gãi cằm suy tư, không để ý Hermione phía sau hằm hằm sát khí hung hăng cầm cuốn sách gõ lên đầu cậu.

“Miệng cậu thôi lắm Ron!”

Hai người ngồi trước lò sưởi phòng sinh hoạt chung, Ron ngồi chống cằm thần thờ tờ giấy trên bàn vẫn trống trơn không một chữ viết, Hermione thì yên lặng đọc sách nhưng ánh mắt của cô vẫn vô định nhìn về phía lò sưởi không biết trong lòng đang suy tính điều gì.

“Mấy đứa, giáo sư Dumbledore có chuyện muốn nói với hai đứa.” Cửa phòng sinh hoạt chung được mở, giáo sư McGonagall chậm rãi bước vào lên tiếng.

Ron cùng Hermione đồng loạt đứng dậy, hai mặt nhìn nhau có chút không biết làm sao, thế nhưng hai người vẫn mau chóng thu xếp sách vở chạy theo bà đến phòng hiệu trưởng.

“Hai trò ngồi xuống đi.” Dumbledore thở dài, hôm nay ông không mời bọn họ trà cũng không mời kẹo đường như mọi khi nữa. Ông ngồi an tĩnh trên ghế, chỉ mới vài ngày không gặp Hermione cảm thấy ông ấy như già thêm chục tuổi vậy, gương mặt tiêu tụy đầy sự mệt mỏi, đôi mắt lấp lánh một nỗi buồn ẩn sau cặp kính hình bán nguyệt.

“Ngài tìm tui con là có chuyện quan trọng đúng không ạ?” Hermione bình tĩnh ngồi xuống, giọng điệu vững vàng không để lộ bất kì cảm xúc nào khác, ngoại trừ đôi mắt vẫn còn chút tơ máu do lúc nãy khóc quá nhiều. Dumbledore nhìn cô gái nhỏ trước mắt, không khỏi khen ngợi, Hermione là một viên ngọc sáng, ông có thể cảm nhận được điều đó trong suốt khoảng thời gian Harry không có ở đây.

“Không sai, trò Granger.” Ông thở dài một hơi “Voldemort hướng chúng ta hạ thư khiêu chiến, đây là lần đầu tiên hắn ta làm một hành động rõ ràng đến thế. Tạm thời ta không rõ hắn có gài bẫy gì cho chúng ta không nhưng trong thư hắn có viết yêu cầu cả hai trò phải đi theo cùng chúng ta.”

“Hai đứa con?” Ron trừng mắt mở lớn “Chết rồi có khi nào con nói xấu ổng nhiều quá nên ổng tính giết con không?”

“Điều này không có khả năng, làm sao ông ta biết tui con là ai?” Hermione nghiêm túc suy xét, Voldemort không thể biết đến họ trừ phi là có kẻ noi cho ông ta biết. Chẳng lẽ...

“Trong thư hẳn viết rằng tiện thể ông hãy dẫn theo hai người bạn thân của Kẻ Được Chọn đến cuộc chiến.”

“Cho nên quyết định của thầy là?” Hermione gần như đã nắm chắc quyết định của Dumbledore.

“Ta không tính mang hai trò đi, dù sao đây chính là chiến tranh đẫm máu, hai trò còn quá nhỏ để chứng kiến mọi thứ.” Dumbledore nhận tách trà từ tay giáo sư McGonagall.

“Chúng con muốn đi.” Hai người đồng thanh nói, sau đó nhìn nhau cười, có lẽ họ đã đoán được một phần nào đó lí do Voldemort muốn bọn họ đi.

“Hai trò phải nghĩ kĩ, rất có khả năng hai trò không thể trở về đâu.” Giáo sư McGonagall ngồi kế bên nhắc nhở.

“Tụi con đã nghĩ kĩ thưa giáo sư!”

“Vậy sáng sớm ngày mai hai đứa hãy đến đây, mặt khẩu là kẹo con giấm.” Dumbledore hiền lành nhìn bọn họ ôn hòa cười.

“Cảm ơn giáo sư, chúng con xin phép về trước.” Hermione và Ron cuối đầu rồi rời đi.

“Tớ cảm thấy chuyện này liên quan đến Harry.” Ron nói ra suy nghĩ của mình.

“Không nghĩ có lúc cậu thông minh đến thế đấy Ron!” Hermione giả bộ kinh ngạc rồi bật cười “Phương đông có câu muốn bắt được rắn thì phải vào hang rắn, muốn tìm Harry chúng ta chỉ còn một cách là tham gia trận chiến này thôi.”

Ron không nói gì chỉ gật đầu tán thành, cậu đúng là sợ chết nhưng cậu càng sợ Harry gặp chuyện không may hơn.

...

Ở trang viên của Voldemort,

Chúa tể Hắc ám đang phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Cứu thế chủ.

“Anh nói anh yêu cầu giáo sư dẫn theo Hermione và Ron!? ” Harry mở to con mắt không thể tin nổi nhìn người kia “Đó là chiến tranh đấy, lỡ bọn họ mà gặp vấn đề gì thì sao...?” Harry vừa nghĩ đến cảnh tượng hai người kia trúng bùa chú đã hoảng đến phát khóc.

“Lão ong mật sẽ cho bọn họ quyết định, nếu đi họ phải chuẩn bị sẵn sàng rằng mình sẽ chết bất kì lúc nào. Tuy nhiên ta nghĩ hai tên kia so với mi thông minh hơn nhiều, ít nhất con nhóc Granger gì đó sẽ động não tự lo được.” Voldemort bình thản ngồi chấm bài luận văn của Harry.

“Nhưng tôi vẫn lo lắng, lỡ xảy ra bất trắc gì...”

“Mi hiện tại nói cũng vô dụng, ta đã gửi thư rồi. Đi hay không là do hai đứa kia quyết định.” Voldemort xoa đầu Harry trấn an.

“Tôi không mong bọn họ gặp phải chuyện gì.” Harry thở dài một hơi.

“Ta sẽ yêu cầu đám Tử thần Thực tử không nhắm đến họ nhưng vẫn phải dựa vào vận khí của họ một chút, đưa phép không có mắt, ta không dám cam đoan rằng toàn bộ bùa chú của mọi người sẽ né họ ra Harry.” Voldemort nhìn Harry như thế có chút đau lòng, từ lúc dung hợp lại linh hồn cảm xúc này thường xuyên xuất hiện nhiều hơn.

“Cảm ơn anh...” Harry biết đó là nhưng gì mà Voldemort có thể giúp cậu rồi.

22.07.18

24. Chương 23: Bắt Đầu

“Cái con người ác độc này! Chỉ ăn hiếp cậu là giỏi!”

“Lily, anh nghe dì Mione nói là daddy đã hạ thư khiêu chiến với Hội Phượng Hoàng đúng không? Sao em không nói gì với anh vậy?” Alex từ xa hốt hải chạy vào phòng Cần Thiết, tiện thể liếc ngó xung quanh hạ thêm một bữa chú cách âm.

“Em cũng mới biết thôi. Chúng ta có thể đến đó được không anh Rivaille?” Lily nhún vai bất đắc dĩ, cô nàng ngửa đầu ra sau nhìn về phía Rivaille đang an tĩnh làm bài tập.

“Đương nhiên là được, daddy đã giúp chúng ta làm một cái khoá cảng rồi.” Rivaille vẫn cúi đầu chăm chú viết, nhưng bàn tay trái giơ lên để lộ ra một chiếc nhẫn quen thuộc.

“Cái này không phải là hòn đá Phục Sinh sao?” Lily kinh ngạc phản ứng.

“Đúng thế nhưng đã được daddy sửa một chút để thành khoá cảng, nghe bảo là chỉ có huyết mạch Slytherin mới kích hoạt được nó.”

“Nói cách khác là Dumbledore sẽ không phát hiện được dị thường đúng chứ?” Alex rất nhanh bắt được trọng điểm.

“Đúng thế!” Rivaille nhanh chóng rũ ống tay áo xuống che khuất bàn tay “Đừng có mong đem thứ này đưa cho giáo sư Snape.”

Lily lè lưỡi gãi đầu “Hi hi, nào có. Chúng ta nhanh chóng chuẩn bị xuất phát nào...”

Không lâu nữa thôi, hoà bình của thế giới phù thuỷ sẽ một lần nữa được thiết lập, công lao đương nhiên là nhờ vào ba đứa con nhà Chúa tể Hắc ám rồi.

“Được rồi hai đứa đi thu dọn đồ đạc đi, anh sẽ đi gọi Scorpio!” Rivaille đứng dậy xoa đầu Lily rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Dạ vâng!”

Lúc này ở trang viên Voldemort, Harry vẫn rất yên ổn mà ngủ một giấc mặc kệ sắp tới chính là chiến tranh đẫm máu giữa hai phe, dù sao thì Voldemort cũng đã hứa với cậu sẽ không lạm sát quá nhiều người vô tội và không đụng đến bạn bè cùng cha đỡ đầu của cậu rồi, vì thế Harry rất yên tâm tin tưởng chồng tương lai của mình rồi ngủ tiếp. Voldemort mở cửa bước vào, lay lay vai Harry nhẹ giọng.

“Harry dậy, Harry...”

“Sao thế?” Harry mệt mỏi dụi dụi mắt mơ màng hỏi.

“Nhanh đi đánh răng đi. Ta ở dưới lầu đợi mi.” Voldemort thô bạo lôi Harry ra khỏi chăn, ném bộ quần áo vào lòng cậu.

“Được rồi, được rồi. Dù có quyết chiến cũng đâu cần dậy sớm thế đâu! Mới có sáu giờ sáng thôi đó!” Harry ngáp ngáp dài lằm bằm, bàn tay cầm đĩa phép vụt qua, trong không khí nhất thời hiện lên vài con số. Nhưng Voldemort không đợi cậu nói hết đã đi ra ngoài.

Harry đứng dậy thay đồ Voldemort mang đến, thật ra căn bản Harry thường ngày không quá chú trọng bên ngoài của mình ăn mặc khá xuề xòa. Vì thế Voldemort tỏ vẻ hân không thể để nhai ranh hay còn gọi là vợ tương lai của hân mặc mấy cái bộ đồ ấu trĩ như thế được.

Harry đối với vấn đề này cũng chả có ý kiến, duy chỉ có một hôm cậu buồn chán lôi vấn đề đó ra châm chọc Voldemort “Ông nói tôi không có mắt thẩm mỹ vậy ông có sao? Hừ tự nhiên đỡ chứng đem mặt mình biến thành mặt rắn chắc ông có thẩm mỹ lắm!”

Đương nhiên sau khi cậu thốt câu đó xong đã bị Voldemort đóng cửa phòng xử lí nội bộ nguyên ngày.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Voldemort liếc nhìn Harry một thân tây trang phẳng phiu tươm tất không khỏi hài lòng. Hân đưa cho cậu một tấm áo choàng cùng mặt nạ của Tử thần Thực tử “Lát nữa mi đi theo ta, không có mệnh lệnh của ta đừng chạy loạn.”

Harry gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Voldemort đột nhiên cúi người chậm rãi thả cà vạt cho Harry, bàn tay thon dài tỉ mỉ chạm vào cổ cùng mùi hương nam tính dễ chịu quanh quẩn ngay chớp mũi khiến Harry đột nhiên đỏ mặt bất thường.

“Slytherin!?” Harry nhìn cà vạt màu xanh lục xen kẽ bạc không khỏi nhú mày “Tôi là Gryffindor đó!”

“Ngoài miệng liên tục nói xà ngữ, ai mà tin mi là Gryffindor.” Voldemort trêu chọc.

“Anh!” Harry nhăn mặt nhưng cũng không thể phản bác.

“Đến lúc rồi, đeo mặt nạ lên đi.” Voldemort kéo Harry sát lại về phía mình “Đợi khi trở về ta sẽ lại kiểm tra bài tập của mi.”

Harry dùng dần muốn thoát khỏi tay Voldemort vừa nghe câu thứ hai triệt để hoá đá. Cái con người ác độc này! Chỉ ăn hiếp cậu là giỏi!

Voldemort nâng đầu, vài phút trước vốn là gương mặt Tom Riddle đẹp trai ngồi ngời ngời hiện tại chỉ còn là mặt răn trắng bệch quen thuộc dọa người.

“Tôi quả nhiên vẫn hoài nghi về mắt thẩm mỹ của anh.”

“Cái này để miễn cho Dumbledore nhiều chuyện.” Voldemort bắt đầu triệu hồi nhóm Tử thần Thực tử của hắn.

“Nagini đâu?” Harry dao dác tìm bóng dáng con rắn nhỏ quen thuộc.

“Ta để con bé ở lại trông nhà.”

“Coi bộ có chút chán rồi...” Harry xụ mặt nói.

“Nhưng rất nhanh sẽ không còn chán nữa đâu.” Voldemort nháy mắt nở nụ cười lạnh, đôi mắt đỏ rực loé lên tia quang mang hung ác tàn nhẫn.

Ở bên Hogwarts, Hermione cùng Ron tiến vào phòng hiệu trưởng nghiêm túc lên tiếng “Tụi con chuẩn bị xong rồi thưa giáo sư.”

“Tốt lắm! Các thành viên Hội Phượng Hoàng cũng đã sớm tụ tập đầy đủ rồi.” Dumbledore đứng dậy cầm lấy cây đũa phép quen thuộc.

Địa bàn của Hội Phượng Hoàng chính là căn biệt thự cũ của gia tộc Black.

Sirius nghe tin Dumbledore cuối cùng cũng chịu ra tay không khỏi vui mừng. Hắn biết rõ Harry bị Voldemort mang đi nhưng bởi vì do Dumbledore kiềm chế nên hắn vẫn luôn nhịn không ra tay, nay cơ hội đã tới làm sao hắn có thể bỏ qua cho được. Sau khi xác định lại kế hoạch một lần nữa, tất cả các thành viên nhanh chóng dùng khoá cổng hướng đến Bộ Phép Thuật.

...

“Quả nhiên các ngươi không làm ta thất vọng các Tử thần Thực tử trung thành của ta...” Voldemort chấp tay sau lưng lạnh lùng nói, âm thanh lạnh lẽo khiến tất cả mọi người ở đây đều sởn gai ốc. Harry đột nhiên phát hiện Voldemort lúc này mới chính là Voldemort mà cả thế giới phép thuật phải run sợ nhất, là cơn ác mộng của vô vàn phù thủy hơn hàng chục năm nay. Người này bề ngoài như thế, liệu có thật sự như lời Lily nói chịu buông bỏ quyền lực chỉ vì một tên nhãi ranh như cậu.

“Hôm nay là dấu hiệu của chiến tranh, ta mong trong cuộc chiến sẽ không xuất hiện vài kẻ ngu ngốc làm cho ta tức giận.”

Trong lúc Voldemort nói chuyện Harry liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, là giáo sư Snape!

22.07.18

25. Chương 24: Sở Bảo Mật

“Voldemort người nói ta phải làm sao đây?”

Harry nhìn thấy Severus lẫn trong đám Tử thần Thực tử thì hơi ngạc nhiên nhưng chỉ trong phút chốc cậu đã hiểu vì sao lão bóng nhờn lại xuất hiện ở đây. Severus vắng mặt hai cuộc họp, đối với kẻ mưu mô như Voldemort sao không đánh hơi được mùi bất thường. Do đó nếu hôm nay giáo sư Snape không tới để xoa tan nghi ngờ của hắn, kết cục chờ đợi ông ta chắc chắn chỉ có đường chết.

Severus cẩn thận ngược lên nhìn vị Tử thần Thực tử nhỏ tuổi đứng sát Chúa tể Hắc ám, trong lòng cực kì nghi hoặc. Vì sao hình dáng đó lại trông giống thằng nhãi ngu ngốc Potter thế nhỉ?

Severus còn chưa kịp nhìn kĩ thì kế hoạch cũng đã bắt đầu.

Yaxley và Lucius làm việc lâu năm tại Bộ Phép Thuật, đối với ngõ ngách ở đây gần như nắm rõ trong lòng bàn tay vì thế Voldemort liền giao cho bọn họ trách nhiệm dẫn đường. Con đường nhỏ hẹp tối đen, ánh sáng yếu ớt từ bùa chú Lumos phản ánh bóng bọn họ trên những bức tường cũ kĩ khiến khung cảnh có phần ghê rợn. Bởi vì khu này có màn kết giới chống động thổ nên họ chỉ có thể đi bộ.

Harry cảm thấy hơi ớn lạnh bàn tay nhỏ nhắn vô thức vươn lên nắm tay người kia. Đến khi cậu ý thức được muốn rút tay về thì Voldemort đã siết chặt tay cậu không buông.

“Voldemort, Sở Bảo Mật ở đâu thế?” Harry cố gắng dè thấp giọng nói mình hết sức có thể.

“Ngay trước mắt. Nhân lúc Hội Phượng Hoàng còn chưa tới mi nhanh vào trong đó lấy quả cầu ra đi!” Voldemort đứng lại xoa đầu cậu mở miệng.

“Nhưng tôi không biết đâu là quả cầu của mình?”

“Người được tiên tri và quả cầu có một mối liên hệ đặc biệt, chỉ cần mi đến đó lập tức sẽ tìm được. Ta không định để Tử thần Thực tử đi cùng mi, ta biết mi đủ khả năng để mang nó về. Đi thẳng qua đại sảnh là tới.”

Harry chau mày nhìn Voldemort rồi gật đầu bước đi.

Voldemort nhìn theo bóng lưng của Harry, ánh mắt thoáng lên một tia điên cuồng độc chiếm.

Khi Harry bước vào trong hoàn toàn bị số lượng cầu thủy tinh ở đây dọa cho khiếp sợ. Làm sao cậu có thể tìm được quả cầu của mình đây? Voldemort đáng ghét đúng là không nên tin hắn mà.

Cùng lúc đó, tại đại sảnh, Hội Phượng Hoàng nhanh chóng xuất hiện. Khi Dumbledore đi vào trong đã thấy Voldemort sớm ngồi trên ghế, đôi mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ. Hắn ngồi đó, im lặng, nhưng khí thế tuyệt đối cường áp. Hắn sinh ra chính là để làm kẻ đứng đầu.

“Tom, người quả nhiên không thay đổi gì mấy...”

“Đủ rồi Dumbledore, ta kêu ông đến đây không phải để nghe thuyết giáo.” Voldemort chán ghét ngắt lời ông, giọng điệu tràn ngập sự thiếu kiên nhẫn.

“Voldemort, người giấu Harry ở đâu?” Sirius không có thái độ điềm đạm như Dumbledore, nhiều ngày không thấy Harry hắn lo đến điên rồi. Sirius tức giận tiến lên phía trước, bàn tay cầm đũa phép chĩa thẳng vào Chúa tể Hắc ám.

“Đồ sâu bọ! Mày dám chĩa đũa vào Chúa...” Bellatrix đứng kế bên đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho phần nộ rút lên nhưng ả còn chưa nói hết câu đã bị Voldemort cắt lời.

“Bella đủ rồi.” Voldemort gõ tay trên thành ghế không vui ra lệnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sirius. Nể tình tên này là cha đỡ đầu Harry hắn tạm thời sẽ không tính toán. “Harry? Ý người là tên nhãi Potter? Cứu thế chủ mất tích? Vì thế người mới nghĩ là ta bắt tên nhóc đó đi?”

“Trừ người ra còn ai dám làm điều đó!” Sirius nghiêng răng giận dữ đáp trả.

“Nếu ta nói là thằng nhãi đó tự tìm đến ta thì sao?” Voldemort nhếch môi trào phúng, mặc dù hắn mở lời trước nhưng Harry vẫn đồng ý đến, xem như là nó tự mò đến đi.

Rất lâu sau khi Harry biết chuyện này liền hết sức giận dữ đập ai kia ra khỏi phòng. Mụ nội nó là hắc tự tiện ôm cậu đến trang viên Riddle đó được không?

“Không thể nào! Chấn chấn người đã dùng lời nguyền độc đoán với Harry đúng không?”

“Sirius cậu tỉnh táo lại đi!” Remus gắng sức kiềm chế con thú hoang Sirius lại, người này vì sao lại dễ bị khích động đến thế chứ.

Ở bên ngoài chiến tranh dữ dội, không khí căng thẳng bao nhiêu thì bên trong lại yên tĩnh bấy nhiêu. Nhóm Lily lặng lẽ đột nhập vào trong, đẩy cánh cửa thép nặng nề ra, bọn họ cuối cùng cũng tìm được căn phòng chứa quả cầu tiên tri.

“Xem ra chúng ta đến nơi rồi. Có lẽ papa ở đâu đó trong này.” Lily cẩn thận nhìn xung quanh lên tiếng.

Mà Harry bên này lại đang cực kì hoang mang, cậu hiện tại vẫn chưa tìm thấy quả cầu của mình. Mấy quả cầu trên kệ này đều giống nhau đâu có sự khác biệt nào như lời Voldemort nói đâu chứ?

Harry hết nhìn trái nhìn phải rồi đi dọc đi ngang đến khi một ánh sáng nhạt loé lên ở phía cuối lọt vào tầm mắt cậu. Cậu vội vã chạy đến hàng số 97 nhón chân lên, trên giá đỡ quả cầu khắc một dòng chữ nắn nót và tinh tế

Harry Potter & Voldemort

“Tìm thấy rồi!” Harry vui vẻ reo lên.

“Papa?”

“Rivaille? Alex, Lily và Scorpio? Sao mấy em lại ở đây?” Harry mở to mắt kinh ngạc. Đám nhóc này có biết lát nữa sẽ có cuộc chiến đẫm máu diễn ra không vậy.

“Là daddy bảo tụi con tới.” Rivaille từ tốn trả lời.

“Mấy đứa không nên ở đây quá nguy hiểm!” Harry nhăn mày không hài lòng nói.

“Bọn họ là lo lắng cho ngài cùng ngài Voldemort.” Scorpio cũng lên tiếng bênh vực.

“Thôi không nói nữa. Phải đem thứ này ra ngoài trước đã!” Harry vươn tay cầm lấy quả cầu, đúng lúc này nó đột nhiên toả ra một màu xanh nhạt dịu nhẹ lấp lánh, một âm thanh khàn khàn già nua vang lên- Harry biết người này, đó là cô Trelawney.

Người có sức mạnh đánh bại được Chúa Tể Hắc Ám sắp xuất hiện, sinh ra bởi những người đã ba lần thách thức hắc...sinh ra khi tháng thứ bảy tàn đi... và Chúa Tể Hắc Ám sẽ đánh dấu người này như một kẻ tương đương với hắc, nhưng người này sẽ có những sức mạnh mà Chúa Tể Hắc Ám không biết đến... và một trong hai người phải chết dưới tay của người kia vì không ai có thể sống khi người kia còn tồn tại... người có quyền lực để đánh bại Chúa Tể Hắc Ám sẽ sinh ra khi tháng thứ bảy tàn đi...

Harry cảm thấy mình như chết lặng mà đám Lily cũng không lên tiếng, đây là lần đầu tiên bọn họ được nghe trọn vẹn lời tiên tri gắn kết daddy và papa mà chú Ron hay nhắc tới.

“Đây là lời tiên tri của mình sao?” Bàn tay Harry run rẩy, gương mặt tái mét.

Một trong hai người phải chết dưới tay người kia...

Đó là định mệnh của cậu và hắc sao?

Harry ta sẽ không giết mi...

Voldemort người nói ta phải làm sao đây?

“Papa, lời tiên tri tồn tại chính là để phá vỡ. Ai nói chúng ta phải nhất định làm theo lời tiên tri. Chỉ khi nào chúng ta sợ hãi nó mới trở thành hiện thực. Số phận là do chính chúng ta nắm lấy.” Lily bước đến, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên tay Harry mỉm cười ngọt ngào.

Harry ngẩng đầu, ánh mắt trở nên nghiêm túc hẳn lên, có lẽ cậu đã thông suốt được điều gì đó “Cảm ơn em, Lily.” Nói rồi cậu vội vã chạy đi.

Rivaille nở nụ cười, có lẽ Harry không biết nhiều năm sau lời nói đó chính là bài học đầu tiên mà cậu dạy cho lũ nhóc con nhà mình.

Bài học về số phận của hai người cha của chúng...

02.09.18

26. Chương 25: Nguy Hiểm

Lời editor: xin đừng nói logic với tác giả ở mấy chương sau

“Papa, daddy thương papa lắm.”

Bên ngoài, không khí giữa Hội Phượng Hoàng cùng Tử thần Thực tử vô cùng căng thẳng, cũng không biết ai ra tay trước chỉ thấy loáng một cái đã hai bên đã đánh nhau ác liệt. Ánh sáng rực rỡ của bùa chú xẹt ngang qua không trung hoà cùng tiếng la hét đau đớn càng khiến khung cảnh thêm hỗn loạn. Ngay lúc này, Harry mang theo quả cầu tiên tri vội vã chạy ra ngoài.

Cậu hoàn toàn không để ý trên người mình vẫn còn áo choàng cùng mặt nạ. Ếm cho mình một cái Protego cứ thế băng xuyên qua cuộc chiến.

Voldemort từ xa đã nhìn thấy Harry, hắn dần kéo dần khoảng cách với Dumbledore ra chuẩn bị nghênh đón cậu, lập tức liền bị hành động liều mạng của Harry làm cho tức giận cực điểm.

Thằng nhãi này là không muốn sống rồi đúng không?

{Voldemort tôi lấy được rồi!} Harry đem quả cầu thuỷ tinh ra trước mặt hắn, ánh mắt màu lục bảo lấp lánh sự vui vẻ.

Xung quanh mọi người gần như là ngưng chiến. Cả Hội Phượng Hoàng kinh ngạc nhìn Tử thần Thực tử nhỏ tuổi đứng sát Voldemort. Nếu lúc này bọn họ không nghe nhầm hình như cậu nhóc kia mới vừa nói xà ngữ.

Hermione nheo mắt nghi ngờ, vóc dáng này cùng với khả năng xà ngữ chỉ có thể là bạn của cô “Harry, là bồ đúng không? Bồ đừng tưởng mặc kiểu đó là tớ không nhận ra?”

Ron nhìn vị nữ vương hét to bên cạnh trợn mắt, này này cô nàng có biết hiện đang là chiến trường không. Muốn chửi lộn cũng nên đợi về Hogwarts đi chứ.

Harry nghe thấy âm thanh của Hermione theo quán tính lại bắt đầu nuốt nước miếng, thân thể trở nên run rẩy sợ hãi, cậu xoay người lại gãi đầu cười ngu ngốc. Sirius nhìn hành động quen thuộc cũng gần như đã đoán được tám chín phần đây là ai.

Harry cực kì ngoan ngoãn tự giác đem mặt nạ bỏ xuống.

“Harry...con...tại sao con lại đứng cùng hắn?” Sirius trợn mắt không thể nào tin được. Ai đó hãy nói cho hắn biết đây không phải sự thật đi.

Voldemort nhếch môi, bàn tay vươn lên xoa mái tóc đen xù của Harry tay còn lại đặt ra phía trước, hoàn toàn bỏ lơ Sirius bên kia {Đi thôi.}

Harry nhìn bàn tay vươn ra trước mặt mình, khoé môi chợt cong lên, ngón tay mảnh khảnh vươn ra nắm lại nhưng rất nhanh một suy nghĩ chợt vụt qua tâm trí cậu. Cậu còn có một việc phải giải quyết xong đã.

{Voldemort, lời tiên tri sinh ra là để phá vỡ, đừng sợ hãi nó. Hơn nữa em chỉ đi gặp bạn em thôi, rất nhanh sẽ quay trở lại. Em đã nói ở với anh, thì sẽ làm được, sẽ không bỏ rơi anh đâu.}

Nghe thấy lời Harry, ánh mắt Voldemort có chút trống rỗng, ngờ ngác nhìn cậu dần chạy khỏi tầm tay mình.

“Harry sao con lại ở bên Tử thần Thực tử? Có phải Voldemort dùng lời nguyền độc đoán với con không?” Sirius lo lắng hỏi, đánh giá Harry từ trên xuống dưới.

“Chó ngu ngốc, trên người của nó không có vết thương. Coi bộ mi sống cũng không tệ lắm!” Snape tiến tới lạnh lùng mỉa mai Sirius.

Harry nhìn thấy Snape, đôi mắt không có độ, thờ ơ khoanh tay trả lời “Sao giáo sư lại ở đây?”

Nháy mắt Snape cảm thấy người trước mắt không phải là thằng nhãi ngu ngốc mà chính là Chúa tể Hắc ám lạnh lùng đứng đằng kia.

“Này bồ tèo, tụi tớ vừa mới biết một chuyện...” Ron thì thầm vào tai cậu “Lão dơi già là gián điệp của Hội Phuong Hoàng đó.”

“...” thật ra thì tớ biết chuyện đó trước cậu rồi.

“Lúc này Chúa tể Hắc ám xoa đầu cậu? Tớ không nhìn nhầm đúng chứ?” Hermione nheo mắt tò mò hỏi. Mập mập, béo tốt xem ra tên Chúa tể Hắc ám đối xử với bạn cô cũng không tệ lắm, còn tưởng hôm nay phải nhận xác cậu ta về.

“Cậu không nhìn lầm đâu Mione.” Harry cười cười, “Hơn nữa, tớ trình trọng thông báo, lời tiên tri đã bị phá vỡ.”

“Lời tiên tri? Là lời tiên tri của cậu và Voldemort?” Hermione kinh ngạc mở miệng

“Đúng thế.”

Vào lúc cậu và Voldemort gặp phải nhóm Lily, mọi chuyện căn bản đã lệch khỏi lời tiên tri của bà Trelawney.

Voldemort bên này bởi vì Harry “bỏ rơi” mình mà cực kì giận dữ, vì thế Dumbledore xui xẻo trở thành nơi trút giận của hắn. Âm thanh già nua của vị giáo sư Bối Toán lần nữa vang lên trong không gian tĩnh lặng. Hắn rút cuộc cũng hiểu vì sao Harry lại nói lời tiên tri sinh ra là để phá vỡ, đừng sợ hãi nó

Ta đang sợ hãi sao? Voldemort suy nghĩ rồi cười tự giễu Vậy còn Cứu thế chủ, nó đang sợ mất đi điều gì?

“Tom, người không hiểu, tình yêu là một sức mạnh vô cùng to lớn.” Dumbledore bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Đừng có giảng đạo cho ta lão già!” Voldemort nghiêng răng đáp trả, lần nữa vung đũa phép lên.

“Không, Tom, nếu năm đó người hiểu tình yêu, người đã không như bây giờ.”

“A, là kẻ nào lúc trước nói Tất cả vì lợi ích lớn hơn?” Voldemort nhếch môi lạnh lùng mỉa mai. So về độ vô tâm, ông ta cũng không thua hẳn đâu.

Dumbledore hoảng hốt khựng lại vài giây, không chú ý rằng bùa chú đang hướng mình đi tới. Hermione liếc mắt nhìn thấy, không hề do dự rút đũa phép hô lên “Protego!”

“Giáo sư ngài ổn chứ?” Hermione quay mặt sang lo lắng hỏi.

“Cảm ơn trò Granger.”

Gellert, ta đã làm sai rồi phải không? Là ta đã đẩy đứa bé này đến vực thẳm khiến nó phải đi theo con đường của người đứng không? Cả hai đời Chúa tể Hắc ám chung quy đều là lỗi tại ta.

Moody nhìn thấy Dumbledore suýt bị đánh trúng, lập tức rút đũa phép ra tấn công. Đúng lúc này một tia sáng màu hồng nhắm thẳng đến chỗ Voldemort...

“Lily!” Scorpio mở to mắt kinh sợ gào lên mà Harry cũng như chết sững tại chỗ. Cậu cứ đờ người nhìn thiếu nữ nhỏ nhắn ấy mang một thân máu tươi ngã xuống trước mặt Voldemort.

Riviale cùng Alex và Snape vội vã chạy đến chỗ cô nhóc. Máu mắt ngọc lục bảo rực rỡ mọi khi dần ảm đạm xuống, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

“Sectumsempra...” Harry nghiêng răng thốt lên từng chữ một, ánh mắt giận dữ nhìn về phía Snape “Là ông làm đúng không?”

Snape không trả lời, xung quanh rơi vào sự yên lặng. Miệng vết thương Lily dưới sự điều trị của Snape dần khép lại. Nhưng do mất máu quá nhiều, sắc mặt của cô có chút trắng bệch, hơi thở yếu ớt tựa như ngọn đèn nhỏ bất cứ lúc nào cũng có thể tắt.

“Đừng lo, con không sao.” Lily khó nhọc trả lời, ánh mắt hướng về phía Harry “Papa, daddy thương papa lắm...nhưng chỉ vì ông ấy...”

“Anh hiểu mà Lily. Em cứ nằm nghỉ đi.” Harry dịu dàng mỉm cười xoa đầu cô.

Lily phút chốc như ảo tưởng nhìn thấy Harry mười mấy năm sau.

“Được rồi Lily đừng nói nữa.” Scorpio cẩn thận ôm cô vào trong lòng.

Harry quyết tuyệt nhìn Snape, chỉ đưa phép vào ông “Cho dù Bộ Pháp Thuật cấm tôi dùng Avada Kedavra, tôi nhất định cũng sẽ cho ông nếm thử. Nếu Lily có mệnh hệ gì ông đừng mong sống sót.”

Cả đại sảnh rơi im lặng, đúng lúc này chỉ thấy một áo đen lẩn trong đám đông khe giờ đưa phép, đầu đưa cứ thế nhắm thẳng vào Voldemort. Gã ta nhếch môi thì thầm.

“Sectumsempra...”

Harry hoảng hốt nhìn thấy, và phản ứng đầu tiên của cậu chính là lao đến chắn trước mặt người kia.

02.09.18

27. Chương 26: Thừa Nhận

“Ta yêu em, Harry...”

Tất cả mọi người lúc này đều có chung một suy nghĩ: Voldemort chết là điều không thể tránh khỏi. Nhưng vào khoảnh khắc ấy, một bóng đen lại nhào ra đến trước mặt Voldemort.

Thằng nhãi này biết nó đang làm gì sao? Hẳn như nín thở hoàn toàn, không kịp phản ứng theo hành động cậu nhóc kia.

Harry đẩy ngã Voldemort, cả hai đồng thời té xuống mặt đất. Mặc dù Harry may mắn tránh được bùa chú đánh thẳng vào người nhưng chú ngữ vẫn xẹt qua lưng, để lại một vết rạch dài đầy máu cực kì đáng sợ.

Thời điểm Voldemort nhìn thấy vết thương kia, trong lòng không ngừng dâng lên sát ý cuộn cuộn, đáy mắt chính là huyết tinh tàn bạo. Nếu Harry có chuyện, dù có liều mạng hẳn nhất định sẽ khiến Hội Phượng Hoàng cùng thế giới phù thủy chôn cùng cậu.

Em sẽ không bỏ rơi anh đâu...

Có một số người chỉ khi mất đi người quan trọng nhất mới biết hoá ra mình yêu người kia nhiều tới mức nào. Voldemort chính là nằm trong số ấy.

Cho đến lúc này hẳn đã không thể dối lòng mình được nữa.

Hắn thực sự yêu Harry.

Chúa tể Hắc ám quyền uy một đời cuối cùng đã đánh mất trái tim mình trong tay Kẻ Được chọn.

Sirius, Ron cùng Hermione bị cảnh tượng trước mắt dọa chết sững, bọn họ dù trăm ngàn lần cũng chưa từng nghĩ đến Harry sẽ cứu Voldemort. Bọn họ rất muốn chạy đến xem thử tình hình nhưng lập tức bị sát khí cùng uy áp của người kia làm cho chùng bước.

Voldemort đang rất tức giận.

Cực kì tức giận nữa là khác.

Xem ra trong ván cược này cậu thắng hẳn ta rồi Harry! Hermione nhếch môi cảm thán, cô cũng lo lắng dư thừa rồi.

Rivaille cùng Alex nhìn thấy vết thương giống hệt của Lily không khỏi kinh sợ. Voldemort mặc dù đã dùng qua bùa chú cầm máu nhưng sắc mặt Harry vẫn tái nhợt như tờ giấy trắng, hôn mê bất tỉnh. Bên Tử thần Thực tử sau khi thấy ánh mắt đáng sợ của Chúa tể đồng loạt rút đũa phép. Và người tấn công trước chính là Bellatrix, dám đụng đến người của Chúa tể khiến ngài phật lòng thì đừng hòng sống sót khỏi ả.

Voldemort không quan tâm đến trận chiến bên kia, cho đến khi thấy bóng dáng kẻ đã nhắm vào Harry. Hẳn hừ lạnh một tiếng vung đũa.

“Stupefy!”

“Lucius, Bella bắt lấy gã cho ta!”

“Vâng thưa Lord.” Cả hai đồng thanh đáp.

Hắn nhất định sẽ khiến gã phải trải qua nỗi đau gấp mười lần nỗi đau Harry đang chịu đựng.

“Daddy, con có một cách, đây là do tương lai con cùng ngài nghiên cứu ra.” Rivaille bước đến lên tiếng.

“Cách gì?”

“Truyền máu. Một người mất máu quá nhiều thì có thể để người cùng máu với hắn truyền sang. Giống như Lily khi nãy, con có thể truyền máu cho em ấy. Nhưng phải là người cùng huyết thống với người đó nếu không máu sẽ không dung hợp được. Đến lúc đó chờ đợi chỉ có cái chết.”

Hy vọng cứ thế hoàn toàn bị dập tắt. Tất cả đều biết, cha mẹ Harry đã mất mà hiện tại bọn họ cũng không có khả năng đến nhà dì dưỡng của cậu xin máu.

“Con nghĩ daddy hẳn là hiểu rõ ý của con.” Rivaille khẽ ngẩng đầu, đôi mắt đỏ tươi hệt như của Voldemort.

“Thì ra là thế.” Voldemort nhếch môi, sau đó dùng bùa chú cắt một đường dài lên tay mình, máu cứ thế ồ ạt chảy xuống.

“Nếu papa có thể uống thì tốt.” Rivaille cau mày, giả bộ mở miệng. “Nhưng coi bộ là không được...”

Voldemort hơi nhíu mày nhưng vẫn chậm rãi cúi xuống ngậm máu của mình sau lạnh lùng áp lên môi Harry.

Mẹ nó, Lord bọn họ chưa chết được không? Đừng có mà ngược mắt hội độc thân! Đây là tiếng lòng của Tử thần Thực tử đang thở hồng hộc sau khi đánh nhau.

Khốn kiếp hẳn dám hôn Harry bẻ nhỏ của ta! Đây là suy nghĩ Sirius, người đang bị Remus ôm lại không cho đánh Voldemort.

Chúc mừng cậu Harry! Thế giới phù thủy ghi nhớ công ơn cậu! Đây là ý nghĩ kinh hãi của Ron khi thấy cảnh tượng cả đời chưa dám nghĩ đến.

Tuổi trẻ thật nhiệt huyết! Và đây là Dumbledore đang vuốt râu hống hót.

Harry sau khi truyền máu, gương mặt có chút hồng trở lại, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền không chịu tỉnh. Alex đứng kế bên thở phào một hơi, cũng may cách này có hiệu quả nếu không daddy cậu nhất định sẽ cho mỗi người ở đây một cái Avada chôn cùng papa cậu mất.

Lily bên kia may mắn có được của Snape cũng trở nên khoẻ dần. Cô nàng hơi nâng mí mắt, nhìn hai người đàn ông đang ôm nhau ở đằng xa, khóe môi có chút cong lên.

Dù ở quá khứ hay tương lai, cô biết cha của mình vẫn thương papa Harry nhất.

02.09.18

28. Chương 27: Đoàn Kị Sĩ Walpurgis

“Hắn...hắn...cứ nhiên hôn cậu...Harry”

Khi Harry tỉnh lại, cậu nhìn thấy trên đỉnh đầu mình không phải là màn che quen thuộc của phòng ngủ trang viên Riddle, mà là trần nhà bệnh xá ở Hogwarts. Harry đột nhiên nhận ra từ khi biết Voldemort, số lần cậu vào bệnh xá không thể đếm trên đầu ngón tay nữa rồi.

Cậu ngồi dậy, nhìn bên cạnh chất đầy quà thăm bệnh của bạn học, thậm chí còn có hoa tươi không khỏi bất đắc dĩ, đúng lúc này thanh âm trò chuyện của Hermione và Ron vang lên. Hai người song song cùng tiến vào phòng.

“Ôi Merlin, cậu tỉnh rồi!” Ron nhìn thấy Harry ngồi trên giường, sung sướng mở miệng.

“Harry mau nằm xuống, cơ thể bò còn chưa hồi phục, sao bò có thể ngồi dậy?” Hermione lo lắng nói, nhanh chóng đẩy Harry nằm xuống cẩn thận đắp chăn lại.

Tên gốc này không bao giờ khiến cô và Ron bớt lo cả, lúc nhìn bùa chú Sectumsempra bắn đến người Harry, tìm cô như muốn lọt ra ngoài lồng ngực vậy. Cũng may khi đấy có Voldemort ra tay cứu giúp nếu không, nghĩ thôi cô cũng đã chẳng muốn nghĩ rồi.

“Không sao đâu Mione, mình ổn mà.” Harry cười cười, nhưng mặt vẫn trắng bệch không tí huyết sắc.

“Kể cả vết thương của bò có tốt rồi thì bò vẫn cần nghỉ ngơi.” Hermione nhẹ giọng nhưng ánh mắt kiên quyết cùng khí thế bức người triệt để khiến sư tử nhỏ Harry ỉu xiu.

Harry cũng không muốn chọc Hermione nổi giận vì thế liền lấy vài cái gối xếp chồng lên để dựa vào “Nói mình biết, tại sao mình lại ở đây, sau khi mình ngất thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Sau khi bò bị một tên ngu xuẩn của Hội Phượng Hoàng tấn công liền ngã vào lòng Voldemort, tình thế của cậu lúc đó khá nguy hiểm cũng may Rivaille nghĩ ra được cách cứu bò.” Ron nhún vai kể lại mọi chuyện.

Harry nhíu mày “Sau đó?”

“Rivaille nói phải dùng máu của người cùng chung huyết thống với bò, hoặc là bò có huyết thống của người đó, cùng thế hệ hoặc trưởng bối mới được. Sau đó thì đem máu người kia cho bò uống, để bổ sung máu cho bò nếu không bò sẽ chết vì mất quá nhiều máu.”

“Cho nên Voldemort để mình uống máu hắn?” Harry suy đoán nhưng giọng điệu lại cực kì tự tin khẳng định

“Người anh em, làm sao bò biết?” Ron kinh ngạc mở to mắt.

“Vì nếu là trưởng bối thì bọn Rivaille không thể giúp được tớ, mấy cậu cũng chẳng đủ thời gian để đi tìm dì của mình mà chỉ có Voldemort khi sống lại dùng tới máu của tớ thôi” Harry mỉm cười trả lời thắc mắc của Ron.

“Cậu đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết thúc...” Ron đột nhiên cười có chút xấu xa “Cậu lúc ấy không có khả năng tự uống máu nên Voldemort liền dùng miệng hút cho cậu!”

“Cái gì?” Gương mặt tái nhợt của Harry hiện lên vệt đỏ ửng rõ ràng. Tên đáng ghét kia sao có thể ở nơi đông người giả trò đùa bại với cậu như thế chứ.

“Sau đó Voldemort trực tiếp ôm cậu đứng lên yêu cầu cùng Dumbledore vào trong Hogwarts đàm phán, đến giờ họ vẫn còn trong phòng hiệu trưởng chưa ra.” Hermione rót một cốc nước đưa cho Harry. Lần đầu tiên trong đời cô mong Voldemort có thể dùng hình phạt với một thành viên trong Hội Phượng Hoàng đến vậy.

Cái thái độ ngoan cố cùng hách dịch của gã ta lúc đó thật khiến cô tức điên lên, nếu như không có Ron ngăn lại nhất định dù Bộ Phép Thuật có phạt cô cũng sẽ cho ông ta ăn Crucio. Đụng đến bạn của cô mà còn cho là mình đúng, lúc này chửi thôi đúng là không đủ mà.

“Còn Tử thần Thực tử?” Harry nhận lấy ly nước, uống một ngụm rồi nói tiếp.

“Họ ở bên ngoài Hogwarts, trường có trận pháp phòng hộ họ không vào được.”

“Hatry,” Hermione ngồi xuống bên giường Harry “Tại sao bỏ lại mặc quần áo của họ? Còn đột nhiên mất tích hại chúng mình lo lắng cho bỏ cả một học kì...”

Harry ngậy ra một chút, ngay từ đầu cậu đã chẳng có ý định giấu diếm Hermione và Ron “Ngày đó Umbridge yêu cầu mình lên văn phòng, bà cho mình chép phạt bằng cây bút lông bị ếm phép thuật hắc ám cho nên mu bàn tay mình liền bị thương. Tiếp theo giọng Voldemort vang lên trong đầu mình. Đối với chuyện này mình không biết Voldemort làm thế nào nhưng mình vẫn thử nói chuyện với hắn. Hắn nói có thể giúp mình, ít nhất là chữa khỏi vết thương trên mu bàn tay mình, mình đồng ý còn để hắn sử dụng cơ thể mình ếm cho Umbridge một cái Imperio.” Harry thở dài, bàn tay vô thức xoa lấy tay kia, nơi ấy đã từng in lên dòng chữ bằng máu của cậu.

“Khó trách học kì sau con cóc hồng kia không có xử phạt học sinh! Làm tốt lắm người anh em!” Ron hào hứng vỗ nhẹ vai Harry, cuối cùng cậu đã tìm được một mặt lợi của Voldemort rồi.

“Sau đó Voldemort hẹn mình ban đêm gặp hắn ở Lều Hét, ngay khi hắn trị vết thương mình xong hắn liền mang mình đến trang viên của hắn.”

“Sao cơ? Hắn hẹn cậu là cậu cứ thế đâm đầu đi theo?” Hermione nhướn mày cao giọng, tại sao bạn cô lại dễ dãi ngu ngốc thế này cơ chứ. Ron ở bên cạnh đã triệt để há hốc mồm, cậu còn tưởng Voldemort sẽ cưỡng bách Harry chứ, ai ngờ đầu lại là thằng bạn cậu tự đóng hộp thất nơ tặng cho người ta.

“Hi hi...” Harry cười gượng, giả bộ đánh trống lảng “Những ngày sau đó cũng chẳng có gì xảy ra, hắn không làm gì mình cũng chẳng ép tớ, thậm chí thời gian rảnh còn dạy mình học. Nói thật hắn không làm giáo sư rất uống...”

Voldemort không hổ là học sinh tài năng nhất Hogwarts, cách dạy của hắn không những dễ hiểu mà kiến thức còn cực kì phong phú và đa dạng. So với thầy Lupin chỉ có hơn chứ không kém.

“Tóm lại bỏ ở đó rất tốt?” Hermione nhướn mày.

“Có thể nói là như vậy ngoại trừ việc hắn giao cho tớ gấp đôi bài tập so với ở trường.” Harry bĩu môi.

“Mình tham gia cuộc họp của Tử Thần Thực Tử hai lần, trong lúc ở trang viên, cũng không có tin tình báo gì quan trọng, lần đầu tiên tớ nghe trộm, mặc áo tàng hình nhưng cuối cùng cũng bị phát hiện, hắn cũng không có làm gì ta, chỉ bắt tớ viết thêm một đồng luận văn, lần họp thứ hai chính là sáng nay, mới 6 giờ sáng đã bắt tớ dậy kêu tới họp lại còn bắt ta mặc trang phục Slytherin.”

“Bồ tào, nói thật ra thì mình cũng không để ý thứ bồ mặc chính là quần áo Slytherin nha!” Ron sau khi nghe Harry nói mới phát hiện cả vạt Harry đeo có kí hiệu nhà Slytherin.

“Sau đó mình đi theo hắn đến Sở Bảo Mật. Hắn để mình đi vào phòng chứa quả cầu tiên tri, tìm quả cầu của tớ và hắn.” Harry gãi gãi đầu cười trừ “Và sau khi nghe lời tiên tri, tớ biết nó đã sớm bị phá vỡ.”

“Lời tiên tri vốn nói cậu và hắn chỉ có một người có thể sống sót nhưng từ khi hắn sống lại, hắn có rất nhiều cơ hội để giết bồ nhưng hắn đã không những ra tay mà còn cứu bồ một mạng.” Hermione chậm rãi suy nghĩ, nhanh chóng phân tích. Không hổ danh khi mọi người gọi cô là đầu não của bộ ba tam giác vàng “Tóm lại, Voldemort cũng không tin lời tiên tri này sao?”

“Mình nói với hắn không nên tin tưởng lời tiên tri này, dù sao lời tiên tri sinh ra là để phá vỡ. Chỉ có thời điểm cậu sợ hãi thì nó mới có thể trở thành hiện thực. Nói trắng ra là: người tiên đoán nhìn thẳng vào nỗi sợ hãi mà nói ra thôi.” Harry tựa đầu vào gối nói

“Vậy lời tiên đoán kia không có khả năng thực hiện, cậu chắc chắn?”

Nhưng người trả lời câu hỏi của Ron không phải là Harry.

“Ta đảm bảo với các người. Hơn nữa lời tiên tri này trừ ta, Harry, Dumbledore và hai đứa mi thì không còn ai biết đến nó cả. Với lại quả cầu kia ta cũng đã sớm phá hủy.” Voldemort một thân áo choàng đen lạnh lùng bước vào, lướt ngang qua Ron và Hermione.

“Buổi đàm phán của anh và giáo sư ra sao rồi?” Harry nhìn Voldemort một vòng thấy hắn không sao liền yên tâm.

“Tử thần Thực tử giải tán, ta dự tính sẽ thành lập lại Đoàn kỵ sĩ Walpurgis.” Voldemort xoa đầu Harry trả lời.

“Chỉ có như thế?” Harry nheo mắt nghi ngờ, với tính cách của Voldemort sợ không chỉ dừng lại ở đó.

“Ta định sẽ rà soát lại toàn bộ các Tử thần Thực tử hiện tại, kẻ phản bội, bất trung đều không được phép gia nhập Đoàn này. Hiện tại Đoàn kỵ sĩ chỉ mới tuyển được mười thành viên.”

“Anh tính xử lý giáo sư Snape ra sao?”

“Tên phản đồ này ta giao cho Dumbledore.” Voldemort lạnh lùng cười.

“Vậy còn nhóm Lily?”

“Đồng hồ dịch chuyển thời gian đã sửa xong. Tội nhỏ tính đợi em tỉnh lại rồi sẽ chào tạm biệt.”

“Vết thương của Lily đã lành chưa mà đòi về?” Harry lo lắng hỏi.

“Con bé Ồn, vết thương cũng đã đóng vảy lại rồi.” Voldemort chậm rãi trả lời từng câu hỏi của Harry.

Ron và Hermione nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn cùng dịu dàng của Chúa tể Hắc ám mà cảm như muốn rơi xuống đất. Đây có phải là Voldemort thật không hay do ai khác đóng giả vậy?

“Sắp tới là kỉ nghỉ đông. Em không muốn về nhà di dưỡng, em có thể chuyển đến trang viên không?” Harry nở nụ cười.

“Em thích thể nào cũng được. Đây là danh sách các thành của Đoàn kỵ sĩ, em giữ một bản đi.” Voldemort đưa cuộn giấy da dê cho Harry, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cậu rồi nhanh chóng ra ngoài.

“Merlin trên cao, hắc...hắc...cư nhiên hôn cậu...” Ron kinh hãi trợn mắt, ôm ngực hoảng sợ.

“Thì sao?” Harry thắc mắc hỏi lại.

“Được rồi, Harry cậu nhanh chóng mở cuộn giấy ra xem có tên ai ở trong đó!” Hermione liếc xéo Ron, nhanh chóng thúc giục Harry.

Harry nhìn dãy danh sách triệt để ngu người

1. Voldemort
2. Harry Potter
3. Bartemius Crouch
4. Bellatrix Lestrangle
5. Lucius Malfoy
6. Augustus Rookwood
7. Rabastan Lestrangle
8. Rodolphus Lestrangle
9. Nott
10. Mulciber
11. Yaxley
12. Severus Snape

“Tại sao tớ lại có tên trong này và lão dơi già kia cũng thế???”

16.09.18

29. Chương 28: Chia Tay

“Con mong papa và daddy sẽ luôn hạnh phúc...”

“Tại sao tên đó lại xuất hiện? Chẳng lẽ giáo sư cứ thế đồng ý?”

Bàn tay siết chặt tờ giấy run lên, Harry với ánh mắt không thể nào tin nổi nhìn dãy tên trong tờ danh sách. Cái tên mặt rắn chết tiệt kia là muốn lôi cậu xuống nước cùng sao, không được, cậu phải đi hỏi hắc cho ra lẽ.

“Đưa tấm da dê cho tớ!” Hermione vẫn luôn im lặng đứng kế bên đột nhiên mở miệng, giành lấy tờ giấy.

“Không lẽ Voldemort thật sự muốn kéo cậu chết cùng?”

Hermione nhúm mày, cô không quá hiểu rõ về con người Chúa tể Hắc ám nhưng cô biết người đàn ông tàn bạo kia thật sự yêu Harry. Lời nói có thể giả nhưng ánh mắt ám áp cùng hành động cương chiều kia tuyệt đối không thể giả được. Vào khoảnh khắc Harry ngã xuống, trong nháy mắt cô hoàn toàn thấy được sự tuyệt vọng cùng hận thù đến đáng sợ trong đôi mắt đỏ rực ấy.

“Cậu nói vậy là sao Mione...” Ron ngơ ngác hỏi, này này sống nào cậu có chút không bắt kịp hai người này rồi.

“Tớ không rõ Ron...” Hermione lắc đầu “Về lý thuyết, nếu như Đoàn kị sĩ Walpurgis làm ra chuyện gì phạm pháp dù Harry không có tham gia nhưng chỉ cần tên cậu ấy còn nằm trong danh sách thì lúc xét xử Harry vẫn có tội.”

“Cái gì cơ?” Ron mở to mắt kinh ngạc “Vậy phải làm sao?”

“Thật ra Harry vẫn có thể tránh tội chỉ cần giáo sư Dumbledore bào chữa cho cậu ấy. Nhưng lỡ đâu vào một ngày nào đó, giáo sư có vấn đề gì, tớ không cố ý trừ ẻo đâu thì chắc chắn Harry sẽ bị tống vào Azkaban...”

Harry im lặng không nói. Cậu không hiểu Voldemort lúc này đang suy nghĩ gì trong đầu. Cậu biết hắc sẽ không hại cậu nhưng vì cái gì tên cậu lại xuất hiện ở đây.

Hermione nhúm mày, cô đột nhiên túm lấy Ron kế bên vội vã kéo ra ngoài.

“Đừng suy nghĩ nữa Harry, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi! Tớ với Ron có chuyện phải đi trước!”

“Này...này...” Ron chưa kịp phản kháng đã bị nữ vương hung mãnh bịt miệng đẩy đi.

Trên dãy hành lang, Voldemort thong dong ngồi trên băng ghế gỗ. Hắc nhắm mắt yên tĩnh ngồi đó, lúc này gương mặt rắn đáng sợ đã bị thay thế bởi gương mặt điển trai năm 17 tuổi. Chiếc áo choàng đen hoa lệ che kín người, khí chất cao ngạo và lạnh lùng khiến hắc tựa như vị vua đầy quyền lực dù hắc không ngồi trên ngai cũng chẳng đeo vương miện.

Hermione đứng đối diện hắc, phía sau là Ron đang sợ đến điếng người nhưng vẫn cố gắng thẳng lưng tay nắm đũa phép.

“Ồn...anh...là Kẻ...là Voldemort đúng không?” Hermione khựng lại vài giây, sau đó lập tức sửa xưng hô. Muốn nói chuyện được với người kia trước tiên cô phải có dũng khí, và việc đầu tiên là gọi thẳng tên của hắc ra.

“Là ta.” Voldemort mở mắt, không hề ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Hermione.

“Chuyện tấm da dê là sao? Tôi biết anh rất thương Harry, nhưng hành động kia có nghĩa là gì? Anh muốn cậu ấy chết cùng?”

“Cô là Hermione Granger đúng không? Tôi đã nghe rất nhiều điều về cô từ Harry. Em ấy luôn khen cô thông minh, vậy cô thử đoán xem tại sao ta làm vậy?” Voldemort chậm rãi nói, hắc luôn thưởng thức những người có đầu óc, hắc muốn xem thử rốt cuộc con nhãi muggle này có gì hay mà Harry cứ nhắc về nó mãi.

Hermione cắn nhẹ môi, cô đứng đó, tim đập thình thịch. Bỗng nhiên cô chợt nghĩ đến điều gì kinh ngạc nhìn hắc.

Người này không muốn kéo Harry xuống nước mà căn bản hắn ta chính là muốn trói Harry lại bên cạnh mình. Tại sao cô có thể quên sự độc chiếm điên cuồng của hắn khi Harry đi về phía cô chứ?

“Xem ra quý cô đây đoán được rồi.” Voldemort đứng dậy. “Quý cô Granger quả thật là một trong những kẻ hiểm hoi khiến ta phải nghĩ lại về lũ muggle ngu xuẩn kia.”

Từ khi sống với Harry, định kiến về Muggle của hắn cũng có chút thay đổi nhưng đó chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Hermione Granger là một người tài giỏi, cái đầu thông minh của cô đủ dư sức đè bẹp khối tên Tử thần Thực tử ngu ngốc lúc trước của hắn, nếu để con nhóc này tham gia đoàn kị sĩ cũng không đến nỗi tệ. Nhưng cũng phải từ từ, vì hắn vẫn muốn đánh giá con nhãi muggle này nhiều hơn.

“Ta chưa từng nói đoàn kị sĩ của ta sẽ làm việc ác cô Granger.” Voldemort nói một câu như thế rồi bỏ đi.

“Khoan đã,” Hermione lên tiếng “Harry là bạn thân của tôi, tôi mong anh đối xử tốt với cậu ấy. Nếu anh dám làm cậu ấy buồn dù có liều mạng tôi cũng sẽ đánh anh!”

“Đúng thế! Tuy hai đứa tôi không bằng anh nhưng tại tôi cũng không kém đến mức không thể dụ Harry bỏ anh đâu!” Ron này giờ im lặng chợt lên tiếng. Voldemort lạnh lùng liếc mắt khiến Ron lập tức cụp đuôi núp sau Hermione.

“Không cần hai đứa mi nhắc!” Voldemort đặt hai tay sau lưng sau đó lạnh lùng rời đi.

...

Lily ngồi trong phòng sinh hoạt chung, phía sau là Scorpio đang dịu dàng chải mái tóc màu đỏ xinh đẹp của cô. Hắn lấy sợi dây màu cam nhạt từ trong túi áo mình ra, cẩn thận buộc tóc cho Lily. Cô nàng thích thú nhìn mái tóc của mình được thắt lại cực kì đẹp trong gương, quay đầu ra sau cười rạng rỡ giơ ngón cái lên. Scorpio mỉm cười yêu thương hôn nhẹ lên trán cô.

Rivaille đọc sách đối diện, nhìn hình ảnh ngược đãi người độc thân trước mắt, chỉ có thể giật giật khóe môi giả vờ như không thấy. Alex bởi vì quá quen cũng chẳng thêm để ý nữa, tiếp tục chăm chú chơi cờ phù thủy.

“Chúng ta đi thăm papa đi dù sao tối nay chúng ta cũng phải xuất phát rồi.”

“Được đó.” Alex đang chơi cờ cũng ngẩng đầu lên tán thành.

“Vậy thì đi thôi.” Rivaille đóng sách lại đứng lên.

Thời điểm bốn người đến bệnh xá liền nhìn thấy Harry, Ron cùng Hermione đang nói chuyện. Rivaille theo phép lịch sự gõ cửa vài cái rồi chậm rãi tiến vào.

“Papa!” Lily tựa như chú chim nhỏ bay vèo đến bên cạnh Harry cười nói vui vẻ.

“Lily,” Harry vì sự xuất hiện của Lily mà có chút kinh ngạc “Anh nghe Voldemort bảo tối nay em sẽ đi?”

“Đúng thế, tối nay giáo sư Dumbledore cũng sẽ làm một bữa tiệc nhỏ để tiễn tụi con.” Alex ngồi xuống ghế trả lời.

“Vậy mấy đứa đã đi gặp Voldemort chưa?”

“Tối nay sẽ gặp.” Rivaille nhún vai trả lời

“Không biết tối nay, ông ngoại có đến hay không? Tớ có chút muốn gặp ông.” Scorpio chưa xót cười

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, Lily đành ra mặt giải thích “Vào thời điểm Scorpio năm tuổi, ông Lucius vì thực hiện nhiệm vụ mà qua đời.”

“Nhiệm vụ?” Harry nhú mày khó hiểu.

“Ông ấy là thành viên của đoàn kị sĩ Walpurgis. Trước một ngày sinh nhật của Scorpio, ông cùng giáo sư Snape đi ra ngoài làm nhiệm vụ. Kết quả hai người bọn họ mang một thân vết thương trở về.” Rivaille thở dài một tiếng “Snape may mắn qua cơn nguy hiểm nhưng ông Lucius thì không.”

Không khí nhất thời trầm xuống, thảo nào Scorpio luôn ở nhà Malfoy trong kì nghỉ đông vừa rồi.

“Được rồi không nói nữa. Hôm nay chúng ta tới đây thăm papa là chính. Đừng khiến mọi chuyện trầm trọng thế chứ!” Lily xua tay cười, nhanh chóng lấy lại tinh thần cho mọi người. cô nàng nhanh chóng lái sang vấn đề khác, khi quay mặt sang nhìn Scorpio liền nháy mắt ra hiệu.

“Cảm ơn em.” Scorpio mấp máy môi

Lily nở nụ cười.

...

Sáu giờ tiệc tối chia tay tại Hogwarts bắt đầu, xung quanh chỉ có một vài học sinh có quan hệ thân thiết với nhóm người Lily mới xuất hiện, những người còn lại nếu không là thành viên Hội Phượng Hoàng thì là người của phe Chúa tể Hắc ám.

“Harry, cậu mới khỏi bệnh, đừng có mà ăn đồ dầu mỡ!”

Hermione uống một ngụm nước thần nhiên cảnh cáo khiến Harry đang đứng nép phía sau lén ăn gà chột rùng mình. Ron đang ăn khí thế kể bên chỉ có thể đáng thương vỗ vai Harry, sau đó gợn cánh gà lên khí thế gặm một miếng to khiêu khích.

“Ăn uống qua loa như thế, thảo nào em mãi vẫn lùn.” Thanh âm trầm thấp vang lên từ phía sau khiến Harry giật nảy mình quay đầu lại.

Xung quanh bởi vì sự xuất hiện của người kia mà đột nhiên yên tĩnh. Xem ra tin tức Voldemort thay đổi diện mạo không phải là tin đồn, trên sảnh đường người đàn ông kia vừa xuất hiện không khỏi thu hút nhiều ánh nhìn. Đôi mắt đỏ rực, khí thế cao sang cùng quần áo sang trọng càng khiến hắn trở nên chói lòa.

Harry bất chợt cảm nhận có một gì đó lạnh lạnh lướt trên da, đến khi nhìn lại đã thấy một con rắn nhỏ đu lên vai.

{Harry, ta nhớ mi quá!} Con rắn đó không ai khác chính là Nagini.

{Nagini, sao mi lại đến đây?} Harry kinh ngạc hỏi.

{Tại sao ta lại không thể đến? Mi không hoan nghênh ta sao?} Nagini ủy khuất, hai mắt rưng rưng như muốn khóc.

{Nào có, chẳng qua ta không ngờ Voldemort lại đồng ý dẫn mi theo.} Harry vội vàng phủ nhận dõ dành.

{Ta cũng khá ngạc nhiên...} Cô nàng cọ cọ vào bên má Harry nhưng chưa được bao lâu đã bị ánh mắt rét lạnh của Voldemort dọa cho chết khiếp, liền lập tức thu mình lại.

{Này có phải mi lại béo lên không? Ta cảm thấy mi có chút nặng hơn lúc trước!}

{Ta không có béo!} Cô nàng rít lên tức giận, sau đó bò xuống một hơi ăn hết cánh gà trong đĩa của Harry.

{Mi! Con rắn béo ú này, trả cánh gà cho ta!} Harry phòng mang trợn má nắm thân con rắn lắc lắc.

Voldemort ngồi trên vị trí dành cho khách quý, mỉm cười nhìn Harry cùng Nagini đùa giỡn phía dưới. Dumbledore kể bên thấy Voldemort như thế không khỏi yên tâm phúc hậu cười.

Bữa tiệc kéo dài gần như đến nửa đêm. Vào lúc chuông điểm mười hai giờ, Voldemort cùng Harry đồng loạt đứng lên đi đến chỗ nhóm Lily.

“Papa tương lai gặp lại!” Lily ôm lấy Harry, khóe mắt đỏ hoe.

“Cảm ơn mấy đứa!” Harry ôm chầm cả ba đứa nhóc, nước mắt đã rơi xuống. Nếu như đám trẻ này không đến đây sợ rằng cả đời cậu cùng Voldemort cũng không thể đến với nhau. Voldemort im lặng không nói nhưng ánh mắt âm áp kia cũng đủ để người khác biết tâm trạng của hắn như thế nào. Lily đột nhiên ôm Voldemort.

“Mong daddy chăm sóc papa thật tốt!”

Hắn nở nụ cười xoa đầu cô nhóc “Ta biết rồi...”

“Papa, mong người chăm sóc ông ngoại thật tốt!” Scorpio bên kia lo lắng dặn dò Draco.

“Ta biết mà.” Draco vỗ vỗ bả vai Scorpio “Scorpio con phải nhớ, con vĩnh viễn chính là niềm tự hào lớn nhất của nhà Malfoy.”

Rivaille hít một hơi thật sâu, lấy từ trong túi đồng hồ thời gian. Bốn người quay đầu lại nhìn cha mẹ mình lần cuối rồi biến mất trong làn ánh sáng trắng.

Voldemort nhìn đám nhỏ biến mất sau đó cúi người thì thầm vào tai Harry “Ta đi về trước. Ngủ ngon Harry!”

Hắn hôn nhẹ lên trán cậu rồi rời đi.

Nhìn thân ảnh kia biến mất khỏi sảnh đường, Harry bất chợt cười, trong ánh mắt chỉ còn lại sự hạnh phúc, bên tai vẫn vang vọng câu nói của Lily.

Con mong papa và daddy sẽ luôn hạnh phúc...

30.09.18

30. Chương 29: Những Ngày Sau Ấy

Kì thi thử chấm dứt, khi Hermione nghe được thành tích của mình, cô nàng triệt để câm lặng. Hermione Granger- phù thủy gần như thông minh nhất cái trường Hogwarts này cư nhiên lại không đứng nhất. Mà vị trí ấy lại thuộc về một người mà không ai ngờ đến.

“Harry Potter,” Hermione thô bạo đẩy cánh cửa của phòng sinh hoạt chung.

Harry cùng Ron đang chăm chú chơi cờ phù thủy lập tức bị tiếng hét của cô nàng dọa cho hết hồn. Thậm chí cậu chàng tóc đỏ còn giật bắn mình hất ngang bàn cờ xuống khiến đám quân cờ nhốn nháo cả lên yêu cầu cậu phải xin lỗi chúng. Harry vừa nhặt mấy quân cờ lên vừa lên tiếng.

“Sao thế Hermione?”

“Harry cậu biết không? Thành tích của cậu lần này cư nhiên đứng nhất trường!” Hermione kiếm một cái ghế gần đó ngồi xuống, bởi vì chạy quá nhanh nên mặt có chút đỏ bừng.

“Hả?” Ron lần nữa làm rơi bàn cờ trên tay xuống đất há hốc mồm. Harry cũng trợn mắt kinh ngạc không tin.

“Tớ đứng nhất? Sao tớ không biết gì vậy nhỉ mà trường mình có xếp hạng hả?” Harry ngơ ngác hỏi.

“Tớ mặc kệ! Kì thi OWLs sắp tới tớ nhất định phải cố gắng hơn mới được. Harry cậu có muốn đi thư viện với tớ không, tớ có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cậu?” Hermione lầm bầm trong miệng sau đó ngẩng mặt, hai mắt sáng như đèn xe rọi thẳng vào mặt Harry.

Harry ậm ừ miễn cưỡng gật đầu.

Thật ra, cả kì nghỉ đông này nếu không nhờ sự hướng dẫn tỉ mỉ của Voldemort thì chưa chắc cậu đã đạt kết quả như thế. Nhìn khuôn mặt của Hermione cậu sợ nếu cậu trả lời không một cái đảm bảo cô nàng sẽ lột da cậu liền.

Vì thế dưới sự đe dọa ngầm của nữ vương, Harry và Ron- cậu chàng đến giờ vẫn không hiểu tại sao mình có mặt ở đây- đã phải lết tấm thân đến thư viện cùng cô nàng ôn bài.

Kì thi OWLs kết thúc cũng là lúc sắp đến kì nghỉ. Tuy nhiên kết quả thì phải đợi đến mùa hè, nhà trường mới dùng cú gửi cho học sinh.

“Mione này, kì thi kết thúc rồi, bỏ nên thả lỏng chút đi. Đang là mùa hè đấy xin đừng ôm mãi sách như thế!” Ron bắt đầu dĩ khuyên bảo, nhìn cảnh tượng cô nàng cầm cuốn sách lịch sử dày cộm thật khiến cậu thấy đau mắt mà.

“Ron nói đúng đấy.” Harry gật đầu đồng ý, dúi vào tay cô nàng một viên chocolate.

“Thôi được rồi...” Hermione thở dài đóng sách lại.

“Hè này hai bồ tính đi đâu?” Harry mở lon nước bí đỏ liếc mắt nhìn hai người đối diện.

“Tớ chưa biết.” Ron nhún vai lắc đầu.

“Tớ sẽ đi Mỹ cùng với bố mẹ. Hai cậu thích cái gì để tớ mua cho?”

“Không cần đâu.” Harry mỉm cười xua tay.

“Vậy còn cậu thì sao Harry? Hè này cậu vẫn về nhà dì dưỡng?” Ron quay sang thắc mắc hỏi.

“Không cần. Năm nay tớ sẽ dọn đến trang viên Riddle ở.”

“Ồ hóa ra là thế.” Ron nhướn mày nâng cao giọng, nhìn hình ảnh Harry ngại ngùng thật khiến cậu tức điên người. Bộ có người yêu là ngon à, đợi sau này cậu چرا được Hermione nhất định sẽ hất mặt ân ân ái ái trước mặt tên kia.

Xe lửa nhanh chóng đến nhà ga, Harry vội lấy hành lý rồi tạm biệt Ron cùng Hermione.

Nhìn ngôi nhà số 4 đường Privet, Harry hít một hơi sâu, chỉ cần vài tiếng nữa thôi cậu sẽ thoát được địa ngục trần gian này. Không còn tiếng quát mắng của dì Petunia, không phải chịu đựng lời xỉa xói của dưỡng Vernon và những trận bạo hành từ người anh họ béo ú kia. Harry mở cửa vào phòng liếc nhìn xung quanh rồi nhanh chóng đóng lại, đem hết những món đồ còn sót lại của mình vào trong vali.

Mặc dù rất háo hức chờ đến tối nay nhưng Harry vẫn cố gắng giữ mình tự nhiên nhất có thể, theo thường lệ cậu bắt đầu chạy xuống lầu phụ dì mình nấu bữa sáng.

Ban đêm, Harry chờ dì dưỡng ngủ say nhanh chóng xách hành lý mình lên, lẳng lặng nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út cậu đột nhiên mỉm cười.

Cơn gió khẽ thổi vào.

Căn phòng lúc trước có người giờ đã trống không...

Mà bên kia trang viên Riddle, Voldemort vừa mới bước ra khỏi nhà tắm liền nhìn thấy trên giường mình xuất hiện một vật thể màu đen. Người kia xoa trán ngồi dậy, ngốc ngếch nhìn hấn vấy tay.

“Xin chào, không quấy rầy anh chứ?”

“Không, anh đang đợi em.”

Voldemort đáp bước đến cúi người nhẹ nhàng hôn Harry.

...

Ở một tương lai không xa, nhóm bốn người Lily hoa lệ ngã đè lên nhau trên mặt đất. Lily ôm đầu mình từ từ đứng dậy, nhìn khung cảnh xung quanh liền hiểu rõ cô đã quay trở lại thời không của mình.

“Ôi Merlin trên cao, cuối cùng đã về nhà rồi.” Alex hào hứng hô to, quỳ rạp trên sàn rừng rưng rưng nước mắt.

Harry đang ở dưới bếp nghe thấy tiếng động vội vàng lên nhà xem, liền nhìn thấy bốn đứa nhỏ đã mất tích mấy ngày nay.

“Mấy đứa mấy ngày vừa rồi đã đi đâu? Có biết papa cùng daddy lo lắng lắm không?”

Vừa dứt câu Harry liền thấy đồng hồ thời gian trong tay của Rivaille, lập tức liền hiểu ra mọi chuyện. Cậu tức giận nhéo lấy lỗ tai con trai lớn.

“Cái thứ này mà mấy đứa cũng dám xài! Không muốn sống nữa hả? Thứ kia là vật phẩm thất bại, lẽ có trục trặc ai mà cứu được mấy đứa?” Cả bốn người đồng loạt cúi thấp đầu, lúc này Harry không biết mình cực kì giống Hermione mười mấy năm trước mỗi khi thấy cậu và Ron phá luật của nhà trường.

“Tụi con xuyên thời gian, đi đến thời điểm papa vẫn còn học năm thứ tư ở Hogwarts.” Lily thốt lên một câu khiến Harry đang thao thao bất tuyệt chợt im lặng.

Năm thứ tư...

Bốn đứa nhóc thay đổi vận mệnh của cậu và Voldemort...

“Papa sao thế?” Alex sợ sệt kéo nhẹ áo Harry.

“Không có gì. Mấy đứa lên phòng tắm rửa đi, rồi lát xuống ăn cơm cùng papa và daddy.” Harry xoa nhẹ đầu Alex cười nói.

“Nếu không còn gì con xin phép đi về.” Scorpio cúi đầu lễ phép nhanh chóng rời đi.

“Con về đi, Draco cùng ông Lucius đang đợi con đấy.”

“Ông Lucius? Ông còn sống?” Scorpio kinh ngạc hỏi.

“Mấy đứa xuyên thời gian thì chắc chắn sẽ có rất nhiều thứ thay đổi không phải sao?” Harry nháy mắt vài cái cười ẩn ý. Scorpio hai mắt đỏ hoe vội vã chạy rạ ngoài.

Khi đám Lily lên lầu hết thì Voldemort cũng đã trở về nhà.

“Anh về rồi sao? Anh lên tắm rửa đi rồi xuống dùng bữa. Tụi nhỏ về rồi.” Harry bước đến nhận áo khoác từ tay Voldemort.

“Vậy sao?” Voldemort bình tĩnh, đối với sự xuất hiện của đám nhóc hoàn toàn thờ ơ. Hắn cúi người xuống căn lên môi Harry.

“Em còn nợ ta một buổi tối nay đây cục cưng.”

“Ừm...” Harry đỏ bừng mặt cúi đầu lí nhí đáp.

Voldemort nhìn người vợ đáng yêu của mình, ánh mắt tràn đầy dịu dàng và yêu thương.

Thật tốt, cuối cùng cậu vẫn ở đây với hắn...

06.10.18

31. Chương 30: Kết Thúc

Thời gian: ngày 31 tháng 12 năm 1999

Địa điểm: Godric’s Hollow

Sự kiện: Hôn lễ của Harry Potter và Tom Riddle

Người làm chứng: Albus Dumbledore

Ngày hôm nay toàn thể thế giới phù thủy đều biết Chúa tể Hắc ám quyền uy đáng sợ một thời cuối cùng cũng kết hôn và đối tượng không ai khác chính là Chúa cứu thế. Sau sự kiện đàm phán mấy năm trước, đã có rất nhiều người đoán được trước kết cục này nhưng lại không một ai nghĩ Harry Potter lại chấp nhận kết hôn sớm đến vậy. Mười chín tuổi, quá trẻ để lập gia đình.

“Bồ tào, không nghĩ nhanh như thế mà cậu đã cưới chồng rồi!” Ron cầm trên tay ly rượu thân hình có chút nghiêng ngả, xem ra hôm nay cậu đã uống hơi nhiều.

“Mình cũng không ngờ.”

Harry mỉm cười đáp lại, bốn năm không ngắn cũng không dài nhưng đủ để Harry trưởng thành thêm. Gương mặt non nớt thời niên thiếu dần lột bỏ, ánh mắt cũng trở nên kiên định, tính tình tuy vẫn hiếu thắng nhưng đã thấu đáo hơn đôi chút. Cậu vừa tính cầm ly rượu lên đã bị một người cản lại, đổi thành ly nước chanh.

“Đừng uống quá nhiều.” Voldemort nhắc nhở.

“Này này hai người làm ơn kiềm chế chút. Đừng có mà lúc nào cũng ân ái như thế.” Hermione bịu môi bước đến, hôm nay cô mặc một chiếc đầm ánh kim ôm suông, mái tóc xoăn nâu được búi lên bằng một chiếc kẹp hình con bướm. Hermione không mấy xinh đẹp nhưng khí chất trang nhã và uyên bác của mình lại khiến cô rất thu hút.

“Ừ tớ biết mà...” Harry đỏ mặt đáp.

“Coi bộ thế giới phù thủy cuối cùng cũng hòa bình rồi...” George và Fred kẻ xướng người họa “Bởi vì Harry đã bán mình cho Chúa tể Hắc ám!”

“Đũ...”

Hai năm sau, vào ngày lễ tình nhân, qua bao gian nan khổ cực Ron cuối cùng cũng bắt được Hermione về nhà mình.

Năm 2002, Harry mang thai đứa con đầu tiên.

Năm 2003, Rivaille sinh ra. Harry đặt tên là Rivaille Severus Potter. Cùng năm đó, Scorpio Blaise Malfoy cũng bình an chào đời.

Năm 2005, Harry sinh đứa thứ hai. Voldemort đặt tên là Alex Sirius Voldemort. Cùng năm đó, Ron và Hermione cũng chào đón đứa con gái đầu lòng Rose Weasley.

Năm 2006, cô công chúa nhỏ của Voldemort cuối cùng cũng đến. Harry và Voldemort gọi nàng là Lily Remus Gaunt.

Năm 2017, bởi vì tò mò, Alex vô tình khởi động đồng hồ thời gian, đưa anh trai, em gái và bạn mình quay ngược quá khứ đến thời điểm cha mình vẫn còn đang học năm tư.

Vận mệnh cứ thế lần nữa khởi động.

END

06.10.18

Tâm sự biên tập:

Vậy là câu chuyện của chúng ta cũng đã đi đến hồi kết. Tui xin chân thành cảm ơn các bạn độc giả đã luôn ủng hộ tui trong suốt gần 6 tháng vừa qua, dù tui thường ra chương trễ nhưng mọi người vẫn luôn yêu thương và kiên định chờ đợi. Như tui đã nói ở phần Đới lời tui sẽ viết một cái phiên ngoại về sếp và bé Harry sau khi xác định được tình cảm. Nếu mọi người không thích đọc có thể bỏ qua. Khép lại câu chuyện “Trở về quá khứ” hãy cùng tui tiếp tục với “Giám cầm” nào

Gửi ngàn lời yêu thương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hp-dong-nhan-tro-ve-qua-khu>